

NARsist

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

VI KEELAND
PENELOPE WARD

YABANCI

NEW YORK TIMES'TA DÖRT HAFTA BOYUNCA BİRİNCİ SIRADA KALAN BİR AŞK HİKÂYESİ.

Gün, her zamanki gibi başlamıştı.

Tren koridorunun öbür ucundaki adam beni büyüleyene dek.

Küçük dağları o yaratmış gibi telefonda birine bağırıyordu.

O takım elbiseli, kibirli adam kendini ne sanıyordu, Tanrı mı?

Aslında bir tanrıya benziyordu. O kadar.

Durağı geldiğinde aniden kalkıp gitti. O kadar anyıdı ki telefonunu düşürdü.

Telefonunu ben almış olabilirim.

**Tüm fotoğraflarını karıştırmış ve birkaç numarayı
aramış da olabilirim.**

Geri verecek cesareti toplayana kadar gizemli adamın telefonunu
günlerce tutmuş olabilirim.

Şehrin öbür ucundaki havalı şirketine kendimi sürüklediğimdeyse
beni görmeyi reddetti.

Ben de telefonu küstah pisliğin ofisine bıraktım.

Bu arada telefonunda edepsiz bir fotoğraf bırakmış olabilirim.

Mesaj atmasını beklemiyordum.

Konuşmalarımızın bu kadar ateşli olmasını beklemiyordum.

Henüz.

İkimiz ancak bu kadar zıt olabilirdik.

Fakat zıt kutuplar hakkında ne söylediklerini bilirsiniz.

**Yüz yüze geldiğimizde, birbirlerini çekmekten daha fazlasını
yaptıklarını keşfettik: Biz, birbirimizde kaybolduk.**

Sürüklendiğim macera beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Bu macera
bittiğinde kendimi bulduğum yere hazır olmam da mümkün değildi.

Her güzel şeyin bir sonu vardır, değil mi?

Bizim sonumuzsa tahmin edilemezdi.

• • •

"Vi Keeland ve Penelope Ward kalplerimizi çalacak yeni bir narsist
piç yaratırlar ve bu seferki takım elbise giyiyor: En sevdiğim.
Graham Morgan'ı önce ben gördüm. Kesinlikle okumalısınız!"

—LAURELIN PAIGE, *New York Times* Çöksatan Yazarı

Çeviren: Tuba Özkat

26 TL

www.yabanciyanlari.com
facebook.com/yabanciyanlari
instagram.com/yabanciyanlari
internet satış: ilknokta.com

A close-up portrait of a man with a beard and mustache, looking down. He is wearing a black button-down shirt with the top buttons open. On his left wrist, he wears a silver-toned chronograph watch with a black dial. His hands are clasped in front of him. The background is a dark, textured grey.

STUCK-UP SUIT

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Narsist

Özgün Adı I Stuck-up Suit
Vi Keeland & Penelope Ward

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-33-4

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2017
© Yabancı Yayınları, 2018
© Vi Keeland & Penelope Ward, 2016

Kapak Modeli | Dusan Susnjar
Fotoğraf © Tijana Vokovic
Kapak Tasarımı © Letitia Hasser, RBA Designs

Sertifika No: 11407

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı TM Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

**VI KEELAND
PENELOPE WARD**

NARSIST

Çeviren
Tuba Özkat

*Bu kitap, dans dersine diğer kızlar pespembe giyerek giderken
neon yeşili giymek isteyen küçük kızlara adanmıştır.*

1

Soraya

Sağ ayağımı trene attığımda, onun çoktan vagonda olduğunu görünce attığım adımın ortasında donakaldım. *Siktir!* Her zaman oturduğum koltuğun karşısında oturuyordu. Geri çekildim.

"Hey, nereye gittiğine baksana!" Takım elbise giymiş adamın biri, kahvesini dengelemeye çalıştı; ben üçüncü vagondan arkama bakmadan çıkıp ona çarparken kahvesini daha yeni yukarı doğru kaldırıyordu. "Ne yapıyorsun be?"

"Üzgünüm!" Alelade bir şekilde özür diledim ve devam ettim, birkaç vagonu geçerek platformda koştururken pencerenin önünden eğilerek ilerledim. Kapıların yanındaki ufak ışıklar parlak kırmızı renkle yanmaya başladı ve gürültülü bir ses, trenin kalkmak üzere olduğunu işaretini verdi. Tam kapılar kayarak kapanmak üzereyken yedinci vagona atladım.

Dört vagon boyunca koştığım için nefes nefeseydim, toparlanmam birkaç dakikamı aldı. *Kıçımın kesinlikle spora geri dönmesi gerekiyordu.* İleri doğru bakan boş bir koltuk buldum, arkaya doğru bakan yarım düzine boş yere oturmaktansa birinin yanına oturmayı tercih ederdim. Ben yanına yerleşirken adam gazetesini indirdi. "Üzgünüm," dedim. "Ters koltuklarda yolculuk

edemiyorum." Adamın önündeki iki koltuk boştu. Uygun tren adabı onlardan birine oturmamı gerektiriyordu ancak rahat bir yolculuğu, kismaya tercih edeceğini düşündüm.

Gülümsedi. "Ben de öyle."

Kulaklıklarımı takip rahatlayarak nefesimi bıraktım ve tren hareket etmeye başlayınca gözlerimi yumdum. Bir dakika sonra biri omzuma dokundu. Yanımdaki yolcu koridorda duran adamı işaret etti.

İsteksizce kulaklıklarımdan birini çıkardım.

"Soraya. Seni gördüğümünden emindim."

O ses.

"İı...selam." Adı neydi ki yahu? Ah bekle... nasıl unutulabilir-dim? Mitch. Tiz ses Mitch. O felaket yüzünden kız kardeşimle hâlâ konuşmuyordum. *Gelmiş geçmiş en kötü randevu. Net.* "Nasılsın Mitch?"

"İyiyim ama şimdi sana rastladım ya harikayım aslında. Birkaç defa sana ulaşmaya çalıştım. Numaranı yanlış kaydettim herhalde çünkü mesajlarıma hiç cevap vermedin."

Evet. Ondan.

Pantolonunun üzerinden kasığını kaşıdı. Bu küçük özelliğini neredeyse unutmuştum. Muhtemelen endişelenince yaptığı bir alışkanlıktı ama her yapışında gözüm elini takip ediyordu ve kahkahalara boğulmamak kendimi zor tutuyordum. *Kasıntılı Tiz Sesli Mitch. Sağ ol kardeşim.*

Boğazını temizledi. "Belki bu sabah kahve falan içebiliriz?"

Yanımdaki takım elbiseli gazetesini tekrar indirdi ve önce Mitch'e sonra da bana baktı. Zavallı adama karşı zalim davranamazdım, iyi biriydi.

"Ah." Elimi yanımdaki takım elbiselinin omzuna koydum. "Yapamam. Bu erkek arkadaşım Danny. Bir hafta önce barıştık. Değil mi tatlım?"

Mitch'in yüzü asıldı. "Ah. Anlıyorum."

Sahte Danny de katıldı. Elini dizime koydu. "Ben paylaşmam ahbap. O yüzden ikile."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok Danny." Takım elbiseliye dik dik baktım.

"Kabalık falan değildi bebeğim. Bu kabalık olurdu." Ben onu durduramadan dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Öyle ufak bir öpücük falan da değildi. Dilini ağzıma sokmakta hiç vakit kaybetmedi. Göğsünden sertçe itip onu üzerimden uzaklaştırdım.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Kusura bakma Mitch."

"Sorun değil. Şey... böldüğüm için üzgünüm. Kendine iyi bak Soraya."

"Sen de Mitch."

Mitch duyma mesafesinden çıktığı anda Sahte Danny'ye kaşlarını çatıttım. "Bunu ne diye yaptın göt herif?"

"Göt mü? İki dakika önce tatlındım. Aklını topla hayatım." "Sende de ne cesaret varmış."

Beni görmezden gelerek ceketinin iç cebindeki titreyen telefonuna uzandı. "Karım arıyor. Bir dakika sessiz olabilir misin?"

"Karın mı? Sen evli misin?" Ayağa kalktım. "Tanrım, sen gerçekten götün tekisin."

Bacaklarını öne doğru uzatmıştı ve geçmem için ayaklarını çekmedi, ben de üstlerinden atladım. Telefonunu kulağına doğru kaldırırken elinden kaptım ve dinlemeden ahizeye konuştum. "Kocan göt herifin teki."

Telefonu kucağına attım ve Mitch'in kaybolduğu tarafın aksi yöne doğru ilerledim.

Daha sadece pazartesiydi.

Bu tarz bokluklar hayatımın özetiydi. Kötü randevulara bodoslama girmek. Evli çıkan erkekler...

Başka bir vagona doğru ilerledim, ne "Danny'yi ne de Mitch'i tekrar görmek istiyordum. Bu vagonun o kadar da kalabalık olmaması hoşuma gitti ve ileri doğru bakan boş bir koltuk vardı. Koltuğa kurulduğumda kan basıncım anında düşüşe geçti. Bir dakikalığına gözlerimi yumdum ve trenin sallanışının beni rahatlatmasına izin verdim.

Bir adamın boğuk sesi dinginliğimi bozdu. "Siktirme de işini

yap Alan. İşini yap. Bunu istemek çok mu fazla? Her lanet olası şeyi en küçük detayına kadar incelemek zorunda kalacaksam sana ne demeye para ödüyorum? Sorularının hiç anlamı yok! Üstesinden gel, sonra vaktime degecek bir çözümün olduğunda bana geri dönüş yap. Aptalca sorulara harcayacak zamanım yok. Herhalde köpeğim bile senin az önce ortaya bıraktığın şeyden daha akıllıca bir şey bulabilirdi."

Ne pislik ama.

Sesin geldiği yüze doğru şöyle bir bakış attığımda elimde olmadan kendi kendime güldüm. Elbette. *Elbette!* Neden herkesin ağzına sıçabileceğini düşündüğüne şaşmamalıydı. O görünüşle, muhtemelen etrafındaki insanlar sürekli dizlerinin üzerindeydi. Kelimenin hem gerçek hem de mecazi anlamıyla. Muhteşemdi. Muhteşemden de öte, üzerinden güç ve para kokusu sızıyordu. Gözlerimi devirdim...ama yine de gözlerimi uzak tutamadım.

Bu adam üzerine oturan, ince çizgili bir gömlek giyiyordu, altındaki şekilli silüeti çözmeyi kolaylaştırıyordu. Pahalı görünen lacivert ceketini kucağındaydı. Koca ayaklarındaki siyah ayakkabılar daha yeni parlatılmış gibi görünüyordu. Kesinlikle şu havaalanlarında ayakkabılarını boyatırken boyayı yapanlarla göz göze gelmeyen tipte adamlardan biriydi. Ancak dikkate değen tek aksesuarı kusursuz yüzündeki öfkeli ifadeydi. Artık telefonunu kapatmıştı, sanki birisi cipsine işlemiş gibi görünüyordu. Boynundaki bir damar zonkluyordu. Elini bezginlikle kara saçlarının arasından geçirdi. Evvet. Bu vagona geçmek iyi bir fikirdi, sadece göze hoş gelen şu herif için bile olsa. Etrafındaki herkese karşı bu kadar umursamaz olması ona bön bön bakmayı kolaylaştırıyordu. Kızginken acayip ateşliydi. Nedense içimden bir ses onun her zaman kızgın olduğunu söyledi. Bir aslan gibiydi; uzaktan hayranlık duymanın daha iyi olduğu, gerçekten temas ettiğiniz anda tarifi imkânsız zararlar verebilecek türlerden biri.

Gömleğinin kollarını kıvrırmıştı, sağ bileğindeki büyük ve pahalı saati gözler önüne seriyordu. O somurtkan ifadesiyle pencereden dışarı bakarken saatiyle oynuyor, ileri geri çeviriyordu.

Gerginken yapılan bir alışkanlık gibiydi, bizzat kendisinin onlarca insanı gerdiğinden emin olduğum düşünülürse bu biraz ironikti.

Telefonu tekrar çaldı.

Açtı. “Ne var?”

Sesi her zaman doğrudan bacaklarımın arasına çarpan boğuk bir baritondtu. Derin, seksi seslere zaafım vardı. Sesin adama gerkten uyduğu da nadiren görülürdü.

Telefonu sağ elinde tuttu, diğer eli saatinin metaliyle uğraşmaya devam etmekle meşguldü.

Tik tik tık.

“Beklemek zorunda kalacak,” diye hırladı.

“Cevap, oraya geldiğimde orada olacağımıdır.”

“Hangi kısmı açık değil Laura?”

“Adın Laura değil mi? Ne halt o zaman?”

“Peki o zaman... Linda... Ona, bekleyemiyorsa yeniden randevu alabileceğini söyle.”

Telefonu kapattıktan sonra bir şeyler homurdandı.

Onun gibi insanlar beni büyülerdi. Sırf genetik açıdan kutsandıkları ya da onları daha yüksek konuma getiren finansal fırsatlar önlerine serildiği için, kendilerini dünyanın sahibiymiş gibi hissederlerdi. Nikâh yüzüğü yoktu. Günlerinin sadece kendine hizmet eden aktivitelerden ibaret olduğuna bahse girerdim. Pahalı espresso, iş, lüks restoranlarda yemek, sevgisiz düzüşmeler... tekrar. Ayakkabı parlatma ve belki arada bir yerlerde de tenis.

Bahse varım yatakta da bencilin tekiydi. Onu yatakta kovacağımdan falan değil tabii ama... yine de öyle işte. Hiç bu adam kadar güç sahibi biriyle beraber olduğumu söyleyemezdım, o yüzden bunun yatak odasına nasıl taşınacağını deneyimlerimden bilmiyordum. Çıktığım adamların çoğu açlıktan ölen ressamlar, hipsterlar ya da çevreci tiplerdi. Hayatımın *Sex and the City** ile alakası bile yoktu. Daha çok Seks ve Acıma gibiydi. Ya da Seks ve Bokluk. Sanırım bu adam *Bay Big*** olacaksa sadece bir günlü-

* (Ing.) Seks ve Şehir, ünlü bir Amerikan dizisi. -çn

** Sex and the City'deki ana erkek karakterlerden biri. -çn

ğüne Carrie'yi* oynamaya ses etmezdim. Ya da bu durumda Bay Büyük Puşt olurdu. Herhalde yani.

Bu küçük fantezimde bir kusur vardı: Ben kesinlikle bu elemanın tipi değildim. Bu adam muhtemelen yüksek sosyeten, naif yapılı itaatkâr sarışınlara düşkündü; rahatsız edici yorumları ve farklı renklerde saçları olan, Bensonhurst'ten gelme kıvrımlı İtalyan kızlarına değil. Uzun, siyah buklelerim popoma kadar uzanıyordu. Koca popolu bir Elvira ve Pocahontas karışımı gibi görünüyordum. Saçlarımın uç kısımlarını birkaç haftada bir ruh halime göre farklı bir renge boyuyordum. Bu hafta mavi renkteydi, yani işlerin benim için oldukça yolunda gittiğini söylüyordu. Eğer kırmızıysa yolumdan çekilmeniz gerekiyor demekti.

Gelişigüzel düşüncelerim trenin dururken çıkardığı sesle bölündü. Birden Bay Büyük Puşt kalktı, kalkışıyla birlikte pahalı parfümünü havaya bir bulut gibi dağıtıverdi. Kokusu bile tiksindirici biçimde seksi, ancak insanın üstüne üstüne gelen bir şey-di. Kapılara doğru aceleyle gitti, hemen arkasından da kapılar kapandı zaten.

Gitmişti. Bu kadardı işte. Şov sona erdi. Pekâlâ, olduğu kadarı da eğlenceliydi.

Sonraki benim durağımdı, o yüzden onun az önce çıktığı kapıya doğru yürüdüm. Ayağım hokey diskine benzeyen bir şeye çarpınca aşağı baktım.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Bay Büyük Puşt görünüşe göre ardında kendinden bir parça bırakmıştı.

Telefonunu düşürmüştü.

Kahrolası telefonunu!

Trenden öyle hızlı fırlamıştı ki, elinden kaymıştı herhalde. Ben de pantolonun sarmaladığı nefis kışına hayran kalmakla öyle meşguldüm ki fark etmemiştim bile. iPhone'u yerden aldım; ellerimin arasında sıcacıktı. Kılıfı onun gibi kokuyordu. Burnuma yaklaştırıp kokuyu içime çekmek istesem de kendimi dizginledim. Ağzımı kapayıp etrafa bakındım. Eğer hayatım bir

* Sex and the City'deki ana kadın karakterlerden biri. -çn

televizyon programı olsaydı, tam şu anda kakhaha efektleri ek-lenmiş olurdu. Kimse bana bakmıyordu. Kimse Bay Havalı'nın telefonunu almamı umursuyor gibi görünmüyordu.

Bununla ne yapacaktım ki ben?

Leopar baskılı el çantamın içine koydum, istasyondan Yukarı Manhattan'ın güneşli kaldırımına doğru giderken sanki bomba taşıyormuşum gibi hissettim. Telefonun gelen mesaj bildirimleriyle titrediğini hissedebiliyordum ve en az bir defa da çalmıştı. Kahvemi içene kadar ona tekrar dokunmaya hazır olmayacaktım.

Her zamanki sokak satıcısına uğradım, kahvemi yudumlایarak işe kadar iki blok daha yürüdüm. Özellikle bugün fazlasıyla geç kalmış durumdaydım, o yüzden de Bay Büyük Puşt'un hayatını kurcalamayayı öğle yemeğinden sonraya ertelemeye karar verdim.

Masama varınca telefonu çıkardım ve şarjının bitmek üzere olduğunu fark edince, kendi şarj aletimi taktım. Efsanevi bir tavsiye yazarının asistanı olmaya hayallerimin işi diyemezdım ama faturaları ödüyordu işte. İda Goldman, *İda'ya Sor'un* sahibiydi; yıllardır piyasada olan günlük bir köşeyazarıydı. İda son zamanlarda beni hazırlamaya çalışıyordu, bazılarına cevap yazarak elimi alıştırırmamı istiyordu. Seçilen yazılar baskıya giderken, diğerlerinin cevapları İda'nın internet sitesinde yayımlanıyordu. İşimin bir kısmı gelen soruları okumak ve hangilerinin patronuma ulaşacağına karar vermektı.

İda'nın tavsiyeleri her zaman duyarlı ve doğıuyken, benim işleri ele alış şeklim daha doğrudan, saçmalıklardan uzak olmaya meyilliydi. Sonuç olarak verdiğim cevapları hiç yayımlamıyordu. Arada sırada elemeden geçemeyen sorulardan bazılarına cevap vermeden edemiyordum, her halükarda çöp tenekesini boylayacak olanlara. Bu insanlardan bazılarının gerçekten bir işarete ihtiyacı vardı ve yardım yakarışlarını duymazdan gelmek incitici bir davranış gibi geliyordu.

Kısa süre önce kocamın porno zulasını keşfettim. Ne yapmalıyım? -Trisha, Queens

Vuhu! Kendine iyi bir vibratör al. O isteyken kendi icabına baktıktan sonra her şeyi yerine geri koyduğundan emin ol.

Partide sarhoş oldum ve en yakın arkadaşımın sevgilisini öptüm. Şimdi onu düşünmeden edemiyorum. Kendimi korkunç hissediyorum ama şimdi ona âşık olabileceğimi düşünüyorum. Bir tavsiyen var mı? -Dana, Long Island

Evet var. Kancığın tekisin. Önümüzdeki salı görüşürüz Dana!

Erkek arkadaşım kısa bir süre önce evlenme teklifi etti. Evet dedim. Tanıdığım en tatlı, en nazık adam. Sorun şu ki, bana verdiği elmas umduğumdan daha ufak. Hislerini incitmeyi gerçekten istemiyorum. Hayal kırıklığımı yansıtmanın kibar bir yolunu öğrenmem gerekiyor. -Lori, Manhattan

Konu sen olunca Tanrı'da da aynı ikilem var hayatım. Not: Erkek arkadaşın senin o bencil kıcını terk ettiğinde ona benim numaramı ver.

Birkaç e-postaya dürüst ve dobra cevaplar vermek bana her zaman güne başlamam için gereken enerjiyi veriyordu. Sabahım çabucak geçti. Öğle vakti gelince Bay Büyük Puşt'un telefonu tamamen şarj olmuştu, o yüzden dinlenme odasına giderken onu da yanıma aldım. Ida'yla ikimiz için de Tayland yemeği söylemiştim.

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra Ida odadan çıkarak bana telefonu karıştırmam için on dakikalık bir mahremiyet verdi. Neyse ki şifreyle korunmuyordu. İlk durak: Fotoğraflar. Çok fazla fotoğraf yoktu ve eğer galerisindeki fotoğraflara dayanarak bu adamın kim olduğuna dair ipucu toplayabileceğimi düşünüyorsam bir daha düşünmem gerekecekti. İlk fotoğraf küçük, tüy-

l , beyaz bir köpeğin fotoğrafıydı. Bir çeşit teriyere benziyordu. Diğer fotoğrafta bir kadının çıplak göğüslerinin arasına yerleş-tirilmiş şampanya şişesi vardı. Göğüsler beyaz, kusursuzca yu-varlak ve son derece sahteydi. *İyk.* Ardından yine küçük köpeğin birkaç fotoğrafı vardı, peşinden de Jazzercise* dersine benzeyen bir yerdeki bir grup yaşlı kadının fotoğrafı geldi. *Bu ne be?* Ken-dime engel olamadan yüksek sesle kakhaha attım. Son fotoğrafta yaşlı bir kadınla selfie çekmişti. Daha rahat şeyler giyinmişti, saçı biraz dağınıktı ve gerçekten gülümsüyordu. Bu fotoğrafta ina-nılmaz yakışıklı görünüyordu. Bunun trendeki, burnu havada takım elbiseli adam olduğuna inanmak zordu ama o muhteşem surat o olduğunu kanıtlıyordu.

Masamın başına dönmeme beş dakika vardı. Telefona bağlı bir e-posta hesabı yoktu, o yüzden telefon rehberini açtım ve listede ki ilk ismi aramaya karar verdim: Avery.

"Vay vay vay. Graham Morgan. Uzun zaman oldu. Ne oldu? Bütün alfabeyi bu kadar çabuk mu bitirdin? şimdi tekrar en baştan mı başlıyorsun? Senin oyuncaklarından biri olmadığımı hatırlıyorsun değil mi?" Arkadan gelen korna ve trafik sesini duydum, peşinden de bir arabanın kapısının çarpma sesi boğuk şehir seslerine karıştı. "Langston binasına. Parktan gitme. Kiraz  i ekleri tomurcuklandı ve buluşmamdan önce derimin kabarmasını istemiyorum." şoföre bağırışını bitirip telefonu hatırladı. "Ee, mesele ne Graham?"

"Aaa. Selam. Ben Graham değilim. Adım Soraya."

"Sor... Ne?"

"So-ra-ya. Farsça prenses demek. Gerçi ben İran asıllı değilim. Sadece babam düşünmüş ki..."

"Adın her neyse, bana ne istediğini ve neden kıymetli vaktimi harcadığını söyle. Ayrıca neden beni Graham Morgan'ın telefonundan arıyorsun?"

* Aerobik ve dansın birlikte yapıldığı egzersiz türü. - n

Graham Morgan. Adı bile seksiydi. Belliydi zaten.

“Aslına bakarsanız bu telefonu trende buldum. Bu sabah gördüğüm bir adama ait olduğundan eminim. Yirmilerinin sonunda olabilir. Geriye doğru yatırılmış siyah saçları vardı, takım elbiseli birine göre saçı hafif uzun, yakasına değiyor. Lacivert, çizgili bir takım elbise giyyordu. Büyük bir saati vardı.”

“Muhteşem, kibirli ve tepesi atık?”

Hafifçe güldüm. “Evet, o.”

“Adı Graham Morgan ve telefonu nereye götürmen gerektiğini biliyorum.”

Çantamdan bir kalem çıkardım. “Tamam.”

“1 trenine yakın bir yerde misin?”

“Çok uzak değilim.”

“Tamam, ona bin ve şehir merkezine kadar onunla git. Rector Sokak'ı geçip Güney Ferry Terminali'nde in.”

“Tamam. Bunu yapabilirim.”

“İnince Whitehall'dan sağa ve Güney Sokak'tan sola dön.”

Bölgeyi biliyordum ve etrafındaki binaları gözümde canlandırmaya çalıştım. Ticari yerlerin ağırlıkta olduğu bir mahalleydi. “O yol beni Doğu Nehri'ne götürmez mi?”

“Aynen öyle. O piçin telefonunu nehre fırlat ve adamı gördüğünü bile unut.”

Sonra hat kesildi. Pekâlâ, bu ilginçti.

2

Soraya

Telefonu bu sabah geri vermeyi planlamıştım.

Hayır, gerçekten. Planım buydu.

İşin orasına bakılırsa üniversiteyi bitirmeyi de planlamıştım. Dünyayı gezmeyi. Ne yazık ki geçtiğimiz yıl içinde şehirden uzaklaştığım son sefer, eğitimsiz kırım Path treninde yanlışlıkla uyuyup Hoboken'da uyandığıındaydı.

Telefon, kol çantamın yan gözünde güvenle muhafaza ediliyordu; yedinci vagonda oturuyordum. Bay Büyük Puşt'un bir sıra arkasında ve çapraz olarak karşısındaydım. O, *Wall Street Journal*'ı okurken yandan bakışlar atıyordum. Aslanı incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Hayvanat bahçelerindeki yaratıklar beni her zaman büyülerdi, özellikle de insanlarla iletişim kurma şekilleri.

Sonraki durakta bir kadın bindi ve doğruca Graham'ın karşısına oturdu. Gençti ve eteğinin boyu uygunsuz olmanın sınırındaydı. Bronz bacakları kaslı, çıplak ve seksiydi, hatta bir anlığına benim gözlerim bile takıldı. Ancak aslan yine de kıpırdamadı. Okuyup dalgın bir şekilde büyük saatiyle oynarken kızı fark

etmiş gibi bile görünmüyordu. *Kesinlikle onun bundan daha büyük bir çapkın olduğunu düşünürdüm.*

Graham'ın durağına varınca telefonunu geri vermeye karar verdim. Yarın. Bir günden bir şey olmazdı. Yolculuğumun kalanında yine fotoğraflarını karıştırdım. Fakat bu defa onları inceledim, ön plandaki şeylere bakmaktansa arkadaki detaylara dikkatimi verdim.

Yaşlı kadınla fotoğrafı bir şöminenin önünde çekilmişti. Daha önce fark etmemiştim. Şömine rafının üzerinde fotoğraflar diziliydi. Çözünürlüğü en az kaybolana zımladım. Küçük bir oğlan ile bir kadının fotoğrafıydı. Çocuk sekiz ya da dokuz yaşlarında görünüyordu ve bir çeşit üniforma giyiyordu. Kadının, en azından ben kadın olduğunu düşünüyordum, saçları kısacık kesilmişti. Çocuk Graham olabilirdi ama emin olamıyordum. Başka bir fotoğrafın arkasında postacı olduğunu fark ettiğimde durağıma kaçırıacaktım. Ne halt ediyordum böyle?

Her zamanki seyyar kahve satıcımdaya durdum ve siparişimi verdim. "Ben büyük boy, buzlu, şekersiz, soya sütlü vanilyalı latte alayım."

Anil başını iki yana sallayarak güldü. Arada bir, Starbucks'ı bulmaya çalışırken yollarını kaybetmiş gibi görünen kadınlardan bir sırası olduğunda, saçma sapan bir şey sipariş ederdim. Yüksek sesle. En azından bir kişiyi Helal Yiyecek Anil'in cafcıflı içecekler sattığına inandırırırdım. Temel olarak dört seçeneğiniz vardı: sade, sütlü, şekerli ya da başka bir yere gitmek; ikisi bir arada bile yoktu. Parayı kâsenin içine bıraktım, bana her zamanki sade kahvemi verdi ve bir kadının ona Frappuccino yapıp yapmadığını sorduğunu duyduğumda gülerek ilerledim.

Ofise vardığımda Ida'yı normalden de gergin bir halde buldum. *Günüm daha da güzel oldu.* Bütün dünya *Ida'ya Sor'un* kıymetli bir Amerikan işletmesi olduğunu düşünüyordu, sadece birkaç seçilmiş kişi gerçeği biliyordu. Şeker gibi tavsiyeleriyle insanlara önerilerde bulunan kadın neşesini, milleti becermekle ve cimrilikle buluyordu.

“Celestine Otel'in telefonunu bul,” diyerek karşıladı beni.

Çalışmam için verdiği eski masaüstü bilgisayarını çalıştırdım. Telefonumdaki internet daha hızlıydı ama o yirmi birinci yüzyıla geçmeyi reddettiği için kendi internetimi yemeyecektim. Beş dakika sonra numarayı ofisine götürdüm.

“İşte al. Senin için rezervasyon yaptırmamı ister misin?”

“Dosya dolabından seyahat dosyasını al.”

Ona uzattım ve sorumu cevaplamadığı için bekledim. İda küçük, katlanmış bir kart bulana kadar gittikçe büyüyen dosyayı karıştırdı; üzerinde hizmetçinin adının olduğu otel kartıydı. Okuduktan sonra bana uzattı. “Otel ara. Onlara Margaritte'in nasıl oda temizleneceğini bilmediğini söyle. Celestine'de kaldığım son seferde halı doğru düzgün süpürülmemişti ve duşta siyah kıllar vardı.”

“Tamam...”

“Margaritte diye isim belirttiğinden emin ol, özellikle başkası tarafından temizlenmiş bir oda istiyorum. Sonra da indirim iste.”

“Ya indirim yapmazlarsa?”

“Odayı yine de tut. Geçen sefer odam son derece temizdi.”

“Halı ve duş pis değil miydi yani?”

Sanki sabrını sınıyormuşum gibi bezgin bir şekilde soluğunu bıraktı. “Odaları için istedikleri ücret resmen soygun. Geceliğine dört yüz dolar vermeyeceğim.”

“Onun yerine benden muhtemelen birinin kovulmasına sebep olmamı mı istiyorsun?”

Kalın, çizilmiş kaşının tekini kaldırdı. “Kovulan sen olmak mı istersin?”

Tabii ya. Bu kaltak ahlak konusunda tavsiye vermeli.

Şansıma bugün çarşambaydı: İda'nın her hafta editörüyle buluştuğu gün. O yüzden bana bir sayfa uzunluğunda yapılacaklar listesi bırakmadan önce ona sadece yarım gün katlanmam gerekecekti.

Yeni kartvizit siparişı ver. (Bu defa daha az renkli söyle, ben burada bir müessese yürütüyorum sirk değil.)

Blogu güncelle. (Sarı dosyada günlük mektuplar ve cevaplar var. Yazarken doğaçlama yapma. Ida'ya Sor çok sevdiği Jack Russell teriyerini kaybeden erkek arkadaşını neşelendirmek için onunla köpek pozisyonunda seks yapmasını ÖNERMEZ.)

Mavi dosyadaki faturaları QuickBooks'a gir. (Bütün iskonto-ları al, tarihi geçmiş olanları bile.)

Lawrence'a incelemesi için kontratı gönder. Bunda yönlen-dirme falan yoktu. Nedenini kısa sürede anladım. Dokümandaki her sayfanın üzerine parlak turuncu renkli işaret kalemiyle yazı yazmıştı. Saçmalık. Kabul edilemez.

Kuru temizlemeden eşyalarımı al. (Kâğıdı masamın üzerin-de. Moher tiftik ceketimin sol kolundaki leke gitmediyse ödeme yapma.) Moher ne halttı yahu?

Bu öğlen Speedy Basım'dan teslimat var. (Bahşış verme. Geçen hafta on dakika geç kaldı.)

Liste uzayıp gidiyordu. Kâğıdı taratıp blogda, patronuyla sorun yaşayan bir çalışana cevap olarak yayınlamamak için kendimi zor tuttum. Onun yerine biraz müzik açtım (Ida işye-rinde müziğe izin vermiyordu), ivir zivir parasından teslimatçı-ya yirmi dolar bahşış verdim ve kendime bir saatlik mola verip çıplak ayaklarımı masanın üzerine koyarak Bay Büyük Puşt'un telefonunu biraz daha kurcaladım. Ayak parmaklarımı oynatır-ken aşağı bakıp Tig'in maharetli ellerinden çıkan son çalışmaya baktım: deri bir halhaldan sarkarak ayağımın üzerinde sallanan iki tüyün dövmesi. Tam da Pocahontas'a özgüydü. Artık şişlik indiğine göre fotoğrafını çekip dövme salonunun duvarına koy-ması için yanına uğramalıydım.

İnternetimin aylık limiti neredeyse dolmuştu, o yüzden Google'da Graham Morgan adını onun telefonundan arattım. Aramanın bin sonuçla karşılık bulması beni şaşırttı. İlki şirketin web sitesiydi: Morgan Finansal Holdingleri. Linke tıkladım. Tipik bir şirket sitesiydi, her şey son derece derli toplu ve işle

alakalıydı. Holdinglerin listesi bir sayfa uzunluğundaydı; em-laktan, finansal yatırım şirketine kadar her şey vardı. Site eski para kokusu yayıyordu. Babacığının hâlâ büyük bir köşe ofisi olduğuna ve her cuma golf için buluştuklarına bahse girerdim. Sitenin ortak teması işi de özetliyor gibiydi: Varlık yönetimi. *Zengin daha zengin oluyor.* Benim varlıklarımı kim yönetiyordu? Ah bekleyin. Doğru. Benim hiç varlığım yoktu ki. Tabii, önümde taşıdığım muhteşem ikizleri sayarsanız başkaydı. Gerçi şu anda onları yöneten biri de yoktu.

Hakkında kısmına tıkladım ve ağzım açık kaldı. İlk fotoğraf bizzat Adonis'in kendisiydi, Graham J. Morgan. Herif cidden harikaydı. Güçlü, düz bir burun, köşeli çene ve erimiş sütlü çikolata renginde gözler. İçimden bir ses atalarında Yunan geni olduğunu söylüyordu. Dudaklarımı yaladım. *Vay be.* Altında yazan biyografisini okudum. Yirmi dokuz yaşında, Wharton'dan onur derecesiyle mezun, bekâr, vs.vs.vs. Beni şaşırtan tek bilgi, sonunda yazan şey oldu: Bay Morgan, Morgan Finansal Holdingleri'ni sadece sekiz yıl önce kurmasına rağmen, New York'taki birçok köklü ve prestijli yatırım şirketlerine rakip olacak müşteri portföyüne sahip. *Sanırım babacığی konusunda yanıldım.*

Tuşlardan salyama sildikten sonra *Ekibimiz* yazan yere tıkladım. Kırk ayrı müdür ve yönetici dizildi. Burada da belirgin bir tema vardı. Fazla eğitilmiş ve somurtkan duruyorlardı. Şirket fotoğrafı için gülümsemeye cesaret etmiş tek bir kaçak dışında. Ben Schilling, görünüşe göre reklam müdürüydü. Şirket hayatından sıkılmış olsam da hâlâ yapılacaklar listeme dönmeye hazır değildim, Graham'ın rehberini tekrar karıştırdım. Avery'nin adını geçtim ve Bay Büyük Puşt'un kızdırmayı başardığı tek kadın olup olmadığını merak ettim. Avery'den birkaç isim aşağıda ilk erkek adına denk geldim: Ben. Hımmm. Fazla düşünmeden mesaj yazdım.

Graham: N'aber?

Cevap yazdığını gösteren noktalar zıplamaya başlayınca heyecanlandım.

Ben: Sunum için çalışıyorum. Planlandığı gibi yarına hazır edeceğim.

Graham: Harika. Linda'ya seni programıma sokmasını söyle.

En azından ben kadının adını doğru hatırladım. Üç noktanın zıplamaya başladığını ve sonra durduğunu gördüm. Sonra tekrar başladı.

Ben: Linda'nın artık geleceğini sanmıyorum. Dünkü toplantıda olanlardan sonra.

Şimdi bir şeyler oluyordu işte. Sandalyemde doğruldum.

Graham: Dün toplantıda bir sürü şey oldu. Tam olarak neden bahsediyorsun?

Ben: Ahhh... Senin kadına, kovuldun ofisimden defol, diye bağırıldığından zamandan.

Bu herif cidden puştun tekiydi. İnternet tarayıcısını açtım ve ziyaret ettiğim son sayfayı geri açtım. Yarısına gelmişken aradığımı buldum: Meredith Kline, İnsan Kaynakları Müdürü.

Graham: Belki de biraz fazla çıkıştım. Bütün öğlen toplantım var. İnsan Kaynaklarından Meredith'e uğrayıp Linda'ya bir aylık ödeme yapıldığından emin olabilir misin?

Ben: Elbette. Memnun olacağından eminim.

Eğer fazla iyi olursam bir şeyden şüphelenebileceğini düşündüm.

Graham: Ben de dava edilmezsem memnun olurum. Onun neye memnun olduğu beni ilgilendirmez.

Yeterince ileri gittiğimi düşündüm, daha fazla hasara sebep olabilecek bir şey yapmadan telefonu çantama attım. Yarın geri verecektim. Pislikle yüz yüze tanışmak için sabırsızlanıyordum.

3

Soraya

Lobideki tabelaya göre Morgan Finansal Holdingleri yirminci katın hepsini kaplıyordu. Asansörü beklerken karnım guruldaydı. Daha yeni kahvaltı ettiğim düşünülürse bunun gerginlikten olduğunu düşündüm ve bu, sinirimi bozuyordu.

Bu pislikle yüz yüze gelme düşüncesi neden beni geriyordu? Görünüşünden.

İçten içe görünüşünden dolayı olduğunu biliyordum ve bu çok saçmaydı. Ben sığ bir insan değildim ama bir parçamın bu pisliğe eriyip bitmesine engel olamıyordum. O parçamın şu anda kesinlikle çenesini kapalı tutması gerekiyordu.

Asansör ding diye ses çıkardı ve kapıları açıldı. Yaşlıca bir iş adamıyla birlikte içeri girdik. Kapılar kapandığında sadece ikimiz vardık. Adam hayalarını kaşıyınca dikkatimi başka yere vermek için ayağımdaki tüy dövmesine baktım. Neden aletlerini kaşıyan adamları mıknatıs gibi çekiyordum? Neyse ki asansör yirminci kata kısa sürede çıktı. Asansörden çıkıp adamı mahremiyet içinde kendini kurcalaması için özgür bıraktım.

İki berrak cam kapının üzerinde altın renkli harflerle *Morgan*

Finansal Holdingleri yazan siyah bir tabela vardı. Derin bir nefes aldım ve minik kırmızı elbisemi düzelttim, girişe doğru ilerledim. Evet, bu bok için süslenip püslenmişim. Sakın yargılamayın.

Genç, kızıl kafalı bir resepsiyonist gülümseyerek beni karşıladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, Graham Morgan'ı görmek için geldim."

Bana gülmek üzereymiş gibi göründü. "Sizi bekliyor mu?"

"Hayır."

"Bay Morgan randevusu olmayan biriyle görüşmez."

"Bende ona ait çok önemli bir şey var, o yüzden onu gerçekten görmem gerekiyor."

"Adınız nedir?"

"Soraya Venedetta."

"Soyadınızı heceler misiniz? Vendetta? V for Vendetta filmindeki gibi mi?"

"Hayır, Ven-E-detta. Ortasında E harfi var. V-E-N-E-D-E-T-T-A." Birinin soyadımı karıştırdığı her sefer için kenara beş sent atsaydım... şey, Graham J. Morgan'dan daha zengin olurum.

"Tamam. Bayan Venedetta. Pekâlâ, eğer isterseniz şuraya oturabilirsiniz. Bay Morgan geldiğinde sizi görmek isteyip istemediğini soracağım."

"Teşekkürler."

Elbisemi düzeltip karşılama masasının çapraz olarak karşısında duran pofuduk, mikrofiber kanepeye oturdum. Bay Büyük Puşt'un henüz gelmemiş olması beni şaşırtmamalıydı, sonuçta bu sabah her zamanki trende değildi. Ne kadar beklemem gerektiğini merak ettim, sadece yarım günlük izin almıştım ve öğle yemeğinden sonra Ida'nın yanına dönecektim.

Dalgın bir biçimde finans dergilerini karıştırıyordum, kapılar açıldığında neredeyse başımı kaldırmayacaktım. Graham'ı görünce kalbim hızla çarpmaya başladı, her zamanki gibi öfkeli görünüyordu. Siyah kumaş pantolon ve kollarını kıvırdığı jilet gibi beyaz bir gömlek giyiyordu. Bileğinde parlayan saati vardı. Tek elinde şarap rengi bir kravat, diğerinde de dizüstü bil-

gisayarını tutuyordu. Geçip gittiğinde sarhoş edici parfümünün kokusu burna inen bir yumruk gibi anında çarpıverdi. Doğruca karşısına bakıyordu, bana ya da çevresindeki her şeye karşı tamamen ilgisizdi.

Resepsiyonistin yanından geçip giderken kız ışıktı. “Günaydın Bay Morgan.”

Graham cevap vermedi. Yanımızdan hızla geçerken cevap olarak zorlukla duyulabilir bir homurtu çıkardı ve koridordan aşağı kayboldu.

Gerçekten.

Kıza doğru baktım. “Neden onu görmek için burada olduğunu söylemedin?”

Kahkaha attı. “Bay Morgan sabahları sakinleşmek için zamana ihtiyaç duyar. Kapıdan girdiği anda habersiz bir ziyaretçisi olduğunu söyleyemem.”

“Peki tam olarak ne kadar süre beklemem gerekecek?”

“Otuz dakika içinde sekreterine haber vereceğim.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Kesinlikle hayır.”

“Bu saçmalığın daniskası. Yapmam gereken şeyi yapmam iki dakika sürecek. Bütün sabah bekleyemem. İşe geç kalacağım.”

“Bayan Vendetta...”

“Ven-E-detta...”

“Venedetta. Üzgünüm. Burada belli kurallar var. Bir numaralı kural, eğer Bay Morgan'ın sabahları önemli bir toplantısı yoksa, geldiği anda onu rahatsız etmemektir.”

“Eğer canını sıkarsan tam olarak ne yapar?”

“Bunu öğrenmek istemiyorum.”

“Peki, ben istiyorum.” Yerimden kalkıp koridordan aşağı giderken kızıl kafalı peşimden fırladı.

“Bayan Venedetta. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Hemen buraya geri dönün! Ben ciddiylim.”

Üzerinde Graham J. Morgan adının işlendiği koyu renkli, kiraz ağacından yapılma bir kapıya denk geldiğimde durdum.

Kapının yanlarında bulunan cam pencerelerin gölgelikleri tamamen kapalıydı.

“Sekreteri nerede?”

Ofisin karşısındaki boş bir masayı işaret etti. “Normalde orada oturur ama henüz gelmiş gibi görünmüyor. Yani şu anda onu rahatsız edemeyeceğimin bir nedeni daha. Büyük ihtimalle o konuda da öfkeli.”

Yakındaki bir bölmede çalışan başka bir kadın çalışana doğru baktı. “Rebecca'nın neden daha gelmediğini biliyor musun?”

“Rebecca ayrıldı. Şirket onun yerine gelecek birini arıyor.”

“Harika,” diye iç çekti resepsiyonist. “Ne kadar dayandı... iki gün mü?”

Kadın kahkaha attı. “Fena değil, sonuçta çalıştığı kişi...”

Bu Graham Morgan ne biçim bir insandı böyle?

Kim olduğunu sanıyordu?

Birdenbire adrenalini doldurdu. Sekreterin boş masasına doğru gidip interkomda GJM yazan tuşa bastım.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun be... Oz büyücüsü müsün? Kraliçe Elizabeth'e bile daha kolay ulaşacağımdan eminim.”

Resepsiyonistin gözlerindeki korku elle dokunulabilirdi ama artık çok geç olduğunu biliyordu, o yüzden sadece kenara çekilip izledi.

Tam bir dakika boyunca cevap gelmedi. Sonra insanın içine işleyen derin sesi geldi. “Kimsiniz?”

“Adım Soraya Venedetta.”

“Venedetta.” Adımı düzgünce tekrarlamıştı. Herkesin aksine adımı düzgün bir şekilde telaffuz ettiği gözümünden kaçmadı.

Başka bir şey söylemediğinde tekrar tuşa bastım. “Seni görmek için sabırla bekliyordum. Ama belli ki orada otuz bir falan çekiyorsun. Buradaki herkesin senden ödün kopuyor, o yüzden burada olduğumu sana söylemek istemiyorlar. Bende aradığımı düşündüğüm bir şey var.”

Sesi tekrar geldi. “Ah öyle mi?”

“Evet. Sen o kapıyı açıncaya kadar da vermeyeceğim.”

“Size bir şey sormama izin verin Bayan Venedetta.”

“Tamam...”

“Aradığımı iddia ettiğiniz bu şey... Kanserin çaresi mi?”

“Hayır.”

“Orijinal bir Shelby Cobra” mı?”

One be?

“Aa... hayır.”

“O zaman yanılıyorsunuz. Sizde bana o kapıyı açtıracak ve sizinle uğraşmaya geçecek bir şey olabileceğini sanmıyorum. Şimdi lütfen katımdan ayrılın, yoksa güvenlik size dışarı kadar eşlik edecek.”

Sikerler böyle işi. Bu saçmalıkla daha fazla uğraşmayacağım. Şu noktadan sonra onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum, o yüzden aptal telefonunu bırakmaya karar verdim. Kendi telefonumu aldım; aklıma bir fikir geldi. Ayrılık hediyesi. Üç fotoğrafımı çektim: ortalarına orta parmağımı koyup göğüs dekoltemi, bacaklarımı ve kalçamı. Sonra kendi numaramı telefonuna *Rica Ederim Göt Herif* diye kaydettim. Trende beni tanınmasını istemediğim için yüzümü özellikle çekmedim.

Üç fotoğrafı da telefonuna yolladıktan sonra bir de mesaj gönderdim.

Annen senden utanmalı.

Telefonu resepsiyoniste verdim. “Telefonunu geri aldığından emin ol.”

Biraz yenilgiye uğramış ve epey öfkeli hissetmeme rağmen oradan ayrıldım.

İşe vardığımda ruh halim daha da kötüleşmişti. Ida'nın ofis dışında beklenmedik bir toplantısı çıkması tek iyi şeydi, onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bunu fırsat bilip işten bir saat erken ayrıldım.

İşten sonra kendi daireme gitmeden önce Tig ve karısı Delia'yı görmeye gittim. Tig'le küçüklüğümüzden beri arkadaştık, yan

* Bir araba markası. -çn

yana evlerde büyümüştük. Tig ve Del, Sekizinci Cadde'deki Tig'in Dövme ve Pirsing Salonu'nun sahibiydi.

Köşeden Tig'in dövme tabancasının vizitliğini duyabiliyordum, bir müşterisi vardı. Tig dövme işlerini yapıyordu, Delia da pirsinglerden sorumluydu. Ne zaman böyle bozuk bir ruh halinde olsam içimden geldiği gibi davranmaya meyilli oluyordum. Bu akşam eve gittiğimde saçlarımın ucunu kırmızıya boyamaya karar vermiştim zaten, ancak bunun beni yeterince memnun etmeyeceğini düşündüm.

"Del, dilimi delmeni istiyorum."

"Dalga geçme benimle." Elini baştan savarcasına salladı. Ruh halimdeki değişimlerin fazlasıyla farkındaydı.

"Ben ciddiyyim."

"Asla pirsing yaptırmayacağını söyledin. Ruh halin değiştiğinde geri gelip beni suçlamayı istemiyorum."

"Fikrimi değiştirdim. Bir tane istiyorum."

Tig bize kulak misafiri oldu ve bir saniyeliğine dikkatini müşterisinden bana çevirdi. "Seni tanıyorum. Birdenbire dilini deldirmek istediğine göre bugün bazı şeyler yolunda gitmemiş."

Derin bir soluk bırakırken, "Bazı şeyler... haklısın," dedim.

Onlara bütün hikâyeyi anlattım. Graham'ın telefonunu bulmamdan bugünkü kabalığına kadar.

Tig dövme tabancasının sesinin üzerinden konuştu. "Salla gitsin o zaman. Artık o pislikle uğraşmak zorunda değilsin. İçine işlemesine izin veriyorsun. Hafızandan sil gitsin."

Tig'in haklı olduğunu biliyordum. Graham'ın beni geri çevirmesi üzerimde neden böyle bir etki bıraktı çözemiyordum. Bu akşam bunu daha fazla düşünmeyecek ya da babam tarafından reddedilme meselelerimle bağdaştırmayacaktım. Belki de bugün tamamen hayal kırıklığına uğramak yerine memnun edici bir şaşkınlık yaşamayı bekliyordum. Bir şeyler beni bırakmaktan alıkoyuyordu. Graham hakkında keşfetmeyi umduğum ama artık asla çözemeyeceğim daha fazla şey vardı. Neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum ve çözünceye kadar da kendimden çıkaracaktım.

“Yine de dilimi delmeni istiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Soraya...”

“Hadi ama Del. Yap şunu!”

Trenle eve dönerken dilim zonkluyordu. Bakım listesindeki talimatları okurken elimde olmadan kendi kendime güldüm.

Tamamen iyileşene kadar öpüşmeyin ya da başka oral aktivitelerde bulunmayın.

Tamam... söz konusu aktivitelerde bulunacağım kimse olmadığına göre bu bir sorun olmayacaktı. Sonuncuya gelene kadar her talimat uygulaması kolay şeylerdi.

Yara iyileşmekteyken asitli ya da alkollü içecekler içmeyin.

Hadi be. Bu talimatla resmen kendi ayağıma sıkılmışım, acılarımı içkiyle boğmaya gerçekten ihtiyaç duyduğum bir gece dilimi deldirmeye karar vermişim.

Daireme geri dönünce kıyafetlerimi çıkardım ve saçlarımın ucunu kırmızıya boyama işlemine başladım. Kendileri en kötü ruh halimin rengi oluyordu. Bu gecenin nasıl gideceğini tam olarak bildiğimi düşünürken, olmasını bekleyeceğim en son şey oldu.

4

Graham

Günüm yüzü olmayan bir çift meme ve bir tüy dövmesi tarafından ele geçirilmişti. Daha da kötüsü, konuşabiliyorlardı.

Kendi fotoğraflarıyla birlikte bana yazabileceği onca mesaj varken, o kelimeleri seçmek zorundaydı sanki. Bana kötü gelecek ve günümün gerisini mahvedecek tek mesajı atmak zorundaydı. Belki de bütün haftamı mahvetmişti.

Annen senden utanmalı.

Siktir git Soraya Venedetta. Siktir git çünkü haklısın.

Bu garip kadın içime işlemiştir.

İnterkomdan adını bir defa söylemişti ama aklıma takılıp kalmıştı. Normalde isimler bir kulağımdan girip diğerinden çıkar giderdi.

Soraya Venedetta.

Aslında teknik olarak tam adı Soraya 'Rica Ederim Göt Herif' Venedetta'ydı.

Telefonumu nasıl aldı ki?

Mesajı okudukça aklımı kurcalamaya devam etti.

Annen senden utanmalı.

Her seferinde beni bir öncekinden daha da öfkeliendiriyordu çünkü derinlerimde bunun doğru olduğunu biliyordum. İnsanlara her gün nasıl davrandığımı görse annem benden *utanırdı*. İnsanlar trajediyle farklı şekillerde başa çıkardı. Annem öldükten sonra ben hayatımdaki insanları dışarıda bırakmayı, bütün enerjimi eğitime ve kariyerime odaklamayı seçmiştim. Artık hiçbir şey hissetmek istemedim, kimseyle bağ kurmak istemedim. Bunu başarmanın en kolay yolu, insanları korkutup kaçır-maktı. Eğer pisliğin teki olmak bir sanat dalı olsaydı, ben ustası olurum. Ne kadar başarılı olursam o kadar kolaylaşıyordu.

Benim pozisyonumdaki ve görünüşümdeki birinin paçayı kur-tarabildiği şeyler harikaydı. Neredeyse kimse saçmalıklarımı yü-züme vurmuyor ya da beni sorgulamıyordu. Sadece kabullenmiş-lerdi. Bunca yıl, işyerimdeki tek bir kişi bile Soraya Venedetta'nın bugün benimle konuştuğu gibi konuşmamıştı. Tek bir kişi bile.

İnterkomdaki cesur tavrı beni etkilemiş olsa da, resepsiyonist Ava kapımı çalıp telefonumu bana getirene kadar onu neredeyse unutmuştum bile.

Şimdiyse saatler geçmiş olmasına rağmen, Soraya'nın sözle-riyle gelen derin bir anlayışa takılmış bir halde, hâlâ burada otu-ruyordum. Ayrıca şeytanın rengi bir elbisenin içinden taşan bir çift memeye de tamamen takılmış durumdaydım.

Tam da ona uygundu.

Soraya Venedetta küçük bir şeytandı.

Beni işe odaklanamayan bir hale getirmişti, o yüzden öğleden sonraki toplantımı iptal ettim ve ofisten ayrıldım.

Eve dönünce kanepeme oturdum ve düşünmeye devam ederken konyağımı yudumladım. Ruh halimde bir değişiklik ol-duğunu sezen İskoç teriyerim Blackie sadece ayaklarımın üzeri-ne oturdu, onunla oynamam için beni zorlamaya çalışmadı bile.

Yukarı Batı Yakası'ndaki çatı katı dairem, Manhattan ufku-na bakıyordu. Şimdi dışarısı karanlıktı ve akşam göğü, şehrin ışıklarıyla aydınlanıyordu. Ne kadar çok içersem ışıklar o kadar parlak görünüyordu ve tutukluğum daha çok kayıp gidiyordu.

Bu muazzam şehrin bir yerlerinde, Soraya küçük numarasından memnundu, bu sırada beni yıktığından haberi bile yoktu.

Ayağındaki tüy dövmesine tekrar bakarken, çok çirkin olduğu için yüzünü göstermemiş olduğu kafama dank etti. Bu düşünceyle birlikte kahkaham soğuk, boş oturma odasında yankılandı. Keşke nasıl görüldüğünü bilseydim. Keşke o ofis kapısını açmış olsaydım, böylece suratına kapatabilirdim.

Parmağım adının üstünde oyalandı, *Rica Ederim Göt Herif*. Onun da bana hissettirdiği gibi kötü hissetmesini istedim. Ötesine geçemiyordum. O yüzden yaptım. Mesajına cevap verdim.

Aslında annem öldü. Ama evet, sanırım utanırdı.

Belki beş dakika geçmiş ya da geçmemişti ki telefonum öttü.

Soraya: Üzgünüm.

Graham: Olmalısın.

Burada bırakmalıyım. Kendini bok gibi hissedecekti ve bu da bu işin sonu olacaktı. Ancak çakırkeyftim. Acayip azgın olduğumdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bütün gün memelerine, bacaklarına ve kışına bakmış olmak beni iyice kıvama getirmişti.

Graham: Üzerinde ne var Soraya?

Soraya: Şu anda ciddi misin sen?

Graham: Günümü mahvettin. Bana borcun var.

Soraya: Sana hiçbir şey borçlu değilim, seni sapık herif.

Graham: Bunu bana göğüs dekoltesinin fotoğrafını yollayan kadın söylüyor. Memelerin güzelmiş, bu arada. Öyle büyükler ki başta götünün fotoğrafı sandım.

Soraya: Göt olan sensin.

Graham: Bana yüzünü göster.

Soraya: Niye?

Graham: Çünkü kişiliğine uyup uymadığını görmek istiyorum.

Soraya: Öyle olsa ne olacak?

Graham: Şey, senin için iyi bir şey olmazdı.

Soraya: Yüzümü asla görmeyeceksin.

Graham: Muhtemelen böylesi daha iyidir. Ne giydiğini ipucuyla söyle bari.

Soraya: Kırmızı.

Graham: Yani o elbiseyi çıkarmadın mı?

Soraya: Hayır, çıplak vücudumdan aşağı boya akıyor ve senin yüzündendilim zonkluyor.

Bu söylediği garipti.

Graham: İlginç bir görsel yarattın.

Soraya: Cidden delisin ahbab.

Graham: Aslına bakarsan biraz DELİYİM. Herhalde kafamı kontrol ettirmemgerekiyor çünkü bütün gün kafasız bir insanın fantezilerini kurup durdum.

Soraya: Çıplak fotoğraf falan yollamıyorum.

Graham: İlk ben yollasam nasıl olur?

Şoka girmiş olmalıydı çünkü o mesajımdan sonra hiç cevap vermedi. Onunla uğraşmaya son vermeye karar vererek telefonumu kanepenin karşısına attım ve Blackie'yi kaldırıp çıplak göğsüme koydum. Ben uyuyana kadar orada kaldı.

Ertesi gün Soraya'yı kafamdan atmayı başarmıştım, fakat iki gün sonra takıntım tüm gücüyle geri döndü.

Sabah treni fazlasıyla kalabalıktı ve yer bulamadım. Denge mi sağlamak için metal boruya tutunurken etrafıma bakındım. Trendeki insanlara neredeyse hiç dikkatimi vermezdim ve şimdi neden yapmadığımı tekrar hatırladım.

Lanet olası ucubeler.

Bir ara gözlerim yerde dolanırken koridorun karşısından çarpaz bir şekilde uzanmış bir kadın ayağı dikkatimi çekti. Gözlerim Soraya'nın tüy dövmesinin aynısına odaklanırken, kalbim deli gibi çarptı. Bu ayağın tırnakları da aynı tonda kırmızıya boyanmıştı.

Hassiktir.

Bu oydu.

Aynı trene biniyordu! Telefonumu öyle bulmuş olmalıydı.

Başımı kaldırıp bakamadım. Hayal kırıklığına uğramak istemedim. Fantezimi gerçeklikle yüzleşmeden devam ettirmek çok daha iyiydi.

Fakat Tanrım, bunu yapmak zorundaydım. Gerçekten nasıl göründüğünü bilmek zorundaydım.

Yavaşça ona kadar sayıp gözlerimi üst üste attığı bacaklarından yukarı ağır ağır kaldırdım. Siyah deri etek, yanında leopar desenli çantası, fantezilerimin baş kahramanı göğüslerini gösteren düşük yakalı, parlak mor bir tişört. Sonra gözlerim boynundan yukarı odaklandı.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Doğruca karşısına bakıyordu. İpeksi, düz siyah saçlarının uçları kan kırmızısı renge boyanmıştı, geriye doğru tarayıp atkuyruğu yapmış, uzun ve zarif boynunu açığa çıkarmıştı. Parlak kırmızı renkli dudaklarının şekli kusursuz bir yay gibiydi. Küçük burnu kalkıktı. Kocaman kahverengi gözleri vardı. Şu işe bakın ki şeytanda bir meleğin yüzü vardı. Aslında Soraya Venedetta patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Aletim heyecanla seğirdi. Eğer daha önce onu unutmaya çalıştıysam, şimdi tamamen imkânsız olacaktı.

Bana dönüp de ona baktığımı fark ettiğinde bakışlarımız keşişti. Kim olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim, kalp atışım hızlandı. Sonra tamamen tepkisiz bir şekilde pencereye doğru döndü.

Nasıl göründüğümü bilmiyor muydu?

Beynimi kurcaladım. Telefonumda sadece birkaç tane fotoğrafım vardı, büyükannemi ziyarete giderken rahat kıyafetler giydiğim fotoğraflar. Belki de fotoğraflarımı karıştırmamıştı. Hayır, Soraya Venedetta eğer beni tanımış olsaydı o koca ağzını kesinlikle açardı.

Bilmiyordu.

Rahatlayarak bir soluk verdim, önceki gün hayatımı altüst eden kişiyle aynı insan olmasına hayret ederek güzel yüzüne bakmaya devam ettim. Boş bir koltuk gözüme ilişti, o yüzden oturup telefonumu çıkardım ve onun adını bulana kadar indim.

Bu eğlenceli olacaktı.

Graham: Saçın uzun mu yoksa kısa mı?

Söyleyebileceğim en masumane şey buydu. Eğer bu sabah duşta kurduğum fanteziyi anlatarak başlarsam -o büyük, inanılmaz memeleri yağladığımı ve aletimi arasında kaydırığımı- yine cevap vermeyebileceğini düşündüm.

Soraya: Bir tercihin var mı?

Graham: Uzun. Uzun saçlı kadını severim.

Ondan tarafa bakamıyordum ama pencereden dışarı bakınca yansımamı izleyebildiğimi fark ettim. Başını kaldırdı ve telefonuna dönmeden önce benden tarafa baktı.

Soraya: Kısa. Çok kısa saçım var.

Yalancı.

Bana mesaj yolladıktan sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. *Haddini bildirecektim.*

Graham: Bu çok kötü. Dün bütün gün senin belime dolanacak kadar uzun saçların olduğunu hayal edip durdum.

O pis gülümsemenin kaybolmasını izlerken heyecan duydum. Dudakları aralandı, eğer yaklaşırsam hızla aldığı soluğu duyabileceğimden emindim. Cevap vermeden önce yerinde kıpırdandı.

Soraya: Üzgünüm. O dediğin olamaz. Bir süre herhangi bir oral aktivitede bulunmamam konusunda talimatlarım var.

Bu da ne halt demek oluyordu?

Graham: Kimin tarafından?

Soraya: Kim tarafından. Doğru kullanım kim tarafından olacak.

Graham: Yabancılar porno gönderen bir kadından yazım kuralları dersi.

Soraya: Ben yabancılar porno göndermem. Sadece tepemi attırdın. Tahtından inip beni görmeyi reddettiğin için neler kaçırdığını görmeni istedim.

Graham: Eğer sonucu böyle oluyorsa seni tekrar kızdırmayı planlıyorum. Sık sık.

Bir süre pencereden dışarı baktı. Benim durağıma yaklaşıyorduk. Bu kadının içime işlemek gibi bir becerisi vardı. Oral aktivite kısıtlamasıyla ilgili yorumunu havada bırakırsam sekizdeki toplantıma odaklanamayacağımı biliyordum. O yüzden pes ettim.

Graham: Kim tarafından?

Soraya: Delia

Siktir. Lezbiyen miydi? Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti. Ne çeşit bir lezbiyen bir erkeğe öyle fotoğraflar çekip gönderirdi ki?

Graham: Eşcinsel misin?

Durağıma gelirken tren yavaşladı. Eğer önemli bir toplantım olmasaydı nerede indiğini görmek için kalırdım. Yanlış olduğunu bilsem de ayağa kalkmadan önce gözlerimi üzerinde gezdirdim. Mesaj yazarken başını eğmişti ama gülümsüyordu. Muhteşem, gerçek bir gülümseme. Çıktığım çoğu kadının kusursuzlaş-

tırmış gibi görüldüğü yüze yapışan, ayna önünde çalışılmış gülümsemelerden biri değildi. Hayır. Soraya Venedetta gerçekten gülümsüyordu. Biraz yandan ve kesinlikle güzeldi.

Telefonumun ışığı gelen yeni mesajla yandı. Neyse ki ona bakarken yakalanmadan dikkatimi dağıtmıştı.

Soraya: Hahaha. Hayır, eşcinsel değilim. Delia iki gün önce dilimi deldi. O yüzden iyileşene kadar oral aktivitede bulunmamı yasakladı.

Siktir.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi yumdum ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. O küçük, tatlı suratının, pirsingli edepsiz dilinin aletimden aşağı kayışının görüntüsü gözlerimi açmama sebep oldu.

Kafam tamamen karman çorman olduğu için trenin kapıları kapanırken zar zor indim. Bu yeni bilgi kırıntısıyla bugün bir şey yapmayı nasıl becerecektim ki ben?

5

Soraya

Güzel, masmavi gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı günlerden biriydi. İçime ne halt girdiğini çözmeye çalışırken pencereden dışarı gözlerimi dikip baktım. Daha önce de etrafımda yakışıklı adamlar olmuştu, hatta bazılarıyla çıkmıştım. O zaman neden Graham J. Morgan'ın etrafındayken tekrar on üç yaşımdaki halime dönüyor ve okul kafeteryasında karşıma sevimli bir çocuk oturduğunda olduğu gibi endişeleniyordum?

Bedenimin ona karşı verdiği tepkiden nefret ediyordum. Doğal bir şekilde gelen bir kimya vardı ve bastırmak neredeyse imkânsızdı. En son çıktığım iyi adam Jason'dı ve onunla eksik olan o kimyayı nasıl zorla kazanamıyorsam, üzerime çöken bu kimyayla da savaşıyordum.

Bu sabah bir önceki trene bindiğimde, Graham'la yüz yüze gelmeye hiç hazır değildim. Gözlerimiz kenetlendiğinde göz bebekleri büyüdü ve kısacık bir an için, ona yakın olmamın onun da benimle aynı fiziksel tepkiyi vermesine sebep olduğunu düşündüm. Fakat sonra hiç etkilenmemiş göründü. Varlığımı ancak fark etmesi, gerçek bir reddedişti, yine de ilk mesajı geldi-

ğinde hâlâ ellerim titriyordu. Bunun tek iyi yanı, onu görmenin şokunun yüzüme yapışıp kalmamış olmasıydı. Kim olduğumu bilmiyordu ve durumu, o şekilde tutmayı planlıyordum.

Ida düşüncelerimi böldü. Masamın üzerine açılmamış mektuplardan kalın bir yığın bıraktı. Bu devirde kim tavsiye köşelerine mektup ve e-posta yazardı ki? *Merhaba e-posta? Orada mısın? Benim, yirmi birinci yüzyıl.*

“İnternet köşesi için birkaç cevap yazabilir misin sence?”

“Tabii. Yapabilirim.”

“Belki bu defa tavsiyeleri uygun şekilde yapabilirsin.”

Bu sabah kendimi son derece uygunsuz hissediyordum. “Deneyeceğim.”

“Denemek yeterince iyi değil. Bu defa doğru yap.” Ofisinin kapısını çarptı ve arkasından orta parmağımı kaldırdım. *Gününü gösterdim.*

Yığını karıştırmak için bir saat harcadım, en sonunda Ida tarzında cevap verebileceğimi düşündüğüm birkaç mektup buldum. İlk birkaç denemem tortop olup çöp kutusunu ıskaladı. Sonraysa boktan tavsiyeleri nasıl daha iyiye dönüştüreceğimi buldum. Önce kendim yazılmasını düşündüğüm gibi cevap yazacaktım. Ardından her cümleyi tavsiyemde yazanın tam tersine çevirecektim. Hayret vericiydi, iki adımlı sürecim gerçekten de Ida tarzında oluyor gibiydi.

Sevgili Ida,

Geçen yıl erkek arkadaşımı beni aldatırken yakaladım. Korunç bir hata olduğunu söyledi ve tek seferlik olacağına yemin etti. Çok fazla kalp acısı çektikten sonra, ilişkimize sadık kalmayı kabul ettim. Ama üstesinden gelemiyorum işte. İşte gerçekten ilgimi çeken bir adam var. Eğer onunla yatarsam bana yardımı olabilir diye düşünüyorum. İki yanlış bir ilişkiyi kurtarabilir mi?

-Paula, Morningside Heights

1. adım.

Sevgili Paula,

Evet! İki yanlış bir doğru yapmaz ama çok iyi bahane malzemesi olur! Hiç durma yap! Elbette bir ilişki bağıllık ister ama biraz delilik de ister. Aldatmak bir hata değil, bir seçimdir. Gerçekçi ol. Bir kere aldatan her zaman aldatır. Ödeş onunla, o ateşli herifin üstüne atla, sonra da erkek arkadaşın aynı haltı yemeden önce onu terk et.

2. adım.

Sevgili Paula,

Hayır. İki yanlış asla bir doğru etmez. Eğer ilişkini kurtarmaya gerçekten kendini adıyorsan, ne olursa olsun işteki tahriklerden uzak durmalısın. İnsanlar hata yapar, aynı zamanda onlardan bir ders çıkarıp değişebilirler. Herkes hata yapar, affetmek büyüklüktür. Büyük ol. Bir daha yapmayacağına güven. Eğer onu gerçekten seviyorsan üstesinden gel.

İşi çözdükten sonra iki güne yetecek cevap yazmayı başardım, sonra da incelemesi için Ida'ya verdim. Gün ortasında telefonum çalınca heyecanlandım, Graham olmasını bekliyordum. Ne kadar saçma olsa da öfkeli, azgın mesajlarını gerçekten dört gözle bekliyordum. Aspen'dan mesaj geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Bu akşamki randevumuzu tamamen unutmuştum. İlk tepkim iptal etmekten yana oldu. Ama onun yerine yalan söyledim ve bu akşamı dört gözle beklediğimi yazdım. Bir partide tanıştığım bir arkadaşın arkadaşıydı ve gerçekten iyi birine benziyordu. Artı, evde oturup benim gibi bir kadına asla ilgi duymayacak bir adamdan mesaj beklemek tam anlamıyla acınasıydı.

İşten sonra ruh halimi değiştirmesini umarak iyi görünmek için fazladan çaba harcadım. Dar kot pantolon ve göğüs dekoltemi güzelce gösteren parlak mor renkli bir tişört giydim. Altına

seksi bir çift siyah sandalet giyip aynaya baktım. Son derece iyi görünüyordum. Siktir git, ikinci defa bakılmaya değer olmadığımi düşünen Graham Morgan.

Brooklyn'de yaşadığım için genellikle çıktığım kişilerle gideceğimiz yerde buluşurdum. Toplu taşıma insanları evlerinden almak için pek işe yarar değildi, benim de işime geliyordu zaten. Yabancılar adresimi vermeye düşkün değildim. Ancak Aspen beni Long Island'da bir yere götürmeyi planlıyordu, o yüzden beni evden almıştı.

“Umarım sorun olmaz. Bir yerde durmam lazım.”

“Tabii, hiç sorun değil.”

Partide tanıştığımız zamanın aksine, arabanın içi tuhaf bir gerginlikle doldu. Sohbetin devam etmesi için sorular sormak zorunda kaldım.

“Pekâlâ, nereye gidiyoruz? Bir kulüpten bahsettin.”

“Komedi kulübü. Dokuza kadar çıkmıyorum.”

“Performansın mı var?”

“Evet.” Omzunu silkti. “Bir taşla iki kuş.”

Cevabındaki bir şey beni rahatsız etti. Buluşmamızın bir görevden ibaret olduğunu ima ediyordu. Ancak elimden gelenin en iyisini yapmayı denedim. Komedi kulübüne gitmeyeli uzun zaman olmuştu, belki de bana hava atmaya çalışıyordu. Çantamdaki telefonum titrediğinde kim olduğuna bakmak için göz attım. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bir parçam Graham olmasını istiyordu.

Aspen park alanına girip aracı durdurdu. “Birkaç dakikaya geleceğim.”

Beni arabada mi bırakıyordu? “Neredeyiz?” Karanlıkta etrafıma bakındım. Solda bir 7-Eleven ve sağda da White'ın Cenaze evi vardı.

“White'a uğramam lazım. Teyzem öldü.”

“Teyzen mi öldü?”

“Aynen. On dakikaya gelirim.” Dışarı çıkmaya başladı. “Tabii benimle içeri gelmek istemiyorsan?”

"Şey... ben burada bekleyeceğim."

Ne oluyor yahu?

Park alanında mallamış bir şekilde oturdum. Beni önce teyzesinin cenazesine, sonra da işe götürüyordu. Telefonum tekrar titrediğinde biraz kafamı dağıtabileceğimi düşündüm.

Graham: Dilin nasıl?

Soraya: Daha iyi. Şişliği indi.

Graham: Bütün gün onun için endişelendim.

Soraya: Demek öyle.

Gülümsedim. Aspen la randevumun en güzel ânı muhteşem sapıkla sohbetim olabilirdi.

Graham: Şu anda ne yapıyorsun Soraya?

Mesajını okurken seksi sesinin soruyu boğuk bir tonla kulağıma söylediğini düşündüm. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Beynim ne derse desin vücudum bu herife abayı yakmıştı.

Soraya: Aslında şu anda bir randevudayım.

Telefonum uzun bir süre sessiz kaldı. Buraya kadar diye düşünmeye başladım. Fakat sonra tekrar titredi.

Graham: Randevudayken mesaj yazdığına göre iyi gitmiyor diye varsaymam doğru olur mu?

Soraya: Son derece doğru olurdu.

Graham: Adı ne?

Soraya: Neden bilmek istiyorsun?

Graham: Aniden tiksindiğim adama bir isim koyabilmek için.

Yine kahrolası telefona gülümsüyordum.

Soraya: Aspen.

Graham: Malin teki.

Soraya: Bunu ismine bakarak mı anladın?

Graham: Hayır. Randevusu esnasında başka bir adama mesaj yazmandan anladım.

Soraya: Sanırım seninle birlikte olsaydım mesaj yazıyor olmazdım.

Graham: Eğer benimle olsaydın telefonunun nerede olduğunu bile umursamazdın.

Soraya: Öyle mi dersin?

Graham: Kesinlikle öyle.

Ne kadar garip olsa da ona katılmaya meyilliydim. İç geçirdim ve acınası buluşmamın detaylarını paylaşmaya karar verdim.

Soraya: Beni cenazeye getirdi.

Graham: Randevunuz için mi?

Soraya: Evet.

Graham: Umarım şu anda bana en yakın tren istasyonuna yürürken mesaj atıyoursundur.

Soraya: Cenaze Long Island'ın dışında. Randevunun sonuna kadar ona bağlı kaldım sayılır.

Graham: Cenazeden fazlası mı var?

Soraya: Evet. Sonra beni çalıştığı yere götürüyor.

Graham: Bir daha söylesene?

Soraya: Hahaha

Graham: Neredesin? Gelip seni alacağım.

Bu... Bay Büyük Puşt iyilik mi yapıyordu?

Soraya: Teşekkürler. Fakat ben iyiyim.

Bunun ardından mesaj yazmayı bıraktı. Daha da kötüsü Aspen arabaya döndü. Oradan da işler gittikçe daha kötüye gitti.

Komedi kulübüne vardığımızda çıktığım adam iki votka tonik yuvarladı. Bizi eve onun götüreceğini hatırlattığımda, bana sınırını bildiğini söyledi. Görünüşe göre benimkini bilmiyordu. O sahneye çıktıktan ve ilk birkaç kötü şakasına başladıktan sonra, kadınlar tuvaletine gittim ve arka kapıdan sıvıştım. On bir dolarlık taksi yolculuğu sonrasında, üç trenlik eve dönüş yolculuğum için ilk treni beklemeye başladım. Belki de bir süre randevuya çıkma işlerine ara vermem gerekiyordu.

6

Graham

Bütün sabah moralim bok gibiydi. Aslında şöyle bir düşününce öfkem dün gece bir ara belirmeye başlamıştı. Tam da günah gibi vücudu, melek gibi yüzü olan kadının benim tarafımdan oradan alınmaktansa onu cenazeye götüren malın biriyle randevuda olmayı tercih ettiğini söylediği sırada olmuştu.

Eğer bu sabah yine erkenden bir toplantım olmasaydı, o trene biner ve kim olduğumu söylerdim. Telefonumda şehvetli memelerine tekrar bakarken tam olarak kim olduğumu fark ettim... son zamanlarda takipçi sapığın tekiydim. Bu da tepemi daha çok attırdı. Onu da çıktığı herifi de siktir et.

"Rebecca!" İnterkoma bastım ve sekreterimin cevap vermesini bekledim.

Hiç.

"Rebecca!" İkinci sefer öyle yüksek sesle kükredim ki interkoma gerek bile kalmadı. Bütün siktiğimin ofisi beni duymuş olmalıydı.

Hâlâ bir şey yoktu.

Dosyayı masama atarak öfkeyle sekreterime gittim. Masasında kızıl kafalı biri oturuyordu.

“Sen de kimsin?”

“Ben Lynn. Son iki gündür sekreterinizim.” Sanki ne halttan bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi alnını kırıştırdı.

“Rebecca'ya ne oldu?”

“Bilmiyorum Bay Morgan. Öğrenmemi ister misiniz?”

“Hayır. Bana öğle yemeği getirmeni istiyorum. Az kızartılmış tam buğday ekmeğinde hindili sandviç, bir dilim Alpine Lace İsviçre peyniri. Bir dilim, iki değil. Kahve. Sade.”

“Tamam.”

“Karşılama masasındaki resepsiyonist böyle şeylerin parasına bakıyor. Onunla konuş.”

Bana gülümsedi ama kıpırdamadı.

“Ee, ne bekliyorsun? Gitsene.”

“Ah. Şimdi mi gitmemi istiyorsunuz?”.

Homurdanarak ofisime geri döndüm.

Öğleni biraz geçmişken telefonum titredi ve Soraya'nın bacaklarının yeni bir fotoğrafı geliverdi. Daha önce hiç sohbeti başlatan o olmamıştı.

Graham: Daha fazlasını göster.

Soraya: Alacağının hepsi bu kadar.

Graham: Gösterip de geri çekilme. Bacaklarını benim için açsana.

Soraya: Asla.

Graham: Aniden ahlaklı mı oluverdin?

Soraya: Sınırlarım var ve sana bacaklarımın arasını göstermem kesinlikle sert sınır.

Graham: Bunun beni ne kadar SERTLEŞTİRECEĞİNİN sınırı yok. Aslına bakarsan, şu anda sadece hayal ederken bile sertleştim.

Soraya: Sapık. İşte değil misin sen?

Graham: İşte olduğumu biliyorsun. O zaman neden bacaklarının fotoğrafını attın? Beni kızdırmaya çalışıyorsun.

Soraya: Çok bir şey yapmama gerek kalmıyor.

Graham: Vajinanı göstermeyeceksen bari en azından sesini duymama izin ver.

Soraya: Sesimi zaten daha önce duydun.

Granam: Evet ama o zaman kavgacıydın. Islak ve azginken sesinin nasıl çıktığını duymak istiyorum.

Soraya: Islak ve azgın olduğumu nereden biliyorsun?

Graham: Hissedebiliyorum işte.

Soraya: Demek öyle...

Graham: Öyle.

Telefonum titremeye başladı. *Soraya.*

Sesim bilerek alçak ve baştan çıkarıcı bir hal aldı. "Selam be-beğim."

"Bana bebeğim ayağı çekme."

Sadece sesini duymak bile vücudumun heyecanla vızıldamasına sebep oldu.

Sesim boğuk çıktı. "Seni görmek istiyorum. Nasıl görüldüğünü bilmem gerekiyor."

Tanrım, sana dokunmaya ihtiyacım var.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Birbirimiz için doğru olduğumuzu sanmıyorum. Senin tipin değilim."

Tek kaşımı havaya kaldırarak sordum, "Peki tipim tam olarak nasıl?"

"Bilmem... züppe, zengin sürtüğün teki? Senin gibi burnu havada takım elbiseliye övgüler yağdıracak biri?"

İçimden derin bir kahkaha yükseldi. "Burnu havada takım elbiseli ha?"

"Evet. Kendini beğenmişsin ve insanların üstünde tepinebileceğini sanıyorsun."

"Şey, şu anda üstüne çıkmak istediğim tek bir insan var Soraya. Her yerinde olmak istiyorum."

"Sen nasıl böyle pisliğin biri oldun ki?"

"Neden insanlar oldukları gibidir? Bu şekilde doğmuyoruz. Öğrenilen bir şey bu."

“Yani pisliğin biri olmak senin ustalaştığın bir sanat dalı mı?”

“Ben böyleyim çünkü...” Tereddüt ettim. “Çünkü gardımı indirdiğimde kaçınılmaz olarak gelecek saçmalıkla uğraşmak istemiyorum.”

“Gardını almanı istemene sebep olacak ne yaşadın?”

“Bu derin sorular da ne Soraya? Ben daha becermediğim bile kadınlara açılmam.”

“Eğer beni becermene izin verirsem bütün sırlarını bana anlatacak mısın?”

Sadece onunla olmanın düşüncesiyle bile aletim seğirdi.

“Eğer seninle seks söz konusuysa duymak istediğin her şeyi sana anlatırım.”

“Aynen öyle. İşte demek istediğim şey!”

Biraz tartışıyor olsak bile sesindeki eğlenceli tonu duyabiliyordum. Nasıl oluyorsa benimle beraber gülümsediğini ve bu küçük atışmamızdan keyif aldığını biliyordum.

Boğazımı temizleyerek konuştum, “Pekâlâ... kartlarını gösterme sırası sende. Sen nasıl böyle küçük, züppe tabancanın teki gibi oldun?”

“Ben hep böyleydim.”

Kendi kendime güldüm. Nedense buna inanıyordum. Göstermelik değil de, doğuştan böyle atak görünüyordu. Gerçekten olduğu kişi buydu.

“Hayatını nasıl kazanıyorsun Soraya?”

“Ne yaptığımı düşünüyorsun?”

“Bu hileli bir soru.” Çenemi kaşırken bacaklarımı masamın üzerine koydum. “Seni azıcık tanıdığım kadarıyla... muhteşem göğüsler ve bacaklar... Karanlık, dumanlı kulübün birinde strip-tizci olduğunu söyledim.”

“Pekâlâ, karanlık ve dumanlı kısmını doğru bildin. Ofisim kasvetli bir yer ve patronum gizlice sömürmeye bayılıyor.”

“Pis herifin sömürdüğü sen olmasan iyi olur.”

Tanrim. Senin kıskanç manyağın teki olduğunu düşünmeden önce sakınleş.

“Herif dediğin bir kadın... ve ofisinin kapalı kapılarının ar kasında gizlice sömürdüğü şey de *sigara*. Bir tavsiye köşesi için çalışıyorum. Yavan bir iş, sadece faturaları ödüyor işte.”

“Aslında bunun son derece ilgi çekici olduğunu düşünüyorum. Hangi köşe?”

“Sana söylemeli miyim bilmiyorum. Beni işyerime kadar ta-kip etmeye çalışabilirsin.”

“Bu ironik olmaz mıydı? Seninle ilk tanışmamı hatırlamıyorumsun?”

“İda'ya Sor.”

“İsim tanıdık geldi.”

“Epeydir piyasada.”

Tabii ya. Eskiden annem okurdu.

“Eskiden annem o köşeyi okurdu. Orada ne yapıyorsun?”

“Gelenleri ayırıştırıyorum ve internetten gelen itiraflardan bazılarına cevap yazıyorum. İda'ya asistanlık yapıyorum.”

Kahkaha attım. “Yani insanlara tavsiye mi veriyorsun?”

“Bunda inanamayacak ne var?”

“Biraz tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Tamam...”

“Benimle görüşmeyi kabul etmeni nasıl sağlayabilirim?”

“Güven bana. Bazen bazı şeyleri gizemli tutmak daha iyidir. Bizim bir araya gelmemizden iyi bir şey çıkabileceğini sanmıyorum.”

“O niye?”

“Beni sadece seks için kullanıyor olacaksın.”

Haklı olup olmadığını düşünmem gerekti. Cinsel çekimin haddi hesabı yoktu. Fakat derinlerde, onunla aramdaki bağlan-tının bundan daha derin olduğunu biliyordum. Sadece nereden geldiğini ya da ne anlam ifade ettiğini çözemiyordum. Soraya içimde söndüremediğim türden bir ateş yakmıştı. Onu çırılçıplak altıma almak kesinlikle amaçlarımdan biriydi ama sadece o kadar değildi. Bunu çözmem gerekiyordu.

“Bunu hayvanlık yapmak için söylemiyorum ama istediğim an yatağa birini atabilirim. Bunun onunla alakası yok.”

“Öyleyse ne bu?”

"Tam olarak bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Fakat öğrenmek istiyorum."

Birkaç saniye için sessiz kaldı, sonra verdiği cevapla geri çekiliyor gibiydi. "Sanırım gitmeliyim."

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Sadece gitmem gerek."

"Tamam o zaman. Bir daha ne zaman konuşacağız?"

"Bilmiyorum."

Sonra öylece kapadı.

Soraya Venedetta lanet olası telefonu suratıma kapadı. Peşine düşme dürtüsü beni ele geçirdi.

Aletini sakınleştir Graham.

Karnımın guruldaması, beceriksiz Lynn'in sandvicimi ve kahvemi hiç getirmediğini fark etmeme sebep oldu.

Resepsiyondaki masaya doğru ilerleyip, "Sekreterim hangi cehennemde? Öğle yemeğimi getirmesi gerekiyordu," dedim.

"Korkarım büroyu arayıp geri dönmeyeceğini söylemiş."
Harika.

Kafeinsizlikten başım ağrıyordu. Ofisime dönüp ceketimi aldıktan sonra sokağın aşağısındaki büfeye yöneldim

Masada bilgisayarımı açtım, aklıma acayip parlak bir fikir geldi. *Ida'ya Sor*'un internet sitesini buldum ve Soraya'ya ulaşmasını umarak bir soru sormaya karar verdim. Yazmaya başladım.

Sevgili Ida,

Aklımdan çıkaramadığım bir kadın var. Bana memelerinin, bacaklarının ve poposunun fotoğraflarını yolladı ama onu yüz yüze görmeme izin vermiyor. Aklıma gelen tek sebep gerçekten çirkin olduğu ve bana yüzünü göstermekten korktuğu. Benimle görüşmeyi kabul etmesini ve bütün erkeklerin, düşündüğünün aksine yüzeysel olmadığını anlamasını nasıl sağlayabilirim? -Burnu Havada Takım Elbiseli Adam, Manhattan

Kendi kendime gülerek bilgisayarımı kapadım ve çavdar ekmekli, pastırmalı sandvicimi bitirdim. Bu kadın bir de berbat şeyler yememe sebep oluyordu. Birkaç iş görüşmesi yaptım ve huzurevindeki Meme'yi kontrol ettikten sonra dizüstü bilgisayaramı tekrar açtım. Gelen kutumda Ida'ya Sor'dan bir yanıt vardı.

Sevgili Burnu Havada Takım Elbiseli Adam,

Yanlış sonuca varıyor olman kuvvetle muhtemel. Bu kadının çirkin olduğunu gösteren bir kanıt yok. Belki de sana o kadar da ilgi duymuyordur. Ayrıca belki de bir aynaya bakmak ve çirkin bir kişinin çirkin bir yüzün olabileceğinden çok daha yıldırıcı olduğunu göz önünde bulundurmak isteyebilirsin.

Başımı geriye doğru atıp güldüm, bu kadının espri yeteneğine hayran kalmıştım. O laf yapan ağzı yok muydu... Becermek için sabırsızlanıyordum. Komik, dürüst, güzel, seksi ve birlikte olduğum hiç kimseye benzememesinin yanında, kırılğan ve kabuğuna gizlenmiş gibi görünen bir parçası vardı. Benden neden bu kadar korktuğunu öğrenmek istiyordum. Bu tarz bir merak hiç yapıma uygun değildi. Bu rahatsız edici olsa da, onu tanıma ihtiyacım diğer her şeyin üstündeydi.

Trende karşısında oturup da ona aşık açık bakmamak tam anlamıyla bir yetenektir. Bir vantriloğun kuklasını, dudaklarını oynatmadan konuşturması gibi, bir şekilde ondan habersiz ona bakmak zorundaydım.

Özellikle bu sabah gözü kapalı davranmak gerçekten zordu, sadece acayip ateşli görüldüğü için de değil... yalnız değildi. Onun tarzına benden çok daha uygun görünen dövme bir adam yanında oturuyordu. Konuşuyor ve gülüyorlardı, herifin o kalem gibi boynunu kırmak istedim.

Adam eğilip de onu öpünce iyice tepem attı. Sadece kaçamak

bakışlar atabildiğim için yüzünü mü, yoksa dudaklarını mı öptü göremedim. Sonrasında adam kalkıp trenden inerek onu arkada bıraktı.

İlk başta içimde kaynayan kıskançlık sadece yüzeyin altında dolanıyordu, şimdiyse kör ediciydi. Hatta öyle kör ediciydi ki mesaj yazarken, ne yaptığımı düşünmüyordum bile.

Kim o sikik herif?

Donakaldıktan sonra başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Zaten solgun olan teni hayalete döndü. Başını kaldırmış ve anında bakışımı buluşmuştu. Benim olduğumu biliyordu.

Aynı trene bindiğimizi hep biliyor muydu?

Biraz daha düşündüm. Gözleri sanki nereye bakacağını biliyormuş gibi hiç tereddütsüzce benimkilere odaklanmıştı.

Bunca zamandır kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

İnternette fotoğrafıma bakmıştı büyük ihtimalle. Beni başka nasıl tanımış olabileceğini bilemiyordum ama işin aslı, artık önemli değildi. Önemli olan tek şey, interkomda o büyük ağzını açtığından beri zihnime, bedenime ve ruhuma işleyen kadınla yüzyüzeydim.

Sonraki durak benimdi ama kalkmadım. İşin gerçeği, başka bir şeye kalkışıyordum, onunla yaptığımız bu gergin bakışma yarışmasına. Onun da benim onun kimliğini bildiğim gerçeğini sindirdiği kafama dank etti.

Birden ayağa kalktı. Sonraki durakta inecekti demek ki. Onu takip ederek çıkışa doğru yürüdüm, tam arkasında duruyordum. Kapıların camından yansımama bakıyordu. Dudaklarım kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. En sonunda küçük faresini yakalayan Cheshire Kedisi* gibiydim. Onun ifadesinde de keyif vardı.

Kapılar açıldığında peşinden dışarı çıkıp yanında sessizce yürüdüm. İkimiz de öyle yavaş hareket ediyorduk ki, nereye gideceğimizden ya da ne yapacağımızdan bihaberdik. İnsan kalabalığı yukarı çıkan asansöre doğru yok olduğunda metro plat-

formunda neredeyse yalnız kaldık. Birden belini kavrayıp onu dönmeye ve bana bakmaya zorladım.

Soraya'nın göğsü inip kalkıyordu, vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Benim kalbim de çok hızlı atıyordu. Üzerinde böyle bir etkim olduğunu öğrenmek...tahrik ediciydi. Hem de çok tahrik edici.

Teninin kokusu resmen sarhoş ediyordu. Kokusuna ek olarak vücudunun sıcaklığının bana bu kadar yakın olmasıysa beni sertleştiriyordu. Üç bin dolarlık takım elbisesinin içine boşalmak üzere olan bir ergen gibiydim.

Yavaşça ona doğru ilerlediğimde geniş, beton bir sütuna doğru geriledi. Onu oraya iyice yapıştırdım ve ellerimle yanaklarını avuçlayıp dudaklarımı ağzına bastırdım. Hevesli dilim onun ki ne dalarken, benim için açıldı. Etrafımdaki her şey yok oldu. Bıraktığı teslimiyet iniltisi onu daha derinden öpmeme sebep oldu. Sıcak, dolgun memeleri göğsüme örtülmüş bir battaniye gibiydi. Dilindeki pirsingin soğuk halkası dilimin sıcaklığına dayandıkça, vücuduma kasılmalar yolluyordu sanki. Eğer insan içinde olmasaydık onu öpmeyi kesebileceğimi hayal bile edemiyordum. Ona bu platformda sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Beni itip boğazını temizledi. "Ben olduğumu nasıl anladın?"

Başparmağımla alt dudağını okşadım. "Seni öpen adamın kim olduğunu söyleyene kadar cevap vermiyorum."

"Öpüşmedik. Sadece yanağımdan öptü. Arkadaşım Tig'di. Bu sabah kahvaltı etmek için benimle buluştu."

"Arkadaşın demek ha?"

"Kendisi son derece evli. Ayrıca karısı da iyi bir arkadaşım."

"Yani bir şey olduğu yok?"

"Hayır ama eğer olsaydı bile sana bir açıklama borcum olmazdı." Dudaklarını sildi, muhtemelen saldırdığım için hâlâ sızıyordu. "Ben olduğumu nasıl anladığını söyle şimdi."

"Ayağındaki tüy dövmesinden akıllım. Bacaklarını yolladığın fotoğrafta ayakların da vardı. Dövmeyi seni bulmak için kullan-

dım. Seni günlerdir izliyordum. Görünüşe bakılırsa sen de aynı şeyi bana yapıyordun."

Bütün bu süre boyunca kim olduğumu bildiğini inkâr bile etmedi.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım. "Gördüklerin hoşuna gitti mi? O yüzden mi bana mesaj atıp duruyorsun? O kişinin sen olduğunu ilk fark ettiğimde bu kadar güzel olmana inanamadım."

"Yani çirkin olduğumu düşündüğünle ilgili tüm o konuşmalar..."

"Boktan bir yalandı. Sana öyle inanılmaz şekilde çekiliyorum ki Soraya. Ayrıca şu anda vücudun, senin de benim için aynı şekilde hissettiğini söylüyor."

"Ne kadar yakışıklı olduğun önemli değil. Sen tehlikeli bir insansın."

"Bir şeyi istediğimde ne kadar tehlikeli olabildiğimi tahmin bile edemezsin. Ona ulaşmak için hiçbir şeyden sakınmam. Şu anda da senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Fakat dürüstçe bana karşı hiç ilgin olmadığını söylersen, yürüyüp gideceğim ve benden bir daha tek bir şey bile duymayacaksın. Eğer şu anda çizmelerinin içinde titremen bir işaretse tam olarak benim hissettiğim gibi hissediyorsun demektir."

"Senin gibi bir adama karşı böyle şeyler hissetmek *istemiyorum*."

Bunu söylediğini duymak gerçekten heyecanı öldürdü. Benim nasıl bir insan olduğumu düşünüyordu ki? Zaman zaman insanlara bok gibi davranıyor olabilirdim ama Tanrı aşkına kahrolası bir suçlu değildim.

"Sana bir şey söylememe izin ver Soraya. Gezegendeki en iyi adam olmayabilirim, hatta senin için en uygun kişi de olmaya-bilirim. Aslında olmadığımı biliyorum. Ancak aramızdaki şeyi inkâr edemezsin. Bunun sonu sadece tek bir şekilde biter."

"Peki nasılmış o?"

"Benim içine gömülmemde."

"O dediğin olamaz."

"Her kahrolası gece dilindeki o halkanın aletimin etrafında döndüğünü hayal ettim. Tek düşünebildiğim sensin. Aslında o muhteşem yüzünü görmeden önce bile tek düşünebildiğim sendin. Ama yüzünü de gördükten sonra işim tamamen bitti." Tekrar yanağını okşadım. "Benimle vakit geçir."

"Eğer seninle yatmak istemediğimi söyleseydim yine de benimle görüşmek ister miydin?"

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp geri açtım. "Buna saygı duyardım."

"Hayatımda çok defa canım yandı. Niyetlerinden emin oluncaya kadar kimseye kendimi vermemeye yemin ettim. Yani eğer benimle birlikte olmak istiyorsan, şunu bil ki seks yok. Benimle konuşmak mı istiyorsun? Olur. Beni tanımak mı istiyorsun? Olur. Ancak orada kalır. Gerçekten istediğin şey bu mu?"

"Ben hepsini istiyorum ama alabildiğim kadarını alacağım... şimdilik."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Bu akşam. Seni alacağım ve yan odada birinin çürüyen bedeni olmayan bir yerde gerçek bir randevuya çıkaracağım."

"Ne kadar da romantiksin."

"Seks yok olayına ayak uyduracağım ama diyeceğim şeyi bir kenara yaz. Vakti geldiğinde yalvaran kişi ben olmayacağım."

Günün geri kalanında, akşam onu göreceğimi bilmek beni tüketti. İşkence eden bekleyişi doldurmak için *Ida'ya Sor'a* yazmaya karar verdim.

Sevgili Ida,

Benimle seks yapmak istemediğini açık açık söyleyen bir kadınla görüşüyorum. Konu şu ki, ne kaçırdığını bilmiyor. Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı diye düşünüyorum.
-Burnu Havada Takım Elbiseli Adam, Manhattan

Bir saat kadar sonra gelen kutumda bir cevap belirdi.

Sevgili Burnu Havada Takım Elbiseli Adam,

Bütün kadınlar sana bacaklarını açmak istemeli diye düşünüyormuşsun gibi bir hisse kapıldım. Bu kadının seninle seks yapmanın kendi adına zararlı olacağını hissetmesinin bir sebebi vardır diye tahmin ediyorum. Belki bir süre onu tanımaya çalışmalı, sana güvenmesi için ona bir neden vermeyi denemelisin. Buna bağlı olduğunu kanıtla. Bu sırada SEN de güzel, soğuk bir duş almalısın. Duyduklarıma bakılırsa ihtiyacın olacak gibi görünüyor.

7

Soraya

Soraya: Nereye gidiyoruz?

Hazırlanmak için işten bir saat erken çıkmıştım. Sahip olduğum kıyafetlerin yarısından fazlası yatağımın üzerinde bir yığın oluşturuyordu. Normalde kıyafet seçimim ruh halime göre olurdu. Zor beğenen biri değildim. Bana göre tarz kendi kişiliğinizin yansıması olmalıydı, podyumdaki ya da Kardashianların giydiği son trendleri takip etmek değil. O yüzden onuncu kıyafetimi deniyor olmak beni acayip rahatsız ediyordu.

Graham: Ne yazık ki bir restorana. Tabii fikrini değiştirmediyse. Eğer benimevimde ziyafet olarak seni yememi tercih edersen ben dünden razıyım.

Eğer başka birisi olsaydı bu ufak, sapık yorumları tepemi attırırdı. Ancak nedense Graham'ın yazdıkları beni gülümsetti. Düzüşme davetine cevabım her zaman onunla kafa bulmak olacaktı.

Soraya: Aslında fikrimi değiştirmiş olabilirim.

Graham: Adresini ver. Hâlâ ofisteyim ama on dakika içinde orada olabilirim. Hangi cehennemde olursan ol.

Çaresizliğine güldüm. Ne kadar kendini beğenmiş olduğunu düşünürsem düşünüyim, benimle olmak istediğini dürüstçe göstermesinde sevimli bir şeyler vardı. Normalde onun gibi bir adamın çaresizliğini göstermesi zayıflık işareti olurdu. Onunla oynadığım için neredeyse kendimi kötü hissettirecekti. *Neredeyse.*

Soraya: Bu akşam yemek yememiz konusunda diyordum. İyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Graham: Saçmalık. Eğer gelmezsen beni kapıda görmeye hazır ol.

Soraya: Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun.

Graham: Ben kaynakları olan bir adamım. Beni dene de gör bakalım.

Soraya: Tamam. Orada olacağım. Fakat bana bir adres vereceksin.

Nereye gidiyoruz? Ne giyeceğimi bilmem gerekiyor.

Graham: Şu anda ne giyiyorsan onu giy işte.

Aşağı baktım.

Soraya: Pembe dantel sütyen ve G-string mi? Beni nereye götürüyorsun, striptiz kulübüne mi?

Cevap vermesi tam beş dakika aldı.

Graham: Bana böyle haltları söylemesene.

Soraya: Pembe sevmez misin?

Graham: Ah inan bana severim. Eğer benimle kafa bulmaya son vermezsen kışındaki el izim o tonda çok sevimli görünecek.

-

Şimdiye kadar kışımın tokatlanmasına hiç düşkün olmamıştım. *Olmamıştım* anahtar kelimeydi. Ancak onun kiçimi tokalttığını düşünmek vücudumu sızlattı. Bir mesajla tahrik oluyor-

dum. *Tanrım. Bu adam tehlikeliydi.* Ara vermeye ihtiyaç duyarak telefonu yatağın üzerine fırlattım ve dolabımın arka taraflarına daldım. Arkaya itilmiş ufak, siyah bir elbise gözüme takıldı. Bir cenaze için satın almıştım. Aspen'la buluşurken onu giymeliydim, diye düşünerek kendi kendime güldüm. Askıdan alırken yeni gelen bir mesajla telefonumun ekranı parladı.

Graham: Cevap vermiyorsun. Bundan elimin o güzel kıcını tokatladığını düşünerek fantezi kurduğunu çıkaracağım.

Basit bir soruyu edepsiz bir şeye dönüştürme konusunda acayip bir yeteneği vardı.

Soraya: Ne giyeceğime karar vermeye çalışmakla meşgulüm. Bu da beni asıl soruma getiriyor, nereye gidiyoruz?

Graham: Zenkichi'de rezervasyon yaptırdım.

Soraya: Brooklyn'de mi?

Graham: Evet, Brooklyn'de. Sadece bir tane var. Orada yaşadığını söyledin, seni almama izin vermediğin için de sana yakın bir yer seçtim.

Soraya: Vay canına. Tamam, teşekkürler. O yeri denemek istiyordum. Senin ofisinden oraya gelmek başa bela olacak gerçi.

Graham: Şaşırmadım. Sen de başımın belası olduğun için. Yedide görüşürüz.

Metro istasyonu restorandan bir ya da iki sokak kadar uzaktaydı. Köşeden döndüğümde siyah bir özel taksinin kenara çektiğini gördüm. Neden olduğunu bilmiyorum ama içindeki kişinin inmesini izlemek için bir kapı pervazına sindim. İçgüdülerim bana onun Graham olduğunu söylüyordu.

İçimdeki ses yanılmıyordu. Üniformalı bir sürücü dışarı çıkıp arka kapıyı açtığında Graham kaldırıma adım attı. *Tanrım, adamdan güç sızıyordu.* Bu sabah giydiğinden farklı bir takım giyiyordu. Takımın üzerine oturushuna bakınca özel olarak yaptırdığına şüphe yoktu. Gerçi ona üstünlük havasını veren şey giydiği halı takım elbise değildi, onun o takımı taşıyabiliyor olmasıydı.

Restoranın önünde dik ve kendine güvenen bir halde durdu. Göğsü genişti, omuzları dimdikti, bacakları ayırık ve yere sağlam basıyordu. Doğruca karşısına bakıyordu, telefonuyla oynamıyor ya da göz temasından kaçınmak için ayaklarına bakmıyordu. Tek eli pantolonunun cebindeydi, başparmağı cebin dışında duruyordu. *O başparmağın dışarıdaki halinden hoşlandım.*

Birkaç dakika bekledim, en sonunda başka tarafa baktığı sırada saklandığım yerden çıktım. Tekrar dönüp de beni gördüğünde, yürüyüşüm konusunda özgüvensizliğe kapıldım. Attığım her adımı izleyiş şekline bakınca, bir parçam geri dönüp kaçmak istedi, ancak diğer parçam bakışının yoğunluğundan *hoşlandı*. *Hem de çok.* O yüzden gerginliğimi bastırdım, kalçalarımı biraz daha salladım ve kedilik yapacağı bir fare olmamaya karar verdim. Ben köpek olacaktım.

"Graham." Önünde dururken başımla selam verdim.

"Soraya." İş arkadaşı gibi konuştuğum tonumu taklit ederek başıyla selam verdi.

Kaldırımında birbirimize bakarak duruyorduk, dakikalar tarihindeki en uzun dakika boyunca aramızda güvenli bir mesafe bıraktık. Sonra, "Sikerler böyle işi," diye hırladı. Alanıma girerek saçımı eline doladı, başımı istediği tarafa yatırmak için hafifçe çekti, sonra da dudakları benimkini talan etti.

Kısa bir an için direnmeye çalıştım. Fakat güneşin sıcaklığıyla mücadele etmeye çalışan buz küpü gibiydim. İmkânsızdı. Onun yerine kör edici ışığın içinde eridim. Eğer diğer elini belime sıkıca dolamış olmasaydı betona yapışmış olurdum. Zihnim her fırsatta onunla savaşmak istiyordu ama bedenim teslim olmaya karşı gelemiyordu. *Hain.*

En sonunda dudaklarımı serbest bıraktığında onlara doğru konuştu. "İstediğin kadar mücadele et, bir gün yalvaracaksın. Yaz bir kenara."

Kibri aklımı başıma getirdi. "Aklını fikrini kendinle dolduruyorsun."

"Aslında seni doldurmayı tercih ederim."

“Domuz.”

“Bu seni ne yapıyor? Domuzun teki için islandın.”

Belimdeki elinden kurtulmak için itmeye çalıştım. Fakat bu sadece beni daha sıkı tutmasına sebep oldu. “İslandmadım.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Bunu doğrulamanın tek bir yolu var.”

“Geri bas Morgan.”

Graham geriye doğru bir adım atıp iki elini de teslim olurcasına kaldırdı. Gözlerinde keyfini gösteren bir pırıltı vardı.

Zenkichi'nin içi karanlıktı ve beklediğim gibi değildi. Geleneksel kıyafetler giymiş Japon bir kadın bizi dışarıyı anımsatan uzun bir koridordan yürüttü. Koridorun duvarlarına kayalar ve taşlar dizilmişti, sanki bir Uzak Doğu bahçesine giden yolda yürüyorduk. İki tarafta da uzun bambular vardı ve fenerlerle aydınlatılıyordu. Geniş bir oturma bölümü olan açıklığı geçtik ama garsonumuz yürümeye devam etti. Koridorun sonunda, bizi özel bir bölmeye oturttu. Lüks, kalın perdelerle kapanmıştı. İçecek siparişlerimizi aldıktan sonra masanın içine montelenmiş zili işaret etti ve istemediğimiz sürece rahatsız edilmeyeceğimizi söyledi. Sonra perdeleri çekip kapatarak ortadan kayboldu. Sanki kalabalık bir restoranın içinde değil de, dünyada bir tek ikimiz kalmışız gibi hissettirdi.

“Bu çok güzel. Fakat garip,” dedim.

Graham ceketini çıkardı ve tek kolunu koltuğun tepesine gelişigüzel bir şekilde atarak kendi tarafına kuruldu. “Desene uygun olmuş.”

“Benim garip olduğumu mu söylüyorsun?”

“Evet dersem benimle tartışacak mısın?”

“Muhtemelen.”

“Öyleyse evet.”

Kaşımı çattım. “Benimle kavga etmek mi istiyorsun?”

Graham kravatını çekerek gevşetti. “Beni tahrik ettiğini fark ettim.”

Kahkaha attım. “Bence terapiye ihtiyacın var.”

"Şu son birkaç günden sonra haklı olabileceğine inanıyorum."

Garson içeceklerimizle geri döndü. Onun önüne bir kokteyl bardağı, benim önüme de bir şarap kadehi bıraktı.

Graham, Hendrick ve tonik sipariş vermişti. "Cin tonik yaşlı adam içkisi," dedim şarabımı yudumlarken.

Bardağındaki buzu çevirdi, sonra dudaklarına doğru kaldırıp içmeden önce bardağın üzerinden bana baktı. "Benimle tartışmanın bana ne yaptığını hatırla. Masanın altına bakmak isteyebilirsin."

Gözlerim kocaman oldu. "Olmadın."

Pis pis gülerек tek kaşını kaldırdı. "Durma. Sok kafanı alta. Zaten göz atmak için ölüp bittiğini biliyorum."

İkimiz de içkimizi bitirdikten sonra sinirlerim biraz gevşemeye başlamıştı, en sonunda ilk gerçek sohbetimize başlamıştık. Seks ya da dil pirsingleri içermeyen bir sohbetti.

"O büyük, havalı ofisinde günde kaç saat çalışıyorsun bakalım?"

"Genelde sekizde gidiyorum ve sekizde çıkmaya çalışıyorum."

"Günde on iki saat mi? Haftada altmış saat demek."

"Hafta sonlarını saymazsan."

"Hafta sonları da mı çalışıyorsun?"

"Cumartesi günleri."

"Yani sadece pazar günleri izinlisin."

"Aslında bazen pazar akşamları da çalışıyorum."

"Bu delilik. Eğlenecek vakti ne zaman buluyorsun?"

"Ben çalışmaktan keyif alıyorum."

Alaycı bir ses çıkardım. "Önceki gün uğradığımda pek de öyle görünmüyordu. Herkes senden korkuyor gibi, ayrıca kapını açmayı reddettin."

"Meşguldüm." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ben de aynısını yaptım. "Ben de öyle. O telefonu yüzyüze vermek için iki trene bindim, haberin olsun. Sen ise dışarı çıkıp teşekkür ederim diyecek nezakete bile sahip değildin."

"Kapının arkasında beni neyin beklediğini bilmiyordum, yoksa çıkardım."

"Bir insan. Kapının arkasındaki bir *insandı*. Senin için kendi işlerini askıya alan biri. Eğer altmış yaşında, mavi saçlı, evli bir kadın olsaydım bile dışarı çıkıp bana teşekkür etmeliydin."

İç geçirdi. "Ben meşgul bir adamım Soraya."

"Yine de hafta içi saat yedide buradasın. O kadar meşgulsen sekize kadar çalışman gerekmiyor muydu?"

"Gerektiğinde istisnalar yapıyorum."

"Aman ne yüce gönüllüsün."

Tek kaşını kaldırdı. "Masanın altına bakmak istiyorsun değil mi?"

Elimde olmadan güldüm. "Bana kendin hakkında başka bir şey söyle. Havalı içkiler içen, büyüklük kompleksi olan bir işkolelik olman dışında. Bunların hepsini trendeki gözlemlerime bakarak tahmin edebilirdim."

"Ne bilmek istersin?"

"Kardeşin var mı?"

"Hayır. Tek çocuğum."

Soluğumun altından mırıldandım. *Tanrım, bak işte bunu hiç tahmin edemezdim.*

"Ne dedin?"

"Hiç."

"Peki sen?"

"Bir kız kardeşim var. Fakat şu anda onunla konuşmuyorum."

"Neden?"

"Kötü randevu."

"O mu ayarladı?"

"Aynen öyle."

"Seni cenazeye götüren adamı mı? Adı neydi, Dallas mı?"

"Aspen. Hayır, Aspen'ı o ayarlamadı. O felaketi tamamen kendi başıma seçtim. Eskiden birlikte çalıştığı bir adamı ayarladı. Mitch."

“İyi gitmedi diye düşünüyorum?”

Ona dik bir bakış attım. “Adama Kaşıntılı Tiz Sesli Mitch lakabını taktım.”

Buna güldü. “Kulağa pek iyi gelmiyor.”

“Değildi.”

Gözlerini kısarak baktı. “Yarına benim de lakabım olacak mı?”

“İster miydin?”

“Kaşıntılı Tiz Sesli Mitch'e benzer bir şeyse istemem.”

“Şey, aklında ne var?”

Otuz saniye boyunca kafasında çarklar döndü. “Organı Büyükle Morgan?”

Gözlerimi devirdim.

“Canının istediği an masanın altına bakıp doğrulayabilirsin.”
Göz kırptı.

Bütün yollar bacaklarının arasına çıkıyor gibi görünse de onu tanımak için çabalamaya devam ettim. “Evcil hayvanın var mı?”

“Köpeğim var.”

Cep telefonunu kurcaladığımda gördüğüm ufak köpeği hatırlayarak, “Ne cins bir köpek?” dedim. “Büyük, korkutucu köpeği olan birine benziyorsun. Dauna cinsi ya da çoban köpeği gibi bir şey. Masanın altından bakmam için ısrar edip durduğu şeyi temsil eden bir şeyler. Bilirsin büyük köpeği olanın büyük...”

“Köpeğin boyutu onu sembolize etmez,” diye araya girdi.

Demek fotoğraflardaki o sevimli, küçük köpekti.

“Gerçekten mi? Erkeklerin bilmeden penislerinin gerçek boyutunu temsil eden köpekler satın aldıklarını söyleyen bir çalışma okumuştum sanırım.”

“Benim köpeğim annemindi. O daha yavruyken annem vefat etti, on iki yıl önce.”

“Üzgünüm.”

Başıyla onayladı. “Teşekkürler. Blackie bir İskoç teriyeri.”

“Blackie mi? Siyah mı ki?” Fotoğrafta gördüğüm küçük köpek beyazdı.

“Aslına bakarsan beyaz.”

“O zaman adı niçin Blackie? Espri olsun diye mi? Yoksa başka bir sebebi mi var?”

Cevabı kısaydı. “Başka sebebi yok.”

Tam o sırada garson yemeklerimizi getirdi. Ben palamut si-parişi verdim çünkü menüde sadece maceraperestler için olduğunu söylüyordu. Graham Sashimi söyledi. İkimizin yemeği de geldiğinde yemekten çok sanat eserine benziyordu.

“Üzülerek yiyeceğim, çok güzel görünüyor.”

“Bende de tam tersi sorun var. Öyle güzel ki yemek için sabırsızlanıyorum.” Pis pis gülüşü yorumunun sadece havalı görünen akşam yemeğimizle alakalı olmadığını söylüyordu.

Yerimde kıpırdandım.

İkimiz de yemeklerimize yumulduk. Benimki inanılmazdı. Balık resmen ağzımda eriyordu. “Mimm... Bu çok iyi.”

Graham uzanıp çatalıyla tabağımdan bir parça alarak beni şaşırttı. Tabağını paylaşan birine benzemiyordu. Yutmasını izledim; başını hafifçe sallayarak onayladı. Sonra ben uzanıp onun tabağından bir parça aldım. Gülümsedi.

“Söyle bakalım. Kaşıntılı Mitch'i ve cenaze veledini anlattın. Randevulara sık çıkar mısın?”

“Çok değil. Fakat şimdiye kadar birkaç pislikle tanıştım.” “Hepsi mi pislikti?”

“Hepsi değildi. Bazıları iyi adamlardı ama uygun değillerdi işte.”

“Sana uygun değiller miydi? Nasıl yani?”

Omzumu silktim. “Onlar için o şekilde hissetmedim. Bilirsin. Arkadaştan fazlası gibi.”

“Peki yaklaşan tarihlerde programında başka randevular var mı?”

“Yaklaşan tarihlerdeki programımda mı?” Hanımlara hiç yakışmayan bir ses çıkardım. “Edepsiz konuşmalardan kendini beğenmiş üniversite profesörüne geçişin oldukça kolay oluyor.”

“Bu seni gıcık ediyor mu?”

Cevabımı bir an için düşündüm. "Gıcık etmek demezdim. Daha çok eğlendiriyor."

"Ben mi eğlendiriyorum?" "Evet. Evet, öyle yapıyorsun."

"Daha önce kimsenin bana böyle bir şey söylemediğinden oldukça eminim."

"Bahse varım bunun sebebi insanlar, sadece dışarı yansıttığın pisliği gördüğü içindir."

"Bu içimde bir pislikten daha fazlası olduğumu ima ediyor."

Ben cevap verirken bakışlarımız kilitlendi. "Neden bilmiyorum ama öyle olduğuna inanıyorum. Dışarıdan görüldüğün seksi pislikten fazlası olduğuna inanıyorum."

"Seksi olduğumu düşünüyorsun." Kendini beğenmişçe sırıttı.

"Elbette düşünüyorum. Kendine bir baksana. Aynan var. Şimdiye kadar o kadarını kendi kendine anlamışsındır diye tahmin ediyorum. Takvimindeki akşamları doldurman zor olmamalı."

"Hep böyle ukala mıydın?" "Aşağı yukarı."

Başını iki yana sallayıp bir şeyler homurdandı. "Yaklaşan tarihlerden bahsetmişken, seninki artık başka randevularla dolu olmasa hoşuma giderdi. Benim dışımda tabii ki."

"Daha ilk randevumuzun ortasındayız ve bana başka insanlarla randevuya çıkmamamı mı söylüyorsun?"

Yerinde dimdik oturdu. "Benimle yatmayacağını söyledin. Randevuya çıkıp birbirimizi tanımamız gerektiğini söyledin. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Geçerli."

"Tamam, eğer ben seni beceremiyorsam başka biri de becermemeli."

"Ne romantik." "Bu benim için anlaşmayı bozar."

"Bu karşılıklı mı olacak? Sen de başka biriyle görüşmeyecek misin?"

"Elbette."

“İzin ver düşünüyüm.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Düşünmeye mi ihtiyacın var?”

“Evet var. Bu konuda sana geri döneceğim.” Hiç şüphesiz Graham J. Morgan'ın bir kadına lafını geçiremediği ilk seferdi.

Saatler sonra çantamdaki telefonum titredi. İlk randevuya çıktığımı bildiği için Delia beni kontrol ediyordu. Güvende olduğumu haber veren bir mesaj attıktan sonra telefonun ekranındaki saate göz attım. Üç saatten fazla zamandır restoranda oturuyorduk. Telefonuma bakmayı bile ilk defa şimdi hatırladığım gözümünden kaçmadı.

“Pekâlâ, bir konuda haklıydın.”

“Daha fazla detay vermen gerekecek. Ben birçok konuda haklıyım.”

Başımı iki yana salladım. “Ben sana burada iltifat etmek üzereyim ama kendini beğenmişlik ederek mahvediyorsun.”

“Kendini beğenmişliğin kişinin kendi kabiliyetleri konusunda abartılı fikirlere sahip olmasıdır. Ben gerçekçi davranıyorum.”

“Burnu Havada Takım Elbiseli Adam lakabı sana tam olarak uyuyor değil mi?”

Beni dikkate almayarak sordu, “İltifatın neydi?”

“Önceki akşam cenazeye gittiğim randevum sırasında mesajlaşırken, seninle birlikte olsaydım cep telefonumun nerede olduğunu umursamayacağımı söylemiştin. Şimdi titreyene kadar telefonu hiç çıkarmadığımı bile fark etmemiştim.”

Bu onu memnun etti. Bir müddet sonra Graham ücreti ödedi, ben de hızlıca kadınlar tuvaletine uğradım. Kendime çekidüzen verirken randevumuzun bitmesini hiç istemediğimi fark ettim. Bunu düşünmek bile beraberinde, beni şaşırtan bir melankoli getirdi.

Restoranın dışına çıktığımızda Graham'ın siyah arabası çoktan kaldırımın kenarına park etmişti. Arabayı bir yerde bekletmiş, ben tuvalete gittiğimde şoförü aramış olmalıydı.

“Eğer benimle eve gelmeyeceksen en azından seni evine bırakmak için ısrar ediyorum.”

“Metro hemen köşede. Ben iyiyim.”

Bana kızgın bir bakış attı. “Biraz güven Soraya. Evine gidene kadar arabaya bineceksin, aletimin üstüne binmeyeceksin. Seri katil olmadığımı da şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünüyorum.”

“Çok kabasın.”

Elini belime koyup arabanın açık kapısına doğru beni yönlendirdi. Karşı koymadım. Graham haklıydı, o talep ettiğim her şeyi kabul etmişken inatçılık ediyordum. İçimden bir ses bu adamın bu kadar esnek davranmasının nadiren görülen bir olay olduğunu söylüyordu.

Daireme geldiğimizde Graham benimle kapıya kadar geldi. “Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Şey, yarın cumartesi. Yani belki pazartesi günü trende görüşürüz diye düşünüyorum.”

“Yarın akşam benimle yine yemeğe çıksan?”

“Planlarım var.”

Çenesi kasıldı. “Kiminle?”

Uzun bir bakışma yarışına girdik. Bakışları sertti. İkimiz de birkaç dakika boyunca pes etmeyince soluğunun altından homurdandı ve ben daha ne olduğunu fark edemediğim kadarı kapıya, ağzını da ağzıma dayadı.

Sanki beni diri diri yemek istiyormuş gibi öptü. Ağzımı bırakmadan önce alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekti. Sertçe. Dudakları dudaklarıma dayalıyken konuştu. “Sınırlarımı zorlama Soraya.”

“Neden? Zorlarsam ne olur?”

“Ben de zorlarım ve seninleyken bunu yapmamaya çalışıyorum.”

Dürüst davranıyordu ve bunu takdir etmem gerektiğini fark ettim. “Kız kardeşimin evine. Yeğenimin doğum günü partisi var. Yarın akşam oraya gideceğim.”

Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

İçeri girip kapıyı arkamdan kapamak irademi zorladı. Sırtımı kapıya dayadım, en son ne zaman böyle ateş içinde ve bunalmış

hissettiğimi hatırlayamadım. Belki de hiç. Ağzı günahkârdı, o ahlaksız diliyle vücudumun başka yerlerinde neler yapabileceğini düşünmek, yaşadığım tahrik durumunu daha çılgın bir sınıra getirdi. Fakat bundan daha fazlası vardı. Bu kadar hükmedici ve kontrolcü olmasına rağmen dileklerime saygı duyarak uzak durmaya çalışması gördüğüm en seksi şeylerden biriydi. Adam içimde uyumakta olan bir şeyleri uyarıyordu. Bir bardak şaraba ve orgazma ihtiyacım vardı. Bu sırayla olmasına da gerek yoktu. Eğer birbirimizi tanımamız ve seks yapmamamız konusundaki duruşumu koruyacaksam kesinlikle bazı işleri kendi ellerime almam gerekiyordu.

Yatak odama girince bütün kıyafetlerimi çıkardım. Her gece çıplak uyumazdım ama bu gece kesinlikle çıplaklık gecesiydi. Yatağa girdiğimde cep telefonum çaldı.

"Telefon seksi anlaşılmaya dahil mi?" Graham'ın sesinde ihtiyaç dolu bir boğukluk vardı. Onu kapının diğer yanında bıraktığımda vücudumda soğuyan ne varsa anında geri ısındı. Sesi benim için işleri kesinlikle hızlandırabilirdi. Ancak...

"Seks anlaşmada yok. Bu da herhalde seksin her türlüsünü içinde barındırmalı. Cinsel ilişki, oral, telefon."

İnledi. "Oral. Tanrım, tadına bakmayı nasıl istiyorum. Hele de dilindeki o metal halkayı aletimde hissetmeyi. Bu akşam sen konuşurken o metali her görüşümde kendimi kontrol etmem ne kadar zor oldu tahmin edemezsin. Her kelimenle bana sataşıyordun sanki. Üzerinde ne var Soraya?"

O ses. *Üzerinde ne var Soraya?* deyişini kaydetmeliydim. Böylece tekrar tuşuna basıp ihtiyaçlarımı giderinceye kadar durmadan dinleyebilirdim. "Aslında hiçbir şey giymiyorum. Az önce soyunup yatağa girdim."

"Çıplak mı uyuyorsun?"

"Bazen."

Resmen hırladı. "Kendine dokun."

"Öyle yapmayı planlıyorum ama bu akşam iki elime de ihtiyacım olacak sanırım. O yüzden önce telefonu kapatacağım."

“Beni daha ne kadar deliye döndürmeyi planlıyorsun Sora-ya?”

"İyi geceler Graham." Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Vücudum adam için fiziksel olarak sızlıyor olsa bile, henüz onun için o kapıyı açmaya hazır değildim. Gerçi yatağım-
da yalnız bir halde elimi vücudumdan aşağı kaydırırken aklımda tek bir düşünce vardı. *Tanrım, keşke bu onun eli olsaydı.*

8

Graham

Cumartesi günü ondan hiç haber almadım, beklediğimden de değildi. Soraya Venedetta'nın niyeti beni deliye döndürmektir. Daha önce hiç bu pozisyonda kalmamıştım. Kısa süre önce, istediğim bir ticari ortaklığın peşine düşmüştüm, teklifimi insanları en sonunda pes ettirene kadar tatlılaştırmış ve reddedemeyecekleri bir hale getirmiştım. Fakat bir kadının peşine düşmek benim için yeniydi. Tabii ki ilk randevu için peşlerinden koşturan birkaç kişi vardı. Yemek ve şarap, pohpohlama, bir iş bağlantısı, belli bir yaşam biçimi isteyen kişilerdi. Anlaması zor bile değildi. *Şu ana kadar.*

Seni harekete geçiren ne Soraya Venedetta?

Kadın tepemi ne kadar attırırsa onu o kadar çok istiyordum. Akşam ona daha fazla direnemedim. Kederli bir kancığa dönüşüyordum.

Graham: Partin nasıldı?

Birkaç dakika sonra yanıt verdi. Ona telefonunu kontrol etmesini unutturacak biriyle tanışmamış olduğunu öğrenmek biraz olsun huzur verdi.

Soraya: Şimdi trenle eve geçiyorum. Palyaçolardan hoşlanmadığımdan bahsetmiş miydin?

Graham: Hayır, sözünü etmemiştin. Fakat oldukça yaygın bir fobi sanırım.

Soraya: Benim küçük canavar yeğenim biraz olsun korkmuyordu. Anlaşılır bir şey tabii. Bu akşam sen ne yaptın?

Cam kahve sehpanın üzerine yığılmış dokümanlarla birlikte oturma odamda oturuyordum ve bir elimde de konyak vardı. Bugün on dört saatlik bir gün olmuştu. Ne zaman onu aramayı düşünsem kendimi işe gömülmeye zorlamıştım. Arzumdan önce gözlerim pes etmişti.

Graham: Geç saate kadar çalıştım.

Soraya: Eskiler nasıl der bilirsin... anca çalışıp sefasını sürmemek...

Graham: Graham'ı zengin bir velet yapar.

Soraya: Belki. Fakat eğer keyfini sürecektir vaktin yoksa zengin olmanın nesi iyi?

Başımı geriye atarak bardağımdakilerin kalanını içtim. Söylediklerinin aynısını sayamayacağım kadar çok duymuştum. Büyükannemden.

Graham: Söylediğim şey hakkında düşündün mü?

Soraya: Takvimimdeki gelecek günlerden mi bahsediyorsun?

Ukala. Bu akşam dışarıda olduğunu ve başka insanlarla görüşmemeyi kabul etmediğini bilmek beni delirtiyordu. Dün bunun benim için anlaşmayı bozan bir şey olduğunu söylemiştim. O sırada onu, benim yararına olacak ya hep ya hiç kararına zorlamaya çalışıyordum. Ama son yirmi dört saatten sonra, bu kadınla açık bir ilişki yaşayabilmemin hiçbir yolu olmadığından emindim. Genellikle bağlanmaktan kaçan kişi ben olurdum. Sanırım kendi zehrimin tadına bakıyordum.

Graham: Evet, ondan bahsediyorum.

Soraya: Şuna ne dersin? Sen benim seçtiğim bir etkinliğe benimle geleceksin ve ben de senin seçtiğin bir tanesine katılacağım. Eğer ondan sonra benimle hâlâ bu şekilde görüşmek istersen, varım.

Ne zannediyordu? Arkadaşlarıyla vakit geçirmemin, birbirimizden çok farklı olduğumuz için asla ilişki yürütemeyeceğimizi fark ettireceğini falan mı düşünüyordu? Yoksa tam tersi miydi? Benim hayat tarzıma uymayacağını mı düşünüyordu? İki durumda da insanların ne düşündüğünü sikime takmadığımı görmezden geldiği açıkça görülüyordu.

Graham: Bu tamamen gereksiz ama eğer seni mutlu edecek olan buysa yapacağım. Senin seçimin olan bir etkinliğe ne zaman katılabilirim?

Soraya: Perşembe gecesı. Tig ve Delia dövme salonlarında bir parti veriyor. Büyük açılışlarının birinci yıldönümü.

Graham: Cuma gecesı. Met'te Pembe Kurdele Galası. Desteklediğim yıllık bir bağış etkinliği.

Soraya: Gala mı? Saçlarımın ucunu havalı elbiseme uyması için boyamak zorunda kalacağım.

Graham: Bu bir randevu mu?

Soraya: İki randevu. Ayrıca evet.

O gece bütün hafta uyuduğumdan daha iyi uyudum. Her zamanki gibi pazar öğleden sonra büyükannemi ziyaret ettim. Alışverişini yaptırdı ve en sevdiğim yemeklerden birini hazırladı. Her hafta yediğim tek ev yapımı yemek bu oluyordu.

Pazartesi sabahı erkenden kalktım ve günlük altı kilometrelik sabah koşumu on bir kilometre yaptım. Tren istasyonuna giderken Soraya'yı göreceğim için ne kadar sabırsızlandığımı fark ettim. Durağını geçtik ve o binmedi. Somurttum, ardından sekreterimi arayıp ben gelmeden önce yapılacaklar listesini verdim. Hepsini tamamlamasının mümkün olmadığını biliyordum ama sinirimi birinden çıkarmam için en azından bir bahane olacaktı.

O gün özellikle huysuzdum. Saat beşe gelirken kendimi *Ida'ya Sor'a* yazarken buldum.

Sevgili Ida:

Her gün trende görmek için sabırsızlıkla beklediğim bir kadın var. Bu sabah gelmedi. Sanırım benden kasten uzak duruyor, belki de bana karşı hissettiği cinsel çekimle artık savaşıyor ve pes edip kendini bana bırakmaktan endişeleniyordur. Nasıl emin olabilirim?

-Manhattan'lı Bakir

Yirmi dakika sonra gelen kutumda bir cevap belirdi.

Sevgili Bakir:

Aklını topla. İnanmayabilirsin ama dünya senin etrafında dönmüyor. Belki de bu kadın doğum kontrol haplarını yenilemek için erken saatte bir doktor randevusu almıştır. Senin gibi bir bakirin takdir edebileceği bir şey. Tabii o bekâret yeminini bozabilecek fırsatı bulursan. Belki de bir müddet farklı trene binmelisin. Daha da iyisi, test yaptırmak için kendi doktoruna git. Olur da ileride bu trendeki gizemli kızla bir şansın olursa hazır olmak istersin.

Zaten günüm bu sabah neden trene binmediğini düşünmekle geçmişti. Harika. Şimdi onun içine boşalmaktan başka bir şeyi düşünmek imkânsız hale gelecekti, hem de bütün gece.

Soraya sonraki iki gün de hiç görünmedi. Randevumuza kadar benden kasten gizlendiğine dair bir hisse kapılıyordum. Tanrı'ya şükürler olsun ki dövmeceideki parti bu geceydi. Aksi halde kahrolası aklımı kaybedebilirdim.

Birçok yönden patlamak üzereydim. Duygularım kontrolden çıkmıştı ve her şeyi içeride tutmak artık sağlıklı değildi. Kişisel hayatımın detaylarıyla ilgili güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

Normalde hafta içinde büyükannemi asla aramazdım ama nedendir bilmem, bu akşam kendimi rezil etmeden önce, aklımı başıma getirmesine ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Masamdaki kâğıtları bir kenara iterek telefonumu aldım. Üç kere çaldıktan sonra cevap verdi.

"Graham? İyi misin?"

"Her şey yolunda Meme."

"Normalde perşembe günleri beni aramazsın."

"Biliyorum."

"Neler oluyor. Geçtiğimiz pazar kafan meşgul görünüyordu. Yolunda olmayan bir şeyler mi var?"

"Hiçbir şey yok."

"O zaman nedir?"

Derin bir soluk vererek konuya geldim. "Ben kötü bir insan miyim?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Görüştüğüm...bir kadın var. Bana güvenmiyor gibi. Bunun için mantıklı bir sebebi var mı acaba diye düşünmek zorunda kalıyorum. Belki de onun için iyi değildir. Belki kimse için iyi değildir."

Lafı hiç dolandırmayan Meme kahkaha attı. "Pislik olmaya bir yatkınlığın var hayatım. Fakat bana anlattığına bakılırsa o kısmını iş anlaşmalarına geldiğinde gösteriyorsun. Öte yandan bir *kadınla* anlaşmak bambaşka bir oyun. Sen de bunu kesinlikle yerinde oynuyorsun..."

"Konu da o. Normalde öyleyim...ama bu seferki farklı. Farklı *hissettiriyor*. Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Aslında hiç mantıklı bile değil. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Brooklyn'den.. bir İtalyan, çabuk parlayan, rengârenk saçlı bir fişek gibi. Bana dil uzatmaktan çekinmiyor. Hatta bazen doğrudan acımasız bile olabiliyor. Yine de... aldığım yeterli gelmiyor. Ancak bana güvenmediğini hissedebiliyorum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Meme alayla güldü. "*Ulaşmak* derken...onunla istediğini yapmana izin vermediğini de mi söylemek istiyorsun?"

"O konuda hiçbir şey olmasına izin vermiyorum, hayır."

“Kadınların bacaklarını kapalı tutmasına alışkın değilsin. Kendine saygı duyan kadın diye bir şey var, bilirsin. Sanırım bu kız hoşuma gitti.”

İç geçirdim.

“İnsanları gerçekten oldukları gibi görmek zaman alır. Kendin olup sabırlı olmalısın; en sonunda gerçek seni görecektir.”

“Peki ya gerçek, onun için iyi olmadığım çıkarsa? Ya ben zehirliysen?”

“Bunu kim söyledi?”

“Artık sevme kabiliyetim var mı bilmiyorum...”

“Sadece umursuyor olman bile iyi bir işaret Graham. Eğer doğru insansa hepimizin sevmeye kabiliyeti vardır. Şu Genevieve'e âşık oldun değil mi?”

Adından bahsedilmesi bile midemi ekşitti.

“Bak beni ne hale getirdi.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Ne?”

“Her şeyi kontrol etmek için öyle çok uğraşıyorsun ki, bence incinmemek için kasten yanlış insanları seçiyorsun. Şimdi de hiçbir şeyi yapma becerin olmadığına inanmaya başlıyorsun. Kendi yalanlarına inanmaya başlıyorsun.”

“Belki.”

“Sanırım bu kız... adı ne?”

“Soraya...”

“Soraya... hah... güzel.”

Gözlerimi kapadım ve saatimi çevirip oynadım. “Öyle.”

“Neyse, bence bu kız her zaman her şeyin üzerinde kontrolün olmadığına gözünü açacak. Akışına bırak. Bırak her şey olması gerektiği gibi olsun. Kontrolü bırak. Ama daha da önemlisi, Tanrı aşkına, götün teki olma.”

Elimde olmadan kahkahalarla güldüm. “Bunu aklımda tutacağım Meme.”

Sonra Soraya'nın, bana karşı bu şekilde konuşan ilk kadın olmadığını fark ettim.

Soraya

Geçtiğimiz birkaç gün Graham'dan kaçmak gerçekten zor olmuştu ama kendi iyiliğim için biraz geri çekilmem gerektiğini hissediyordum. İşin gerçeği, kendime güvenemiyordum. Ufacık bir temas bile beni sınırın öbür tarafına itebilirdi. Bütün gün onu düşünmem ve geceleri onu düşünerek kendime zevk vermem yeterince kötüydü zaten. Bildiğim tek şey, pes ettiğim anda gideceğiydi. Bense bunun bitmesini istemiyordum. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını, bir sonraki adımda neler olacağını merak etmenin heyecanını seviyordum. Çok erken pes edip bu hissi... ve onu kaybetmeyi riske atamazdım. Hâlâ onunla yattığım anda yok olabileceğini hisseden parçamdan nefret ettim.

Yine de kendimi her an hazır tutuyordum çünkü onun etrafındayken kendime güvenmiyordum. Henüz onunla yatmayacağıma yemin etsem de bacaklarımı tıraşlamaktan ve sahip olduğum en dantelli iç çamaşırını giymekten geri durmadım. Ayrıca doğum kontrol hapımı da aldığımdan emin oldum.

Dövme salonuna kurduğumuz büfe masasının üzerindeki punç kâsesinin içine portakal suyu ve rom koydum. Mevsimi ol-

masa bile Delia dekorasyon olsun diye kırmızı Noel ışıklarını asmıştı. Aferatıfleri çıkarırken Bob Marley çalıyordu. Dükkânı parti için kapamadan önce Tig arka tarafta son müşterisiyle uğraşıyordu. Köşeye yaptığımız derme çatma barın başında duran arkadaşımız Leroy hem barmen hem de DJ olarak görev yapıyordu.

Graham'ın arkadaşlarımla tanışacağını düşünmek midemde kelebekler uçmasına sebep oldu. Gerçi milyon dolarlık takımıyla burada yürüdüğünü hayal bile edemedim. Komik bir görüntü olacaktı. Umarım Tig ve Delia onu buraya getirdiğim için deli olduğumu düşünmezdi. Zaten adamın parıltılı kişiliğiyle ilgili verdiğim önceki tarifler yüzünden şimdiden tetiktelerdi. Geri vites yapmak ve neden aniden Bay Büyük Puştla görüştüğümü onlara açıklamak zor olmuştu. Ona hâlâ Bay Büyük Puşt diye hitap ediyorlardı.

Telefonumu kontrol edince Graham'ın beş dakika geciktiğini fark ettim. İnsanlar gelmeye başlıyordu ama benim tek düşünemediğim oydu. Biraz şekerleme servis ederek kendimi oyalamaya karar verdim. O sırada Delia'nın sesini duydum. "Lütfen şu anda içeri giren yakıllıklı Clark Kent'in Bay Büyük Puşt olmadığını söyle çünkü onun için seninle savaşılabirim."

Kapının girişinde Graham'ı görünce kalbim kontrolsüzce atmaya başladı.

Aman-Tanrım.

Onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde giyinmişti. Takım elbise yoktu. Göğsündeki kaslara eldiven gibi oturması için yapılmış siyah, polo tişört ile siyah kot pantolon giyiyordu. Saçı onu daha genç gösteren bir havayla yandan ayrılıp arkaya doğru atılmıştı. Ayrıca gözlük takıyordu. Tanrım, gözlük ona gerçekten yakışıyordu. Benim de işime geliyordu. Birazcık fazlaca hem de.

Bana doğru attığı her adıma vücudum tepki verdi, onu tanımlayan kokusu öyle bir çarpıtı ki nefesim kesildi. Ben kendime hâkim olmaya çalışırken Graham beni gayet rahat bir şekilde çekip bana sarıldı ve dudaklarını boynuma gömdü.

"Seni acayip çok özledim Soraya."

Tenime doğru söylediği sözlerin boğuk tonu beni bitirmeye yetti. Gece daha başlamamıştı bile ve benim külotum şimdiden ıslaktı. Onu malzeme dolabına çekmeye hazırdım.

Tanrım. Kendine hâkim olsana.

Graham'ın kahverengi gözleri camların ardından benimkilerle kilitlendi. Göğüs dekolteme doğru kayıp yeniden yukarı çıktı. Saçlarımın ucunu mora boyayıp aynı renkte bir elbise seçmiştim. Bir tutamı tutup nazikçe çekti, kulağıma baştan çıkarıcı bir sesle, "Demek mor ha?" dedi.

Boğazımı temizledim. "Evet."

"Kırmızının öfkeyi temsil ettiğini söylemiştin. Mor ne anlama geliyor?"

"Gözlükler ne iş?"

"Önce ben sordum."

"Mor kafa karışıklığı ya da ikilemi temsil ediyor."

Pis pis güldü. "Anlıyorum."

"Peki, gözlükler ne iş?"

"Dürüst olmak gerekirse pek iyi uyumadım. Senin için endişelendim ama sana gereken alanı vermeye çalışıyordum. Uyumadığımda gözlerim kuruyor. Gözlük lensten daha rahat."

Oyle durup neredeyse bir dakika boyunca birbirimizin gözlerine baktık, sonra Delia yaşadığımız ânı bozdu.

"Vay vay, Bay Büyük Puşt değil mi bu..."

Hay senin.

Graham elini uzatırken gözleri büyüdü, ardından yüzünde keyifli bir ifadeyle bana baktı. "Bakıyorum da ünüm benden önde gidiyor. Soraya'nın lakabı başka bir şeyin büyüklüğünü göz önüne alarak verdiğine inanmayı seçeceğim."

"Seninle tanışmadan önce sana öyle diyordum...telefonunun bende olduğu günlerde."

"Peki o ismi seçmene sebep olan neydi?"

"Bana *Sex and the City*'deki Bay Big'in daha gıcık halini hatırlattın. O nedenle, Bay Büyük Puşt oldun."

Graham elini belime kaydırды. "Öyleyse sen kim olurdun... sürtüğümsü Samantha?"

Saşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Diziye izledin mi?"

"Eskiden annem izlerdi."

"Bu komik." Gülümsedim.

"Şimdi beni biraz daha iyi tanıdığına göre, sana hâlâ o herifi hatırlatıyor muyum?"

"Şey, şoförün var. Yani bazı benzerlikler var sanırım."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi bizim şehirde seks yok, değil mi?"

Ona dik dik baktığımda oyunbaz bir şekilde yanağımdan öptükten sonra elini sırtımda gezdirerek ürpermeme sebep oldu. Bu uzun bir gece olacaktı.

Graham'ı Leroy ve birkaç konukla daha tanıştırdıktan sonra Tig'le tanıştırmaya götürdüm. Graham'a elini uzatırken arkadaşımın ağzından bir sigara sarkıyordu. "Bay Büyük Puşt...nasılsın bakalım?"

Graham gözlerini devirdi. "İyiyim. Sen Tig olmalısın."

"Her neyse, Soraya sana söyledi mi bilmiyorum ama o benim kardeşim gibidir. Hayatında bir ağabeyi ya da bir boka değmeyen babası yok, o yüzden eğer ona zarar verirsen kışını tekmeleyen kişi ben olacağım. Bunu aradan çıkaralım dedim."

Graham anlayarak yavaşça başını salladı. "Ona göz kulak olmanı takdir ediyorum."

"Bunu çözdüğümüze sevindim." Tig alayla güldü. "Hazır buradayken dövme ister misin diye sorardım ama...içimden bir ses mürekkebe pek düşkün değilsin diyor."

"Ben *onun* mürekkebine düşkünüm." Graham bana göz kırptıktan sonra çenesini kaşıdı, bir şey düşünüyor gibiydi. "Aslında bir şeyle ilgileniyorum. Dövme düzeltiyor musun?"

"Evet. Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Artık istemediğim bir dövmem var. Hataydı ama etrafına biraz bir şey yaparak başka bir şeye dönüştürülmesi hoşuma giderdi."

Dövmesi mi vardı? Yok artık.

"Gel bir bakalım." Tig elini sallayarak bizi onu takip etmeye çağırdı.

Gözlerim Graham'ın o kotun içinde harika görünen kışına kilitlendi. Ellerim nasıl da sıkmak istiyordu. Yapsam nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Sessiz arka odaya girdiğimizde konukların gürültüsü boğuk seslere dönüştü. Graham tişörtünü ağır ağır yukarı kaldırıp başından çıkarınca nefes alıp verişim hızlandı. Saçlarını dağıttı. Kaslı göğsünü ilk defa kanlı canlı görüyordum. Fiziği hayal gücümün ötesinde güzeldi. Çok sıkı vücut çalıştığı belliydi. Gözlerimi karın kaslarından alamadım. Teni pürüzsüz ve bronzdu. Fantezisini kurduğum her şey ve daha fazlasıydı. Ellerim tenini hissetme ihtiyacıyla çaresizce karıncalandı. Gözlerim pantolonunun içine doğru kaybolan ince tüylerini takip ettikten sonra bir kez daha yukarı çıktı ve tam yerinde kaldı: Göğsünün sol tarafındaki dövmede. Gözlerimi kısıtım. Bir isim yazıyordu: *Genevieve*. Yüreğim sancılandı. Kıskançlığımı yutarak sormak için öldüğüm şeyi özellikle sormamayı tercih ettim.

Bu Genevieve pisliği de kim?

Sanki kulaklarım yanıyordu. Graham'ın bir erkek orospusu olma ihtimalinden daha kötü olan tek şey, ona gerçekten anlam ifade eden birinin olmasıydı. Adını kalıcı bir şekilde vücuduna kazıyacak kadar anlam ifade eden.

Tig rahatsızlığımı hissederek bana baktı, sonra Graham'a döndü. “Genevieve kim?”

Graham cevap verirken bana baktı, “Eski bir kız arkadaş. Değim gibi, dövme hataydı.” İfadesinde keyifli bir yan yoktu ve bu, kadınla aralarında neler olduğunu daha da merak etmeme sebep oldu.

Tig ismin harflerini maskeleyebilecek detayları olan tasarımların olduğu bir kitap çıkardı. Graham karmaşık bir kabile dövmesi seçti.

İğnenin sesini dinleyerek orada büyülenmiş bir halde durdum. Graham zaman zaman bana bakarken havadaki gerginlik yoğundu. Tig ismin üzerine renk ve gölge verebildi, böylece sona geldiğinde hiç var olmamış gibi görünüyordu. Yeni dövme

Graham'ın esmer teninde acayip seksi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse dilimi üzerinde gezdirmek istedim.

Tig tasarımının üzerine temiz bir bandaj yerleştirdi ve bakım için talimatlar verdi, ardından Graham tişörtünü geri giydi.

"Sağ ol adamım. Borcum ne kadar?"

Tig ellerini kaldırdı. "Lütfen. Bu bizden."

"İsrar ediyorum."

"Sadece kızıma iyi bak. Senden istediğim tek şey bu. Başka bir şey yok."

Graham bana baktı. "Bunu yapabilirim."

Graham elini belime koydu ve beni kapıdan geçirdi, tekrar partiye döndük.

"Sana içki getirebilir miyim?" diye sordu.

"Olur. Şuradaki punçtan alırım."

Graham iki bardak içeceklerle geri döndü ve ikimiz de hızlıca içtik. Dekoltemden aşağı kırmızı sıvı akıverdi. Ben silemeden Graham'ın uzun parmağını göğsümün ortasından geçirdiğini hissettim.

İşaret parmağındaki punç yalarken, "Pasaklı kız," dedi.

O tek dil darbesi resmen beni bitirdi. Ona karşı inanılmaz bir çekim hissediyordum ama onu hiç bu akşamki kadar istememiştim. Sıradan kıyafetlerini, gözlüğünü, bana bakışını, onu öyle tişörtsüz görmek... hepsi çok fazlaydı. Fakat her şeyden ötesi, beni en çok delirten şey hâlâ hissettiğim "Genevieve" kıskançlığıydı. Yabancı ve kontrol edilemez bir sahiplenicilik hissettim. Tepkim bir uyanış çağrısıydı. Zaten çok derine batmışım, kaderimde acı çekmek vardı. Bu farkındalığı alıp üzerine biraz da romlu punç eklediğiniz de acayip darmaduman bir halde oluyordunuz.

"Bu akşam derin düşüncelere dalıyorsun Soraya. Aklındakini söylesene."

Vücudumu sıcak bir dalga ele geçirmeye başladı. Hayatım boyunca bir erkeğe karşı hiç böyle tepki vermemiştim. Aynı anda bu denli korku ve arzu hissetmemiştim. Elbette kıskançlık canavarı da o çirkin kafasını asla uzatmamıştı. Onun sezmesini istemedim. Sakinleşmem gerekiyordu.

“Geri döneceğim,” dedikten sonra dükkânın arkasına doğru yöneldim. Daha biraz olsun uzaklaşmadan belimde sıkı bir el hissettim. Beni Tig'in ofisine çekip kapıyı kapadı, kollarını iki yanına dayayarak sırtımı kapıya yasladı.

“Burada olanlardan kafayı yiyen tek kişi olduğunu mu sanıyorsun?” diye inledi.

Nefesimi toplamaya çalışarak sessiz kaldım.

Işık yoktu ve o da bulmaya yeltenmedi. Ofisin karanlığında zorlukla görebiliyordum. Sadece göğsünün benimkine dayandığını ve konuşurken dudaklarımdaki nefesini hissedebiliyordum. “Beni deliye çeviriyorsun. Sana dokunmaya ihtiyacım var. Lütfen izin ver de tadına bakayım... sadece bir defa.”

Başımı geriye doğru eğerek başını göğsüme bastırdım, dilini yavaşça göğüslerimin açıkta kalan kısmında gezdirirken inledi. Elbisemin üstünü aşağı çekerek göğüslerimi açığa çıkardı, meme uçlarımdan birini ağzına alıp öyle sert emdi ki ciyakladım. Bacaklarımdaki kaslar ihtiyaçla zonkladı. Onu içimde istesem de ödüm kopuyordu. Yüzümü aniden ondan uzaklaştırdım ve kendimi örtmeye başladım.

Nefes nefese bir halde burnunu boynuma gömdü, elini kalbime dayadı. Beni kendine doğru çekti. “Tanrım, şu kalp atışına bak. Beni istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum ama benden ödün kopuyor. Neden?”

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Geri çekilip yanaklarımı avuçladı. “Konuş benimle. Lütfen. Güvenini böyle sarsacak ne oldu?”

"Sadece incinmekten korkuyorum."

“Seni kim incitti?”

Bunun nereden geldiğini anlamak benim için bile zordu. Güvenimi zedeleyen ya da kalbimi kıran bir sevgilim bile olmamıştı. Hiç mantıklı değildi. Daha önce âşık bile olmamıştım. Graham'a karşı hislerim benim için yeni duygulardı ama bunu ona itiraf etmek istemedim. Kesin olarak bildiğim tek şey, paranoyamın kökünün bir şekilde babama dayandığıydı. O yüzden reddedil-

me korkumu açıklayabileceğini düşündüğüm bir hikâyeyi anlatmaya karar verdim; gerçi benim bile doğru düzgün anladığımı söyleyemezdim. Ancak herhangi bir şey bile daha önce kimseye karşı bu şekilde hissetmediğimi itiraf etmekten daha iyiydi.

"Ben on yaşlarımdayken annemle babam boşandı. Babam mahalledeki başka bir kadınla evlendi. Theresa duldu. Üç kız vardı, bir tanesi benimle yaşıttı ve aynı okula gidiyorduk. Brianna. Her neyse, babam onların babası oldu, sonuç olarak benimle ve kız kardeşimle gittikçe daha az zaman geçirmeye başladı. Okul benim yaş grubumdaki kızlar için baba-kız gül seremonisi ve dansı düzenledi. Babaların kızlarına bir düzine gül alması ve sonra dansta birlikte fotoğraf çektirmeleri gerekiyordu. Annem babama beni götürmek için müsait olup olmadığını sormuş. Anneme hiç geri dönmemiş. Ben de okula kendim gittim, süslenip püslendim ve geleceğini umdum. Geldi de... ama Brianna'yla. Tek eliyle büyük bir pembe gül buketi ve diğeriyle de babamın elini tutuyordu. Ağlayarak eve koştum, annem onunla yüzleştğinde gitmek istediğimi bilmediğini söyledi. Brianna'nın babası öldüğünden, onun için orada olmasının önemli olduğunu söyledi. Benim anlayacağımı düşündüğünü söyledi. Neyse, bunun seninle hiçbir alakası yok Graham. Neden güven sorunlarım olduğunu sordun ve düşünebildiğim tek sebebi de babam."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma sert ve tutkulu bir öpücük kondurdu. Vücudum onun ellerinde rahatladı ve geri çekildiğinde beni öpmeye devam etmesi için özlem duydum.

"Başına gelen şey için üzgünüm. Bu acayip boktan. Ayrıca çok şeyi açıklıyor."

"Evet... teşekkürler."

"Ben tek çocuktum," dedi. "Babam hayatımıza hiç dahil olmadı, sonradan reddedilmekten daha iyi olabilir tabii bu. Bilmiyorum."

"Yani sadece sen ve annen mi vardı?"

"Evet."

"Anneni nasıl kaybettin?"

“Ben gençken akciğer kanserinden öldü.”

“Çok üzgünüm.”

“Önemli değil.” Duraksadıktan sonra devam etti, “Zordu. Ondan sonra bir daha kimseye bağlanmamak için yemin ettim. Bir daha öyle bir kayıpla acı çekmek istemedim. Annemin ölümü benim bu kadar kapalı ve soğuk olmamın büyük bir sebebi. Aynı şekilde başka şeylerde olabileceğimin en iyisi olmam, onu gururlandırmam için beni motive de etti. Yani bundan hem kötü hem iyi şeyler çıktı.”

Bir cevaba ihtiyaç duyduğum soruyu sormaya hazırlanırken midem taklalar attı. “Genevieve'e bağlandın mı?”

“Evet,” dedi basitçe.

Yüreğim heyecanla titriyordu. “Onunla ne kadar süre beraberdin?”

“İki buçuk yıl.”

“Anlıyorum.”

Yere baktığımda elini çeneme koydu ve karanlıkta gözlerine bakmam için başımı kaldırdı. “Ne bilmek istiyorsun Soraya? Sor bana.”

“Size ne oldu?”

“Genevieve okuldan mezun olur olmaz borsacı olarak benimle işe başladı. Ciddiydik... ya da ben öyle düşünüyordum. Neyse, uzun lafın kısası, aslında şirketimi Liam Gainesworth adında bir arkadaşım ile kurdum. Liam, Genevieve ve ben birlikte çok çalışıyorduk. En sonunda arkamdan ilişki yaşadıklarını öğrendim. Liam gidip kendi şirketini kurdu, şimdi benim en büyük rakiplerimden biri ve Genevieve'i de yanında götürdü.”

Vay canına.

“Bu korkunç. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Olacağı yokmuş.”

“Biliyorum ama bunun canını yaktığını anlayabiliyorum.”

“Burada seninleyim, değil mi?”

“Bunun konuyla ne alakası var?”

“Çünkü olmak istediğim başka bir yer yok. Eğer hayatımdaki

herhangi bir şey farklı olsaydı burada olmayabilirdim. Ben de anlamıyorum Soraya. Bunu. Aramızda olanları. Herhangi bir söz veremem. Sadece bitmesini istemediğimi biliyorum."

Ben de istemiyorum.

"Geri dönsek iyi olur yoksa bizim..."

"Düzüştüğümüzü mü düşünecekler?"

"Evet."

Yüzünü boynuma gömüp sessizce güldü. "Tanrı korusun."

"Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

Hırladı. "Sabır doğru kelime değil..."

"Belki de değildir."

Onu odadan çıkarmak için elini tuttuğumda bir saniye için beni geriye çekti. "Hey..." Ona bakmak için döndüğümde alnını alnıma yasladı. "Ne kadar beklememi istersen o kadar bekleyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Teşekkürler."

Konuşmamızdan sonra ikimiz de daha rahattık. Gecenin kalanını partide konuşulanları sessizce dinleyerek geçirdik. Sırtımı Graham'a yaslandım, o da kollarını belime doladı. Vücudunun sıcaklığı, temastan dolayı diken diken olan tüylerimi dengeliyordu. Bunun nereye gittiğini bilmiyordum ama ilk defa kurcalamaya karar verdim.

10

Soraya

Ertesi gün ofise hiç durmadan geldi. Düzinelerce gül. Pembeler, kırmızılar, sarılar. Her saat başı yeni bir düzine getirildi. Bunu neden yaptığını anlamam biraz zamanımı aldı. Babam ve gül töreniyle ilgili anlattığım hikâye yüzündendi. Daha sonra ilk düzinenin içine düşmüş bir kart buldum, *Bunlar geç kalanlar*. Yüreğim ağırlaştı ve tanımlayamayacağım bir şeyle doldu.

Onunla birlikte katılmam gereken gala bu akşamdı. Kendimi rahat hissettiğim alanımdan epey çıkacaktım, bütün gün endişeli ürperişler tarafından takip ediliyordum. Öğle aramda Bergdorf'tan iki tane farklı, resmi elbise seçtim.

Ofise geri döndüğümde masamda beni bekleyen bir tabak Hint yemeği vardı. Körinin kokusu mide bulandırıcıydı.

“İda? Bu yemek buraya nasıl geldi?”

“Bir teslimatçı getirdi, senin için olduğunu söyledi. Sen sipariş ettin diye düşündüm.”

“Sana Hint yemeği aldım ama benim nefret ettiğimi biliyosun.”

Sonra aklıma bir düşünce geldi. Telefonumu çıkardım.

Soraya: Bana Hint yemeği söylemedin değil mi?

Graham: Söyledim.

Soraya: Neden?

Graham: Hoşuna gider diye düşündüm? Gidip aldığını gördüm.

Soraya: Iıı... nasıl gördün? Beni takip mi ediyordun?

Graham: Sadece bir öğlen. Yüzünü özledim. Bay Big gibi arabayı yanına çektirip sana sürpriz yapacak ve öğle yemeğine çıkaracaktım. Sonra koşa koşa Masala Madness'tan çıktığını gördüm, planların var diye düşündüm.

Soraya: Hahaha. İda'ya öğle yemeği alıyordum. Hint yemeği midemi yakıyor.

Graham: Bu takip etme yeteneğim üzerinde çalışmam lazım.

Soraya: Yaptığın çok tatlı ama.

Öğle vaktini geçtiğimizde Graham bana başka bir mesaj yolladı.

Graham: Hey, galanın adını benim onuruma değiştirdiklerini duydum.

Soraya: Gerçekten mi?

Graham: Artık Büyük Mavi Balo" diyorlar.

Soraya: Hahaha.

Graham: Küçük hediye paketlerinde buz torbaları ve ibuprofen veriyorlar.

Soraya: Sen delisin.

Graham: Sana deliyim.

Soraya: Beni kaçta alacaksın?

Graham: Hassiktir. Gerçekten kapına gelmeye iznim var mı?

Soraya: Evet.

Graham: O zaman yedi buçukta.

Soraya: Kıyafetimi onaylaman gerekiyor. Bergdorf'tan iki elbise bekletiyorum ve hâlâ karar veremedim.

Graham: Ne olursa olsun reddedeceğimi biliyorsun, sadece soyunmanı izleyebilmek için elbette.

Soraya: Dövmen nasıl?

(İng.) Big Blue Ball. Ball kelimesi aynı anda hem balo hem de argoda testis olarak kullanılıyor. -yhn

Graham: İyi. İstersen daha sonra, sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm, oynayabiliriz.

Soraya: Hiç görmediğin birkaç dövmem var.

Graham: Bunun acı verecek şekilde farkındayım.

Soraya: Belki bu akşam uslu olursan birini görmene izin veririm.

Graham: Eğer sen uslu olursan masanın altına bakmana izin veririm.

Soraya: Of ya, hahaha.

Graham: Kötüsün Soraya Venedetta. Dövmelerle bana sataşıyorsun. Şimdi nasıl çalışacağım ben ha?

Soraya: ;-)

İşten sonra elbisemi almak için Bergdorf'a gittim. İki tanesini bekletiyordum ve hangisini daha çok beğendiğime karar verememiştim. Deneme odasına adımlı verdim ve çalışanın seçimleriyle dönmesini bekledim.

“İşte al hayatım.”

“Teşekkürler. Fakat bu benim değil.” Muhteşem yeşil bir elbiseyi işaret ettim. Sabah dikkatimi çeken ilk elbise oydu aslında ama benim karşılayamayacağım bir tasarımcıya aitti. Ücreti neredeyse diğer iki elbisenin toplamının on katıydı.

“Kocanızın bu öğlen eklediği elbise bu.”

“Kocam mı?”

“Kocanız olduğunu düşündüm. Üzgünüm, ismini sordum. Erkek arkadaşınızdır belki? Elbise salonuna öyle görünen çok fazla erkek gelmiyor. Ya da ücreti de ödemiyorlar.”

“Ücreti ödemek mi?”

“Seçeneklerinizin arasına bu elbiseyi ekleyen centilmen. Ayrıca yeşil elbisenin ücretini de ödedi. İsteddiğiniz diğer elbiselerin de hesabına eklenmesini söyledi. Bir de yeşille uyumlu ayakkabı da seçti ve onların ücretini de ödedi.” Elbiseleri deneme odasındaki askıya astı ve bir anlığına kayboldu. Geri döndüğünde benim asla karşılayamayacağım harika bir çift Louboutin'in olduğu kutuyu açıp bana gösterdi.

Kıyafetlerimi çıkarmadan önce bir mesaj attım.

Soraya: Kadın mağazasından çok sık alışveriş yapar mısın?

Graham: Bu ilkti. Aldığım diğer şeyleri görmelisin.

Soraya: Başka şeyler de mi aldın?

Graham: Evet. İç çamaşırı satan kadın giyinip süslendiğini düşünüyormuş gibi baktı.

Soraya: Yok artık :D İç çamaşırına da mı gittin? Ne aldın?

Graham: Onları yakın zamanda görmeyeceksin. Ben onlarla modellik yaptığını göremeyeceğime göre. Tabii fikrini değiştirmediyse...

Graham'ın iç çamaşırı dükkânından alışveriş yaptığını düşünmek beni hem güldürdü hem de tahrik etti. Elini bezginlikle saçlarının arasından geçirdiğini, bunu yapmaktan tamamen nefret ettiğini ama kendini durduramadığını hayal ettim.

Soraya: Yeşil elbise çok güzel ama kabul edemem. Çok fazla.

Graham: İade edilemez. Eğer hoşuna gitmediyse bir yere bağışla.

Cidden mi? Elbise neredeyse üç bin dolardı.

Soraya: Sen delisin, bunu biliyorsun.

Graham: Uydu mu?

Soraya: Daha denemedim.

Hızlı mesajlaşmamız birkaç dakikalığına duraksadı.

Soraya: Hâlâ orada mısın?

Graham: Deneme odasında mısın?

Soraya: Evet.

Graham: Senin deneme odasında durup aynadan muhteşem çıplak vücuduna baktığın küçük bir fantezi kurdum.

Soraya: Ve...

Graham: Fantezimin kalanını duymak istiyor musun?

Soraya: İstiyor olabilirim...

Graham: Deneme odasında sana katılırdım. Ellerini cama dayayarak seni öne doğru eğderim, parmaklarını genişçe açardın ve sen bizi izlerken arkandan sana sahip olurdum. Hâlâ seçtiğim ayakkabıları giyiyor olurdun.

Bu defa sessizliğe gömülen bendim. Aynaya baktım ve gerçekten de Graham'ı arkamda dururken gördüm. Eğer hayalini görmek bile böyle ateşliyse, gerçeği olduğunda büyük ihtimalle eriyecektim. Olduğunda. Artık olursa diyerek kendimi kandırma-ya bile çalışmıyordum. En sonunda telefonum titredi.

Graham: Ne yaptığını biliyorum.

Soraya: Bu akşam görüşürüz Bay Büyük Puşt.

Elbise çantamla daireme vardığımda dışarıya park edilmiş siyah bir araba fark ettim. Yaklaştığımda üniformalı bir şoför dışarı çıktı. *Graham'ın şoförü.*

"Bayan Venedetta, Bay Morgan bunun size verilmesini istedi." Bana iki mühürlü zarf verdi.

"Bu nedir?"

"Bilmiyorum hanımefendi. Bana buraya getirmem söylendi, o yüzden buradayım." Başını kibarca eğerek arabanın kapısını açtı. "İyi günler."

Ellerim dolu olduğundan zarfları açmak yerine üst kata çı-kana kadar bekledim. Elbisemi astıktan sonra yatağıma oturup paketlerden ilkini yırtarak açtım. İçinde yeşil saç boyası vardı. Elbiseyle birebir uyan renkteydi.

Graham J. Morgan'ın cidden tatlı bir yanı vardı.

Meraklanarak diğer zarfı açtım. Bir kutu, *yeşil Betty'nin Aşağı Takım* boyasıydı, üzerinde de not vardı. *Halıyı perdelere uyduruyor musun emin olamadım.*

Kocaman gülümserken, *eğer böyle devam edersen yakında bizzat öğreneceksin*, diye düşündüm.

Zil tam yedi buçukta çaldı. Aşağıdaki kapıyı açan tuşa basmadan önce interkoma konuştum. "Manhattan'daki bakir misiniz acaba?"

"Maalesef evet."

Tuşa bastım ve kapımın kilidini açarak bekledim.

Asansörden daireme gelen koridorda yürürken hızlı, kendinden emin adımlar attı. Her adımı nabzımı biraz daha hızlandırdı. Siyah bir smokin giyiyordu ve gördüğüm en muhteşem adam olması kuvvetle muhtemeldi. Böyle giyinmişken Manhattan sokaklarında yürüse trafik kazalarına sebep olabileceğine hiç şüphe yoktu. Gerçekten dudaklarımı yaladım.

Ben orada durmuş salyalarımı akıtırken Graham tek eliyle yüzümü tutup sıktı. "Bana böyle bakarsan ölümüm olacaksın." Sonra hissettiklerimin karşılıklı olduğuna şüphe bırakmayacak bir şekilde beni öptü.

Beni bıraktığında gözlerimi kırıştıtararak gerçekliğe döndüm. "Giyinmem gerek. İçeri gel."

"Doğum kontrolünü düzenlemek için doktor randevuna gittiğini söylediğinden beri içeri gelmekten başka şey düşünemez oldum."

Sapıklığına gözlerimi devirdim, gerçi içten içe edepsiz kelimelerinin her birine bayılıyordum. "Elbisemi giymem bir dakika sürer."

"Yardım ister misin?"

Mutfaktaki sandalyeyi işaret ettim. "Otur. Bekle."

"Ben köpek miyim? Yalvarmaktan gocunmuyorum."

Yatak odasına gidip yeşil elbiseyi giydim. Sahip olduğum en pahalı şeydi. Graham elbisenin iade edilemez olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Aksi halde giyiyor olmazdım. Fakat itiraf etmem gerekiyordu ki seçtiğim diğer elbiseler onun aldığıının güzelliğiyle boy ölçüşemezdi.

Besin zincirinin en tepesinde olduğunu biliyormuş gibi bir özgüvenle yürüyen Graham'ın aksine, yatak odamdan çıkarken endişeli bir enkaz gibiydim. Elbise muhteşemdi, kıvrımlarımı

sarıyor ve sürtüklüğe kaymadan seksi gösterecek kadar ten gösteriyordu, yine de rahat alanımda değildim. Aynaya baktığımda gördüğüm yansıma güzeldi ama yansıyan şey... ben değildim.

Graham'ın yüzünü gördüğümde ne şüphem varsa neredeyse tamamen silindi. Mutfak masamda oturmuş telefonuyla oynuyordu ve beni gördüğünde ayağa kalktı.

"İnanılmaz görünüyorsun."

"Elbise çok güzel. Buna o kadar para verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Elbise değil Soraya. Onu giyen kadın inanılmaz."

"Çok tatlısın. Teşekkürler."

"Yeşil kesinlikle senin rengin." Uzanıp saçımı okşadı. "Saçının uçları uyuyor mu göremiyorum." Saçlarımı Fransız topuzu şeklinde toplamıştım ve renkli uçları altına sokmuştum.

Gülümsedim. "Uyuyor. Ancak herkesin arasında dikkat çekmek istemedim. Daha önce hiç galaya gitmedim ama içimden bir ses yeşil saçlı tek kişi olacağımı söylüyor."

"Saçlarını toplamak hoşuna gitmiyor mu?"

"Aslında açıkken biraz daha hoşuma gidiyor."

"Dön de bir bakayım." İtaat ettiğimde Graham gür saçlarını tutan tokaları çıkardı. Uzun saçım dalgalar halinde döküldü. Tekrar dönmem için beni çevirdi. "Saçını toplasan da, açık da bıraksan dikkat çekeceksin ve bunun saçınla hiçbir ilgisi yok."

"Senin için sorun olmaz mı?"

"Sorun mu? Ben küstah pisliğin tekiyim. Diğerlerinin sahip olduğum şeye gıpta etmesi hoşuma gider."

"Düzeltemem için bir saniye ver." Banyoya gidip saçlarımı düzelttim. Gerçekten açıkken daha çok hoşuma gidiyordu. Geri döndüğümde Graham iki elimi de tuttu.

"Peki renk uyuyor mu?"

"Evet. Renk epey yakın, sence de öyle değil mi?" Saçlarımın ucunu kaldırıp elbisemin üstüne koydum. Yeşiller neredeyse aynı tondaydı.

"Elbiseden bahsetmiyordum."

“Ah. Hayır. *Betty'nin Aşağı Takım'ı* için teşekkür ederim ama perdelerle uyumlu değil.”

“Yazık olmuş.”

Pis pis güldüm. “Gerçekten mi? Aşağı taraftaki düzenlemem hoşuna gidebilir sanmıştım.”

“Düzenlemen mi?”

Dudaklarını nazikçe öptükten sonra, “Boyayacak bir şey yok. Orası tamamen pırıl pırıl,” dedim.

Graham bir konuda haklıydı, kesinlikle dikkat çekiyorduk. Gerçi yanımdaki adamı gözleriyle beceren kadınların saçımı fark ettiğinden bile şüpheliydim. Graham beni bara doğru götürürken çevresinde olup bitenden bihaber gibiydi.

“Hayran kulübün var gibi.”

“Daha çok nefret kulübü. İşim rekabete dayanır.”

Biz yürürken açık açık bize bakan kadına baktım. Kırmızı bir elbise giyiyordu ve her adımımızı takip ediyordu. “Nefretten çok şehvet gibi görünüyor.”

Graham bakışımı takip etti. Beni yanına daha çok çekti. “Ondan uzak dur.”

Yorumu sadece daha uzun süre bakmama sebep oldu. “Neden?”

“Senin bana bakış açını benim kendi kendime başardığımdan daha fazla lekelemesini istemiyorum.”

Bara vardığımızda Graham kendine havalı içkisinden ve bana da geçen hafta yemekte içtiğim şaraptan söyledi. Nelerden hoşlandığımı hatırladığı için bir puan aldı. Beklerken etrafıma bakındım. Met inanılmaz bir yerdi. Daha önceden sergiler için gelmişim ama bu salonda hiç bulunmamıştım. Kubbeli tavanları başlı başına birer sanat eseriydi. Hepsini sindirmek bunaltıcıydı. İnsanlar. Mekân. Hepsinden öte yanımda duran adam.

Graham içkimi verdi. “Böyle bir şey ne kadar para toplayacak?”

“Sanırım geçen yıl beş milyon toplandı.”

Şarabımı yudumlarken neredeyse boğulacaktım. Gözlerini bize dikerek bakan kırmızı elbiseli kadın bara doğru geldi.

“Merhaba Graham.”

Graham başıyla selam verdi. Cevabı kısaydı, vücudunun kasıldığını hissettim. “Avery.”

Siktir. Aradığım kadın.

“Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?”

Beni iyice yanına çekti. “Aslında hayır. Dans etmek üzereydik. Affedersin.”

Graham aniden beni bardan ve kadından uzaklaştırdı. Ondan uzaklaştığım için ben de rahatladım ama ilişkilerini merak ediyordum. Salonun bir yanında neredeyse boş, geniş bir dans alanı vardı. Giderken Graham dört numaralı masada durup içkilerimizi bıraktı.

Dans pistine çıkınca Graham beni kendine çekti. Dans etmeyi bildiğine şaşırmadım. Güçlü bir elle beni yönlendirmesi, şekli kesinlikle baskın kişiliğine uyuyordu.

“Demek... kırmızı elbise. İkinizin geçmişi var sanırım?”

“Var. Ama düşündüğün şekilde değil.”

“Ne demek istiyorsun? Onu becermedin mi yani?”

Başını geriye çekti, kaşları havadaydı. “Kıskandın mı?”

Gözlerimi kaçırdım. Onun başkasıyla olduğunu düşünmek içimde mantıksız bir şeyleri harekete geçirdi. Graham eğilip burnunu boğazımda gezdirdi. “Kıskanç halin hoşuma gidiyor. Bana karşı sahiplenicisin demek oluyor. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum.”

Gözlerim onunkilerle buluştu. Uzun bir süre bakıştıktan sonra yeniden konuştu. “Hayır. Avery'yle yatmadım. Ona elimi bile sürmedim. Şu anda bir şirketi devralma politikamdan memnun değil.”

“Ah.”

Eğilerek yaklaştı, tarazlı sesiyle kulağıma konuştu. “Ama düzüşmenin lafı açılmışken... Aşağı tarafların pırıl pırıl olduğunu

söylediğinden beri taş gibiyim.” Elini belime doğru dayayarak beni sertçe kendine yasladı. Bana dayanan ereksiyonunu hissedebiliyordum. Adam bir anda bütün duyularıma saldırıyordu: muhtaç sesinin tonu, son derece erkeksi ve belirgin şekilde ona ait olan kokusu, çıplak derime dokunan elleri... *Tanrım, tadına bakmak istiyordum.* Dans pistinde akarcasına hareket ederken benimkini kontrol eden bedeninin muhtemelen yatakta da baskın taraf olacağını hatırlatması da yardımcı olmuyordu. Yakınlarda bir yerde kilidi açık bir depo dolabı vardı, emindim bundan. Şu anda onu oraya götürmek ne kolay olurdu. Ama onun yerine kendimi, her zamanki sürtüğümsü benliğimin beni yutmakla tehdit eden şehvet pusunun içinden çıkmaya zorladım.

“Belki de o konuda bir doktora görünmelisin. Durmadan ereksiyon oluyorsun gibi görünüyor. Belki de çok fazla Viagra kullanıyorsun?”

“Senin etrafındayken aletimi şişirmesi için hiçbir yapay takviyeye ihtiyacım olmadığına seni temin edebilirim Soraya. Ayrıca doktorumu kısa süre önce ziyaret ettim. Aslına bakarsan daha birkaç gün önce. Takip ettiğim bir köşe yazarından tavsiye aldım, bekâret yeminimi bozmaya iznim olur diye kendimi hazırladım. Temizim ve kanıtlayacak belgelerim var.”

“Sesin hevesli geliyor. Belgeleri şu anda yanında taşıyor musun?” Dalga geçiyordum ama Graham geri çekildi ve ceketinin iç cebinin olduğu yere elini vurdu. “Sen ciddi misin? Gerçekten üzerinde değil, değil mi?”

“Elbette ciddiylim. İçine boşalmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Vakti geldiğinde hazır olmadığım için o fırsatı kaçırmamın hiçbir yolu yok. Üç gündür yanımda taşıyorum.”

İtirafı garip bir biçimde çekiciydi. Başka bir şarkı başladı ve bir süre sessizlik içinde dans ettik, vücutlarımız bir hareket ediyordu.

Başımı göğsüne yaslayıp iç geçirdim. “Bundan hoşlandım. Dürüst olmam gerekirse beklemiyordum.”

Burnuyla başımı okşadı. “Ben de öyle. Normalde bu şeylerden nefret ederim.”

Bu adam için gardım düşüyordu. Yeniden kaldırıp kendimi korumamın hatırlatılması uzun sürmedi.

Geniş, yuvarlak bir masaya en az bir düzine kadar misafirle oturtulmuştuk. Graham beni iki yanımıza oturan kişilerle tanıştırdı ancak birkaç sandalye hâlâ boştu.

“Peki ne iş yapıyorsunuz? Soraya’ydı, değil mi?” Braxton Harlow solumda oturuyordu. Yaşı biraz büyüktü, ancak bronz yüzüyle kontrast oluşturan gümüşü saçlarıyla yakışıklı görünen bir centilmendi. Graham diğer yanındaki adamla iş konuşuyordu.

“Bir köşe yazarı için çalışıyorum. *Ida’ya Sor.*”

“Bir yazarsın. Ne harika.”

“Tam olarak sayılmaz. Aslında daha çok yazar için berbat ayak işlerini yapıyorum; arada aldığımız mektuplardan bazılarına cevap vermeme izin veriyor.”

“Anlıyorum.”

“Siz ne iş yapıyorsunuz?”

“İlaç şirketim var.”

“Yasal torbacısınız yani?”

Kis kis güldü. “Sanırım öyleyim.”

“Yani bu doktor olduğunuz anlamına mı geliyor?”

“Aynen öyle.”

“Belki Graham’la konuşabilirsiniz, tıbbi bir sorunu var gibi.”

O sırada Graham sohbetimize katıldı. “Adımı duydum. Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?”

Braxton cevap verdi. “Soraya tam da bana tıbbi bir sorunun olduğunu söylemek üzereydi. Yardım edebileceğim bir şey var mı Graham?”

Graham gözlerini kısarak bana baktıktan sonra içkisinin kalanını içti. “Bilmem, moraran hayaları tedavi ediyor musun?”

Başta adam kafası karışmış göründü ama yerini hızla atılan içten bir kahkahaya bıraktı. Sonra üçümüz rahat bir sohbe te koyulduk. Graham’ın eli hep sandalyemin arkasındaydı, çıplak omuzlarımdan birine parmağıyla sekiz yazıp duruyordu. Aslında rahatlamaya ve keyif almaya başlıyordum, ta ki masanın

karşısındaki kırmızı parıltıyı görene dek. Avery tam karşımıza oturtulmuştu. Graham ve kadının yanındaki adam sessiz bir şekilde selamlaştı.

“Arkadaşınla yemek paylaşacağız gibi görünüyor.” Graham'a doğru eğildim.

“Onu görmezden gel.”

Söylemesi yapmasından kolaydı. Ona bakmıyor olsam da kadının dik bakışlarını hissettim. Nedense kadın beni rahatsız hissettirmekten keyif alıyordu. Masadan biriyle konuşmaya zahmet etmedi.

Yemekten sonra tuvalete gitmek için kalktım. Kabinlerden birine girdim, pahalı elbisemi yere damlamış tuvalet sularından uzak tutarak, oturağa değmeden, çantamı düşürmeden ya da on santimlik topuklu ayakkabılarımın üzerinde öne doğru düşmeden tuvaletimi yapabilmenin en iyi yolunu çözmeye çalıştım. Daha kolay bir iş olduğunu sanıyordum.

İçeri girdiğimde tuvalet boştu. Kapının açılıp kapandığını duydum ve sonra topuklu ayakkabıların tıkırtısı gelip kapının önünde bir yerlerde durdu. Sezgilerim diğer taraftakinin kim olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp dışarı çıktım ve kırmızı bir parıltı anında görüşüme girdi. Avery aynaya bakarak dudaklarını boyuyordu ama dışarı çıktığımda gözleri üzerime kilitlendi.

“Vay vay, Graham Morgan'ın son oyuncağı değil mi o?”

“Tuhaf zevklerini böyle mi karşılıyorsun? Kadınları tuvaletlere kadar takip edip çıktıkları kişiler hakkında kötü konuşarak mı?”

Parlak kırmızı rengi dengelemek için dudaklarını birbirine sürttü, bir peçeteyle fazlasını aldı ve ardından rujunun kapağını kapadı. “Kadınları uyararak onlara yardım sağlıyorum.”

“Mesele ne? İşiyle uğraşma şeklinden hoşlanmıyorsun diye uzaklaşmam için uyarma ihtiyacı mı duyuyorsun?”

Dudakları şirret bir gülümsemeyle ayrıldı. “Sana öyle mi dedi? İşlerini halletme şeklinden hoşlanmadığımı mı?”

Benim bilmediğim bir şeyi biliyor olduğunu hissetmekten nefret ettim, hiçbir şey söylemedim. Onun yerine ellerimi yıka-

dim ve rujumu çıkardım. İşimi bitirdiğimde hâlâ orada duruyordu. Kollarımı göğsümde bağladım. “Durmasana. Beni aydınlatmak için ölüp bittiğin şeyi söyle.”

Birkaç adım atıp arkamda durarak aynadan yansımamı inceledi. Sonra doğrudan gözlerime bakarak konuştu. “Bir daha düşündüm de, vaktime değmezsin. Eninde sonunda kendi başına öğreneceksin. Ya da belki Graham'a neden en yakın arkadaşımın kocasının şirketini mahvetmeye koyulduğunu sorabilirsin.”

Avery çıktıktan sonra kendimi toparlamam bir dakika sürdü. Graham'ın telefonunu trende bulduğum gün aradığım zamanki kadar büyük bir sürtüktü. Uyarısının rakip şirketler arasındaki ateşli bir rekabet hakkında olduğunu düşünmek istedim ama bu aklıma yatmadı. Nedense o kadın için kişiseldi.

Graham tuvaletin dışında beni bekliyordu. “Her şey yolunda mı? Avery'nin seni takip ettiğini gördüm.”

“Sorun yok.” Zorla gülümsedim. Birkaç adım attıktan sonra daha fazlasını öğrenmek istediğime karar verdim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Avery'nin en yakın arkadaşı kim?”

Graham düzgünce arkaya taranmış saçlarının arasından elini geçirdi. “En iyi arkadaşı benim eski sevgilim, Genevieve.”

Graham

Dün gece Soraya'nın kadınlar tuvaletini ziyaret etmesinden sonra bir şeyler değişmişti. Öncesinde Soraya her zamanki alaycı halindeydi, sadece kendisi gibi davranarak altmış yaşındaki bir eczacıyı etkiliyordu. Ancak sonrasında sessizleşmiş ve içine kapanmıştı. Dairesine gittiğimizde beni içeri davet etmemişti, öpücüğünde aramızda yanan ateş eksikti. Üstüne gitmekten korkarak ertesi gün neler olacağını bekledim. *Hiçbir şey olmadı.* Bense bir cumartesi öğleden sonrasını ofisimde oturmuş bir yılğın izahatnâmeyle bakarak geçiriyordum. O kadın bir fırtına gibi hayatıma girdiğinden beri konsantrasyonum bok gibiydi.

Telefonu aldım, sonra geri masama attım. Saat üçe kadar aynı sikik şeyi yirmi defa tekrarlamıştım. En sonunda kendi kendime ödlek olduğumu homurdandım ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Graham: İki etkinlikten sağ çıktık. Hâlâ bir anlaşmamız var mı?

Küçük noktalar zıplamaya başlayana kadar kahrolası telefona baktım. Başlayıp durduklarında ve sonra tekrar başladıklarında endişe seviyem arttı. Açık açık ilişki yaşama anlaşmamızın

mühürlendiğini yazmak için düşünmeye gerek yoktu ki. *Ne düşünüyorsun Soraya Venedetta?*

Soraya: İstedığinin bu olduğundan emin misin?

Cevabımı yazarken durmadım bile.

Graham: İlk günden beri istediğim şey bu. Bu küçük testler senin fikrindi.

Soraya: Endişeliyim.

Arama tuşuna bastım. Konuşmayı, “*gerçekte ne düşündüğünü tahmin et*” oyununa yeğlerdim. İlk çalışta açtı.

“Sana ne söyledi?”

“Avery mi?”

“Başka kim var?”

“Sana zaten anlattım.”

“Bir daha anlat. Bir şey kaçırıyorum.”

“Sözlerini tam olarak hatırlamıyorum.”

“Hatırladığın kadarını anlat.”

“Pekâlâ. Resmen işerken sapık gibi beni takip etti. Sonra beni senin hakkında uyararak kadınlar âlemine bir iyilik yaptığını söyledi.”

“Devam et.”

“Pek bir şey yoktu. Vaktine değmediğimi ve nasıl olsa kendi başıma çözeceğimi söyledi. Sonra da neden en iyi arkadaşının kocasının şirketini mahvetmeye uğraştığını sormamı söyledi.”

“Sana Liam ve Genevieve konusunu zaten anlatmıştım. O bir rakip.”

Bir anlığına sessiz kaldı. “Bu sabah seni ve Liam’ı Google’dan arattım.”

Derin bir nefes bırakarak sandalyemde arkama yaslandım. “Ve...”

“Onun şirketini saldırgan bir şekilde ele geçirmeye çalıştığını anlatan bir yığın makale vardı.”

“Bu doğru.”

“Piyasa değerinin neredeyse iki katı fazla ödeme yaptığını söylüyorlar. Böyle işlerden pek anlamam ama bunu neden yaptın? Eğer hâlâ bir şeyler hissettiğin bir kadını senden çalan bir adamı mahvetmek için değilse, neden? Ayrıca adı vücuduna dövme yapılmış bir kadın.”

“Mesele bu mu?”

“Endişeliyim Graham. Beni komple yutabilirmişsin gibi hissediyorum.”

“Deniyorum.”

“Evet, o da var. Ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Seni inciteceğimden mi korkuyorsun?”

İç geçirdi. “Evet.”

“Liam'ın şirketi Pembrooke Endüstrileri hisselerinin yüzde yirmi üçünü elinde tutuyor. Geçen yıl tek hissedarı olduğum paravan bir şirketle Pembrooke'ta yüzde yirmi sekizlik hisse aldım. Eğer Liam'ın şirketini alırsam Pembrooke'un hisseleri de beraberinde gelecek. Bu da bana yüzde elli birlik bir pay ve çoğunluk hissesi sağlayacak. O hisse sadece Liam'ın şirketinin bile iki katına bedel. Ben Liam'ın değil, Pembrooke'un peşindeyim. Analistler, eski çalışanımdı olduğum için ona duyduğum garezle hareket ettiğimi düşünüyor.”

“Yani Genevieve'e hâlâ âşık değilsin?”

“Hayır. Eğer endişelendiğin şey buysa bana gelebilirdin So-
raya.”

“Üzgünüm. Sanırım aramızda olanlar yüzünden tamamen panikledim.”

“Ben de öyle. Ama neyi fark ettim biliyor musun?”

“Neyi?”

“Panikleyeyim ya da panikleme-yeyim, olanlar her neyse *ol-acak*. İkimizin de bunu durduracak kabiliyeti yok. O yüzden neden kışını ofisime getirip benimle konuşmadan saçma kararlara vardığın için yüz yüze özür dilemiyorsun?”

“Masana çıkmam için bir şifre falan mı bu, patronculuk mu oynuyoruz?”

İnledim. "O kışını hemen buraya getir."

Kis kis güldü. Daimi ıstırabımın en azından onun için eğlen-dirici olmasına memnun oldum. "Olmaz, Morgan."

"Benimle dalga geçme Soraya."

"Geçmiyorum. Gerçekten oraya gelemem. Evde değilim."

"Neredesin?"

"Bir fuarda Delia'ya yardım ediyorum. Şehrin birkaç saat dışındayız."

Soluğumun altından anlamsız bir şeyler homurdandım. "Ne zaman geri döneceksiniz?"

"Sabahleyin. Fuar hava karardıktan sonra da devam edecek ve Delia hava aydınlıkken bile araba kullanırken tehlikeli. Ayrıca bugün fuarda yüz tane pirsing takacak, yani şov sona erdiğinde şaşı olacak. O yüzden bitince sokağın karşısındaki otele gidip yatacağız."

"Sen bütün gün ne yapacaksın?"

"Asistanlık yapacağım. O delmeden önce bölgeyi temizleyeceğim ve korkakların elini tutacağım."

Cevabı öğrenmek istediğimden emin değildim ama yine de sordum. "Neyi temizliyor olacaksın?"

"Her zamanki şeyler. Kulak, burun, göbek deliği, dil, meme uçları, bir ya da iki penis."

"Pardon ne?"

"Klinik bir şey."

"Evet, bir adamın sikini temizlemen konusunda kendimi daha iyi hissettirdin. Eminim Delia da diplomalı doktordur."

"Rahatla. Önemli bir şey değil."

"Tabii. Haklısın."

"Öyle miyim?"

"Elbette." Ahizeyi yarım kapadım ve bugün gelmeyen sekreterime bağırdım. "Elizabeth? Bir dakikalığına buraya gelebilir misin?"

"Elizabeth mi? Yeni sekreterin mi?"

"Evet. Memelerini yıkayacağım."

Soraya güldü. Kadın bana güldü yahu. Hem de yine.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Sekreterlerine nasıl davrandığını ilk elden gördüm. Bırak memelerini, ayaklarını yıkamana bile izin vermeyeceğinden eminim.”

Üzücü olsa da muhtemelen haklıydı.

“Seni ne zaman göreceğim?”

“Yarın akşam.”

“Tamam.”

“Seni altıda alacağım.”

“Bana uyar. Şimdi gitmem lazım. Delia'nın kabinine iri, döv-meli bir adam girdi. Genelde ellerinin tutulmasına en çok ihtiyaç duyanlar onlar oluyor.”

“Harika. Şimdi sen kaslı herifin tekinin sikini temizlerken, onun da senin koca memelerine bakıp sertleştiğini düşüneceğim.”

“Acayip bir hayal gücün var.”

“Yarın. Soraya.”

“Sonra görüşürüz, Takım Elbiseli.”

Telefonu kapadıktan birkaç dakika sonra, telefonum ondan gelen bir mesajla titredi.

Soraya: Evet, bir anlaşmamız var.

Aklını şu Avery bokluğundan uzaklaştırmam, konu bana gelince korkulacak hiçbir şey olmadığını ona göstermem gerekiyordu. Soraya'yı bu akşam göreceğim dışında hiçbir şeye odaklanamadığım için ofisten erken ayrıldım, son günlerde bu bir kural gibiydi. Eğer şirketin sahibi olmasaydım kesinlikle kovulurdum.

Daireme varınca yapmayı planladığım sebzeli makarna için sebzeleri doğramaya koyuldum. Gurme bir aşçı değildim ama tam ağzınıza layık, acayip makarna yapabilirdim. Soraya'ya sabahattan bir mesaj atıp planlarla bir değişiklik olduğunu, akşam yemeğini kendi evimde pişireceğimi haber vermiştim. Gala fi-

yaskosundan sonra doğru bir karar olduğunu düşünüyordum. Kendi alanıma girmesine ve rahat yanımı görmesine izin vermem gerekiyordu.

Mutfağımın duvarındaki televizyonu açıp DVR listesinden bir dizi seçtiğim sırada telefon çaldı. Soraya arıyor. Ellerimi silmek için bir havlu alıp cevap verdim.

“Selam güzellik.”

“Selam...” Duraksadı. “Arkadan çalan müzik ne?”

“Televizyon.”

Siktir.

Aceyle sesini kısmaaya çalışsam da, kısa süre içinde ses kontrolünün çalışmadığını anladım. Soğukkanlılık faktörüm yere çakılmak üzereydi.

“General Hospital'ın açılış müziği mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Evet, o işte.”

Siktir. İş üstünde yakalandım.

Suçlulukla güldüm. “Tamam, öyle. Beni yakaladın.”

“Pembe dizi mi izliyorsun?”

“Sadece bunu.”

“Ben de burada durmuş hiç ortak yanımız olmadığını düşünüyordum...”

Boğazımı temizledim ve utanca teslim oldum. “Sen de mi izliyorsun?”

“Aslında eskiden izlerdim... artık o kadar izlemiyorum.”

“Ben lisedeyken annem hastalanana kadar hiç izlememişim. Annem diziye takıntılıydı. Yatalak olduğunda öğlen üçte yanına kıvrılırdım, dizi izlerken ona eşlik ederdim. Hikâyenin bir kısmını anlamaya başladım ve o öldükten sonra da izlemeye devam ettim. Bana onu hatırlatıyor.”

Sessiz kaldıktan sonra konuştu, “Graham... bu... vay canına... ben... bu gerçekten çok kıymetli.”

Aniden duygusal hissettiğim için çabucak konuyu değiştirdim. “Bu telefon görüşmesini neye borçluyum?”

“Bir şey getireyim mi diye sormak istedim.”
“Güzel kışın dışında bir şey istemez bebeğim.”
“Ciddiyim. Bir şey getirmek istiyorum.”
“Ben her şeyi hallettim.”
“Tamam. Şarap o zaman.”

İnatçı kız.

“Şoförüm seni bir saat içinde alacak.”
“Tamam.”

Bir müddet bekledikten sonra adını fısıldadım, “Soraya...”
“Efendim?”
“Seni görmek için acayip sabırsızlanıyorum.”

Masamızı hazırlamaya öyle odaklanmıştım ki kapıcıya Soraya'yı doğruca yukarı göndermesini söylemeyi unutmuştum. Ziyaretçim geldiğini bildirmek için aradığında Soraya'yla biraz kafa bulmaya karar verdim.

“Lütfen Bayan Venedetta'yı telefona ver,” dedim ona.

Soraya telefonu aldı. “Evet?” Sesinin tonuyla aletim seğirdi. Soraya karşımda bile değildi ama aşağıda olduğunu bilmek beni taş gibi yapıyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim bayan?”

Kıkırdadı. “*Orası General Hospital mi?*”

Küçük ukala.

“Eğer edepsiz hemşireyi oynarsan olabilir. Adamı telefona ver de yukarı gel.”

Kapıcı hatta geri döndüğünde ona Soraya'yı asansörlere götürmesini söyledim. Kapıyı çalışı ritmik ve gürültülüydü, Blackie anında havlamaya başladı.

Kapıya doğru giderken köpeğimle konuştum. “Evet. Evet. Sen onu hele bir gör.”

Kapıyı açıp da nefes kesecek kadar güzel göründüğünü gördüğüm anda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Saçları açıktı ancak vahşi ve rüzgârla dalgalanmış gibi görünüyordu. Uçları

hâlâ yeşildi ve uyumlu, zümrüt yeşili bir bluz giyyordu. Kolsuzdu ama yakasını tamamen kapatıyordu. En üstünde bir fiyonk vardı. Bacaklarına boyanmış gibi görünen daracık siyah pantolon giymişti. Sonuç olarak her zamanki giyinişine kıyasla dalga geçecek kadar usturupluydu. Normalde parlak kırmızı olan dudakları sanki onları yiyip bitireceğimi biliyormuş gibi çıplaktı.

Üzerine atılmamak için kendimle savaşı veriyordum, ellerimi istemeye istemeye yanımda tuttum. Duramamaktan korktuğum için ona dokunup onu öpmemeye yemin ettim. O yüzden yapabildiğim kadar kendimi tutacaktım. Bu akşam, bana güvenebileceğini gösterecektim. Kapıdan girer girmez üstüne atlamam bunun aksini kanıtlardı.

“İçeri gelsene.” Odaya girerken çiçeksi kokusundan uzun bir nefes çektim.

Köpek anında her yanına atlamaya başladı.

“Kızın üstünden in Blackie.”

Soraya keyifli görünerek taşıdığı şarap şişesini bana uzattı, eğildi ve köpeği kaldırdı. Blackie suratının her yanını yalıyordu.

Kahretsin, ben de ondan istiyordum.

Köpeği ondan alırken, “Bir de üstünden ayırman gerekenin ben olacağımı düşünüyordun,” diyerek takıldım.

“Çok iyi gidiyorsunuz Bay Morgan.”

“Uğraşıyorum,” dedim samimiyetle.

Ağzını kapadı. “Aman Tanrım! Blackie. Jetonum şimdi düştü. *General Hospital* dan! O Blackie'nin adını vermişsiniz.”

“Bu doğru.”

Yüzümü işaret etti. “Utanmıyorsun değil mi?”

“Hayır.”

“Çünkü kulakların kızarıyor!”

Siktir.

“Bence çok tatlı Graham, özellikle de o dizi sana anneni hatırlattığı için. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

“Bunu daha önce kimseye anlattığımı sanmıyorum. Beni garip bir şekilde yumuşatıyorsun Venedetta.”

"Güzel." Sırıttı.

Avuçlarımı yavaşça birbirine sürterken, "Hazır konusu açılmışken, *General Hospital* bilginin ne kadar olduğunu ölçelim bakalım."

Meydan okumamı kabul ederken bana en sevimli gülümsemesini attı. "Yolla gelsin."

"Benimle ilgili *General Hospital* bilgisi içeren bir şey daha var, büyük bir şey."

"Doğru bilirim ne alacağım."

"Daha sonra benden özel bir öpücük."

"Öyle mi? Demek özel ha?"

"Sana bir ipucu vereceğim."

"Tamam."

"Organla uyumlu."

"Ah, yine şu şey. Tamam... Morgan... soyadın." Hatırladığı yüzünden belli oldu. "Doğru ya! Aman Tanrım. O isim de *General Hospital*'dan!"

"Soyadı kısmı tamamen tesadüfi elbette ama göbek adımdaki J, Jason'ın kısaltması."

Anlayarak başını salladı. "Jason Morgan...karakterin adı!"

"Annem parlak bir fikir olduğunu düşünmüş."

"Annen kulağa oldukça akıllı biri gibi geliyor."

"Öyleydi... akıllı, komik, ıslıl ıslıl, hayat dolu... aslında sana çok benziyordu." Granit tezgâha doğru gidip getirdiği şarabı açtım. Kristal bardağı ona uzatırken, "Sana etrafı gösterebilir miyim?" diye sordum.

Şaraplarımızı yudumlarken daireyi gezdik. Soraya yatak odamdaki elektrikli şömineye özellikle bayıldı. Günün birinde onu tam şöminenin önünde becermek için sabırsızlanıyordum.

En sonunda yeniden oturma odasına döndük ve Manhattan'ı tepeden gören, tavandan yere kadar uzanan pencerenin önünde durduk.

Nefes kesici şehir ışıklarına baktı. "Hep böyle bir manzaram olmasını hayal ederdim."

O sırada ben *onun* dışında hiçbir yere bakamıyordum. "Bu manzara senin. Buraya istediğin zaman gelebilirsin."

"Buraya *gelebilirim* demek, öyle mi?"

"O anlamda söylemedim."

"Ah biliyorum. Bu akşam hiç senlik olmayan bir şekilde kibar ve hesaplısın. İçine ne girdi Graham Jason Morgan?"

"Kibar olmamdan hoşlanmadın mı? Bu akşam hiçbir şeyi berbat etmemeye çalışıyorum. Galada olanlardan sonra..."

"İyisin. Sen sadece olduğun gibi iyisin. Düşüncelerin ve hislerin konusunda bana karşı her zaman dürüst olmanı seviyorum." Eğilip yün kazağını avuçlayarak aletimin şişmesine sebep oldu. O devam ederken hızla çözüldüğümü hissettim, "Aslında, dürüstlüğü her şeye tercih ederim. Hoşuma gitmeyebileceğinden korksan bile bana her zaman gerçeği söylemeni isterim. Gerçeğe ne kadar ihtiyaç duyduğumu anladığımı sanmıyorum."

"*Sana* ne kadar ihtiyacım olduğunu anladığımı sanmıyorum." Artık elleri üzerimde olduğu için resmen işim bitmişti. "Sana ihtiyaç duyduğun her şeyi vereceğim. Tamamen gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet. Bana ne istediğini söyle."

"Hangi yönden? Hayattan mı? Şu anda? Açık ol."

"Tam olarak şu anda gerçekten ne istiyorsun?"

"Cevabım yüzünden beni yargılayacak mısınız?"

"Gerçekten düşündüğün şey olduğu sürece... hayır."

Sesim kalın çıktı. "Dilini aletimde istiyorum."

Aynen öyle. Kafayı yedim.

Kirpikleri baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştı. "Başka?"

"Sen beni ağzına aldıktan sonra, seni soyup çıplak bırakmayı ve ağzımı amına dayamayı istiyorum, ardından sen ellerini bu cama yapıştırmışken arkadan seni becermek istiyorum."

"Sonra?"

"İçine boşalmak istiyorum."

"Sonra?"

"Sonra... yatakta çıplak bir şekilde makarna yeriz."

İkimiz de kahkahalarla güldükten sonra ciddileştik.

Oturma odasında etrafına bakındı. “Hangi ara bu kadar karanlık oldu.”

“Bilmem. Şu kapıdan girdiğin anda senin dışında bir şeyi fark etmedim. Gerçek bu.”

“Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler Graham.”

Parmaklarını boynundaki fiyonga götürüp yavaşça çözmeden önce söylediği son şey bu oldu. Hassiktir. Görünüşe göre dürüstlüğümün ödülü buydu. Düğmelerini açtı ve saten bluz yere düştü. Siyah, dantel sütyenini önden açtığında memeleri gözler önüne serildi. Karanlık çökmüş olsa da şehrin ışıkları meme uçlarının soğuktan büzüştüğünü görmeme yetecek kadar aydınlık sağlıyordu.

Titrek bir soluk verirken, “İzin ver de seni ısıtayım,” dedim. Eğilip göğsünü acımasızca ağzıma alıp emdim. Dudaklarım tene değdiği anda inledi.

Soraya parmaklarını kazağıma doladı, çekiştirerek başımdan çıkardı. Çıplak göğsümü kendininkine bastırdı, dilini ağzıma alarak yavaşça emdim. Artık tamamen taş gibi olan aletim kot pantolonumdan onun karnına baskı yapıyordu. Sonra o küçük elini kasığımda hissetmek, elimde tuttuğum son kontrol kısıntısını da alıp götürdü.

Aniden dizlerinin üzerine çöktü.

Ben bittim.

Soraya fermuarımı açıp aletimi dışarı çıkarırken kalbim başa çıkılamayacak kadar hızlı atıyor gibiydi. Başını kaldırıp bana baktığında ve dilindeki pirsingi aletimin çoktan islanmış, ağzı için hazır başında ağır bir şekilde gezdirdiğinde zaman durmuş gibi geldi. Yalnızca kati bir mutluluk olarak tarif edebileceğim hisle başım istemsizce geriye düştü.

Bu.

İşte bu cennetti.

Aniden çenesini aşağı doğru indirip beni tamamen ağzına aldığı anda, hayalarım o güzel boğazına boşalmamak için çaresiz bir

girişimle kasıldı. Hayal ettiğimden bile daha büyük bir belaya bulaştığımı anladım çünkü artık nasıl bir his olduğunu bildiğim için onu asla bırakamazdım.

Artık tek düşünebildiğim içinde olmak için nasıl sabırsızlandığım, her santimine, her deliğine nasıl sahip olmak istediğimdi. Ona sahip olmak istedim ama işin gerçeği... o zaten bana sahipti. Boku yemiştım.

“Yavaşla bebeğim.”

Cep telefonum çalmaya başladı. *Siktir git*. Şu anda sikseler de ona cevap vermezdim. Hemen ardından ev telefonum çalmaya başladığında midem kasıldı çünkü büyükannem olduğunu biliyordum. Ev telefonum sadece Meme'de vardı. Telesekreter devreye girdi.

“Bay Morgan? Ben büyükannenizin sosyal görevlisi Cambria Lynch. Bugün kötü bir şekilde düştü ve Westchester Hastanesi'nde. Size haber vermek için arıyorum.” Mesajın kalanı bulanıklıktan ibaretti.

Soraya telesekreterdeki sözleri dinlerken aletimi ağzından çıkarıp geriye sıçradı. Telefona koşup açtım ama Cambria kapamıştı bile.

Toparlanıp aletimi pantolonumun içine soktum, ona baktığımda tam bir sis içindeydim. “Hastaneye gitmem lazım.”

Soraya aceleyle kıyafetlerini topladı. “Seninle geliyorum.”

Neredeyse Blackie'nin üstüne basıyordum, herhalde o da kurdurmuştu çünkü yerdeki oyuncağına sürtünüyordu. Hayatımın en iyi gecelerinden birinin, en kötüsüne dönüşmemesi için dua ettim.

5

Soraya

Hastaneye gelene kadar midem bulandı.

Zavallı Graham.

Boş bir şekilde karşısına bakarken gözlerindeki endişe açıktı. Şoförü gece için izinliydi, o yüzden BMW'siyle bizi Westchester'a kendisi götürdü.

Elimi bacağına koydum. "İyi olacak."

"Evet," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Bir saat sonra Westchester Hastanesi'ne geldik. Girişten geçerken Graham elimi tuttu.

Graham karşılama masasındaki kadına, "Büyükanнем burada. Lil Morgan. Onu nerede bulabilirim?" diye sordu.

"257 numaralı odada," dedi kadın.

Asansörle çıkışımız özellikle sinir bozucuydu. Antiseptik kokulu hastane midemi allak bullak etti. Odaya vardığımızda Lil'in yatağının yanında bir doktor ve hemşire vardı.

Graham'ın telefonunda gördüğüm mavi saçlı yaşlı kadını hemen tanıdım. Torununu gördüğünde parlayan gözleri yüreğimi ısıttı.

“Graham. Burada olduğumu kim söyledi?”

“Cambria aradı. İyi misin?”

“Seni endişelendirmesini istemezdim.”

“Doğru olanı yaptı. Neler oldu?”

“Hatırlamıyorum. Ayağım kaydı düştüm ama nasıl olduğun bilmiyorum. Kalçamı kırdığımı söylüyorlar.”

Doktor elini uzattı. “Bay Morgan, ben Dr. Spork.”

“Doktor, biraz dışarıda konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Graham doktorla birlikte odadan çıktı ve hemşire de peşlerinden gitti. Beni Lil'le yalnız bırakmışlardı.

Hâlâ kapının dışına doğru baktığım için, Lil konuştuğunda ürküm.

“Sen Soraya olmalısın.”

Adımı bilmesi, Graham'ın ona benden bahsetmiş olması beni hayrete düşürdü.

“Bu doğru. Tanıştığımıza memnun oldum Lil.” Gülümsedim ve yatağının kenarındaki sandalyeye oturdum.

“Niçin sana bu kadar çekildiğini görebiliyorum. Nadir rastlanan esmer, doğal bir güzelliğin var.”

“Çok teşekkür ederim.”

Sesi yorgun ve güçsüzdü. “Graham mahremiyetine çok düşkündür. Seninle bir daha yalnız kalmama asla izin vermeyebilir, o yüzden hepsini bir anda önüne sereceğim için üzgünüm...”

Bir müdahale toplantısı beklemediğim için yutkundum. “Tamam.”

“Torunumun bazen tam bir puşt olabildiğini biliyorum.”

Tuttuğum soluğu bırakarak kahkaha attım. “Evet. İlk tanıştığımızda bunu çabucak öğrendim.”

“Duyduğuma göre yaptığını yüzüne çarpmışsın.”

“Çarptım.”

“Güzel. Ama derinlerde gerçekten öyle olmadığını bilmelisin.”

“Bunu görmeye başlıyorum.”

“Annesi öldüğünde her şeyi içselleştirdi. Kendini dışarı açması, uzun zaman aldı ve bir defasında şans verdiğinde ağzı yandı.”

“Genevieve?”

Lil şoke oldu. “Yani sana ondan bahsetti...”

“Şey, biraz bir şeyler biliyorum. Şimdilerde eskiden Graham'ın arkadaşı olan Liam'la olduğunu biliyorum.”

“Evet. O durum kötüydü. Birçok yönden, Graham'ın kızım Celia öldükten sonra yaptığı gelişmeleri yıktı. Dürüstçe söylüyorum, Graham'ın yüreğini birine tekrar açacağından emin değilim. Fakat bunun seninle olabileceğini seziyorum.”

Onun bunu söylediğini duymak, kalbim patlayacakmış gibi hissetmememe sebep oldu. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece gösterdiklerinden daha fazlası olduğunu bildiğinden emin olmak istedim. Bildiğini düşündüğümünden daha fazlasını biliyor gibisin, bu iyi. Sadece seni kırılmaz olduğuna inandırmasına izin verme.”

“Dürüst olmam gerekirse asıl onun beni kıracağından korkuyorum.”

“Acı çekmekten korkma. Hiç dünyanı sarsan bir şeyi tecrübe etmemekten daha iyidir. Geçici neşe bile hiçbir şey olmamasından iyidir. Sen de incinmekten benim ölmekten korktuğum gibi korkuyorsun. Ancak bu her günü dolu dolu yaşamayacağım anlamına gelmiyor.”

Elimi onunkilerin üzerine koydum: “Tavsiyen için çok teşekkür ederim.”

Graham tam o anda içeri girdi. “Ah ah. Bela kokusu alıyorum.”

O odaya girince Lil'in yüzü yine aydınlandı. “Buraya kadar gelmemiş olmanı dilesem de Soraya'yla tanıştığım için gerçekten mutluyum. Umarım akşamınızı mahvetmemişimdir.”

“Yok ya. Sadece... makarna yiyorduk.” Bana kısa bir bakış attı ve birbirimize anlamlı bir bakış attık.

“Doktor ne diyor?” diye sordu Lil.

“Kalça ameliyatı gerektiğini düşünüyor. Seni birkaç gün burada tuttuktan sonra rehabilitasyon merkezine götürecekler. Seni en iyi tesise götürdüklerinden emin olmak için Cambria'yla konuşacağım.”

“Benim için stres yapmanı istemiyorum.”

“Başını çarpabilirdin. Nasıl olduğunu bile hatırlamıyorsun. Elbette endişeleneceğim. Daha kötüsü olmadığı için memnunum Meme.”

“Ben de,” dedim.

Lil'le bir saat kadar daha oturduktan sonra şehre geri döndük. Graham klasik müzik açtı ve dönüş yolu boyunca tamamen sessiz kaldı. En sonunda Manhattan'a girdiğimizde ilk konuşan ben oldum.

“İyi misin?”

“Evet... iyiyim. Sadece...”

“Ne?”

“Onun sahip olduğum tek aile olduğu, bu akşam her zamankinden daha fazla çarptı suratıma. Annem tek çocuktı. Büyükanem kelimenin tam anlamıyla... tek. O gittiğinde kimsem kalmayacak. Sadece üzücü bir düşünce işte.”

“Bir gün kendine ait bir ailen olacak.”

Hiç beklemediğim bir soruyla beni hazırlıksız yakaladı. “Çocuk istiyor musun Soraya?”

Ona sadece dürüst bir yanıt verebilirdim. “Emin değilim.”

“Emin değil misin?”

“Yüzde yüz eminim diyemem. Bir karar vermem gerektiği sırada emin olacağımı umuyorum.”

“Babanla durumun yüzünden mi şüphelerin var?”

“Kısmen. Aslında pek üzerine düşünmedim. Gelecekte anne olup olmayacağımdan emin değilim sadece.”

Yanıtımla düşüncelere dalmış gibi göründü. Belki duymak istediği şey değildi ama ona yalan söylemek istemedim. Hep böyle hissetmiştim.

Ona doğru bakarak, “Beni eve mi götürüyorsun?” diye sordum.

"Öyle planlamıyordum." Yüzü hayal kırıklığıyla doldu. "Neden... kendi evine gitmek mi istiyorsun?"

"Lil'le olanlardan sonra düşündüm ki belki..."

"Yalnız kalmak istediğimi mi düşündün? Hayır. Yalnız olmak istemiyorum Soraya. Yalnız olmaktan yoruludum. Bu akşam seni yatağında istiyorum. Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece... uyurken sana sarılmak istiyorum. Senin için sorun değilse, benim istediğim şey bu."

Beni korkutsa da bundan daha çok istediğim bir şey yoktu. "Tamam. Olur."

Graham'ın makarnayı pişirme fırsatı olmamıştı. Saat geç olduğundan dışarıdan Çin yemeği aldık ve dairesine çıktık. Oturma odasında bağdaş kurarak yere oturup *General Hospital*'i izlerken kâğıttan kapları birbirimize uzattık.

"Buna alışabilirim," derken eriştelerini ağzına tıktırdı. Tam o anda, onda şimdiye kadar hiç görmediğim çocuksu bir neşe yüzünü aydınlattı.

Kalbim sıkıştı. Aramızdaki şeyin ciddileştiği, bu akşam ilk defa yüzüme çarptı. Birkaç saat önce çocuk isteyip istemediğimle ilgili sorusu beni bozsa da geri dönüş olmadığını fark ettim. Akıntının bizi nereye sürüklediğini görmem gerekiyordu. Lil'in de dediği gibi, hiç öğrenmemektense acı çekmek daha iyiydi.

Ortalığı topladıktan sonra Graham beni sessizce yatak odasına götürdü. Kazağını çekip başından çıkarışını izledim. Tig'in Graham'ın yan tarafına yaptığı dövmeyle hayranlıkla bakarken dudaklarımı yaladım, tenini tatmayı çaresizce istiyordum.

Banyoya gitti ve siyah pijama altıyla geri döndü, sonra bana mavi bir tişört attı.

"Benim tişörtümle uyumanı istiyorum."

Bluzumun düğmelerini açışımı dikkatle izledi. Ağzı sulanıyormuş gibi görünüyordu, tişörtü başımdan geçirirken gözleri göğsüme yapışmıştı resmen.

Devasa yatağına girdim, vücudum konforlu yatağa anında gömüldü. Bu yatak krallara layıktı... ya da bir Morgan'a.

Arkama geçip vücudumu kollarıyla sarmaladı. Nefes alıp verışı yavaşladı ve uykuya daldığını fark ettim, bir bebek gibi sakindi. Sonra ben de peşinden gittim.

Saat sabahın dördünde bir şey beni uyandırdı. Graham gözleri açık vaziyette bana dönük yatıyordu.

"Seni uyurken izlemeyi sevdim."

Sesim mahmur çıktı. "Eğer beni izlediğini bilseydim uyuyamazdım."

Kis kis güldü. "Ne uyandırdı seni?"

"Bilmem. Belki de sadece sezgilerimdir."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Bence yorganın altına bakmak isterdin."

"Ben de burada durmuş, içindeki edepsiz piçin bir geceliğine izin aldığını düşünüyordum."

"Asla. O her zaman burada, sessiz kaldığında bile." Kahkaha attığında gülüşü beni neredeyse eritiyordu. Parmaklarını benimkilere doladı. "Ciddiyim, bence üzerine binmiş bir yük var."

"Nereden anladın?"

"Gözlerin."

"Büyükannen canımın yanmasından korkmamam gerektiğini söyledi."

"O bilge bir kadın. Onu dinlemelisin. Ama sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet."

"Benim ödümü patlatıyorsun Soraya."

"Aynı şekilde."

"Ama bilmemi sağlayan şey de tam olarak bu."

"Neyi bilmeni?"

"Bunun gerçek bir şey olabileceğini."

Gerçek bir şey.

"Yarın hakkında endişelenmeyi bırakıp sadece bugünün keyfini çıkarmayı öğrenmem gerekiyor," diye fısıldadım.

Graham elimi dudaklarına doğru kaldırıp öptü. "Ertesi gün neler olacağını kimse bilemez ama eğer dünya yarın sona erecek olsaydı, senin yanın dışında olmak isteyeceğim hiçbir yer olmazdı. Bu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

Dudaklarını benimkilere bastırduğunda önceki öpüşlerinden daha farklı hissettirdi, daha tutkulu, neredeyse çaresizdi. Bedeninde biriken bütün gerilimi benimkine salıyordu sanki. Ağır ağır ve şehvetli başlayan öpüşmemiz kısa sürede vahşi ve aceleci bir hal aldı. Artık ona duyduğum ihtiyacı kontrol edemiyordum, sadece bu an için bile olsa bütün özgüvensizliklerimi bırakma kararı aldım. Şu anda bu yataktayken güvende hissediyordum. Önemli olan tek şey de buydu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Graham üzerime çıkararak kollarını iki yanıma sabitledi. Sonsuzluk kadar uzun süren bir süre boyunca üzerimde durdu, sadece gözlerime bakıyordu. İzin istercesine kendini tutuyor gibiydi. O yüzden sessizce başımı salladım, ne istiyorsa benim de istediğimi bilmesine izin verdim. Kısa bir süre için gözlerini yumduktan sonra geri açtı.

Eliyle külotumu sıyırmaya koyulduğunda gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Tam bacaklarımın arasını avuçladı; onun için öyle ıslak ve hazırdım ki.

Çenesi kasıldı. "Siktir, Soraya. İçinde olmam gerek. Hemen." Boxeri hâlâ üzerindeydi, aletini bana dayadı. Poposunu sıkıp onu klitorisime doğru bastırdım, acayip tahrik olmuşum.

Boxerini çekip çıkardı, artık çıplak olan penisi karnımda sıcacıktı. Bacaklarımı gidebildikleri kadar genişçe açtım, bir saniye daha bekleyemedim. Onu kavrayıp açıklığıma yönlendirdim. Kalınlığına hazır değildim, onu yavaşça içime sokmadan önce nefes nefese kaldım.

İçimde yavaşça içeri dışarı hareket ederken ağzıma doğru, "Ah...siktir...bu his...siktir..." diye homurdandı. Bana bakmak için başını geriye doğru çekti. Her darbesiyle birlikte sanki hipnotize olmuş gibi gözlerime bakmaya devam ederken gözbebekleri büyümüştü. Daha önce seks sırasında hiçbir erkek bana böy-

le bakmamıştı. Beni beceriyordu, bedenimi ve ruhumu. Bunun beni sonsuza kadar mahvedeceğini adım gibi biliyordum.

Oda tamamen sessizdi. Beni yapabildiği kadar derinden becerirken çıkardığımız ıslak şapırtı sesleri haricinde hiçbir şey duyamıyordum. Saçlarımı daha sertçe çektiğinde ve nefes alıp verişleri düzensiz bir hal aldığında kontrolünü kaybettiğini biliyordum.

“Çok sert boşalacağım Soraya.” Dişlerini çıktı. “Siktir...çok...sert.”

Kaslarımın aletinin etrafında kasıldığını hissetmem için sözlerini duymam yetti. Orgazmımı hissedebiliyordu ve en sonunda kendini bıraktı. Beni daha sert bir şekilde düzerken kalçalarını kıvrıp gürültülü bir şekilde inledikten sonra içime boşaldı.

Yığılıp kaldığında boynumu tekrar tekrar nazikçe öptü, kalabildiği kadar içimde kaldı. En sonunda çıktığında sıcak menisinin uyluklarımın içinden ağır ağır akışını hissedebiliyordum. Nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum çünkü daha önce bir adamın içime boşalmasına izin vermemiştim. Bakire falan değildim ama ilk seferim gibi hissettirmişti, çok daha mahrem ve başkasıyla yaptığım herhangi bir şeyden çok daha yoğundu. Duşa koşturmak istemeliyim diye düşünüyordum ama aslında tam tersiydi. Kalıntıların içimde kalmasını istiyordum.

Ben ağır ağır uykuya dalana kadar beni yumuşakça öptü, rüyalarımda göreceğim herhangi bir şeyin az önce yaşadığım gerçekliği geçip geçemeyeceğini merak ettim.

Ertesi gün isteyken daimi bir sis bütün gün beni takip etti. Ida'nın söylediği hiçbir şeyi anlamıyordum. Zihnim önceki gece olanları tekrarlayıp duruyordu. Onu göreceğim birkaç saat sonrası sonsuzluk gibi geliyordu. Uyuşturucu bağımlılığı gibiydi Tanrı aşkına.

Bütün gün sessizliğini koruyacağını varsaydım, ta ki *Ida'ya Sor'*un e-posta adresini kontrol edene kadar.

Sevgili Ida,

Ben eskiden Manhattan'li Bakir'dim. Ayrıca beni Burnu Havada Takım Elbiseli Adam olarak da hatırlıyor olabilirsin. Son durumumla ilgili sana güncellemede bulunmamın kibar bir yaklaşım olacağını düşündüm, sonuçta buraya kadar çok yardımcı oldun. İyi haber şu: Artık bakir olmadığımı söylemekten mutluluk duyuyorum. Kötü habere gelince, artık ona sahip olduğumdan günün her saniyesi onun içinde olmak istiyorum. Onu her şekilde becermeyi aklımdan çıkaramıyorum. Doymak bilmeyen iştahımdan en sonunda yorulacak diye endişeliyim. Yani sana sorum şu, çok fazla seks diye bir şey var mı? -Manhattan'da Düzüştüm

Sevgili Manhattan'da Düzüştüm:

Bekâretini sona erdirmeni kutlarım. Sanırım sorunun cevabı yatakta ne kadar iyi olduğuna bağlı olur. Performansın çok iyiye (ki öyle olduğuna inancım tam) sorun yaşayacağını sanmıyorum. Ayrıca hanım arkadaşının fazla seksi hoş bulmayacağını varsayman da çok cüretli bir yaklaşım olabilir. Bir kadının doymak bilmez libidosunu hafife alma.

O akşam Graham'ın arayıp şoförünün beni kaçta alacağını haber vermesi gerekiyordu. Beni aramadan bu kadar uzun süre beklemesi ona göre değildi. Paranoyam beni ele geçirince telefonu alıp onu aradım.

Cevap verdi. "Soraya..." Sesinin tonu kasvetliydi.

Neler oluyor yahu?

"Aramanı bekliyordum. Her şey yolunda mı?"

Telefona doğru derin bir soluk verdi. "Hayır. Korkarım değil." Kalbim gümbürdemeye başladı. "Neler oluyor."

"Bir süre önce bir haber aldım."

"Haber mi?"

"Liam'la ilgili."

"Eski arkadaşın mı? Genevieve'in kocası. Ne olmuş ona?" Uzun bir sessizlik ânı oldu. "Ölmüş."

Soraya

Dün gece Grahamla konuştuktan sonra içime çöken endişeli his uykuma da girdi. Bütün gece dönüp durdum, bir türlü rahatlayamadım. Sabaha artık iyice huzursuzdum. Graham dün gece bazı işleri halletmek için ofise gideceğini söylemişti. Akıllıca bir iş yapmak için Liam'ın şirketini satın almayı planlamıştı ama istediğini almak için adamın ölümünü kullanma niyetinde değildi. Gerçi bu, diğerlerini durdurmayacaktı. Bu sabah haberler çıktığı anda akbabaların üşüşeceğini söylemişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Graham diğerlerinin alımını donduracak ve kendi ele geçirme planını erteleyecekti.

Onu her zamanki trenimizde görmeyince hayal kırıklığına uğradım ama zaten olmasını da beklemiyordum.

Soraya: Bu sabah nasılsın?

Graham: Yorgunum. Hâlâ ofisteyim.

Soraya: Yani bütün gece orada mı kaldın?

Graham: Aynen öyle.

Soraya: Üzgünüm. Senin için zor olmalı. Yapabileceğim bir şey var mı?

Graham: Sadece yanımda ol lütfen. Birkaç gün başım çok kalabalık olacak.

Eğer Graham'ın bu haberden ne kadar etkilendiğini anlamamış olsaydım, şimdi verdiği cevap kendinde olmadığını kanıtlardı. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını sorduğumda masasının altına kıvrılmamı ya da bacaklarımı ayırmamı istememişti.

Soraya: Elbette.

Durağıma gelince trenden indim ve Anil'in kahve kamyonuna uğrayarak sabah rutinime başladım. Siparişimi verdikten sonra aklıma bir şey geldi.

"Siparişimi iki kahve, iki tereyağlı simit ve iki portakal suyu ile değiştirir misin?" Tam olarak gurme yiyecekler sayılmazdı ama onun için *bir şeyler* yapmak kendimi iyi hissettirecekti. Adam beni takip edip hoşlandığımı düşünerek Hint yemeği yollamıştı, bir simit ve portakal suyu yapabileceğimin en azıydı.

İstasyona geri dönerken Ida'yı aradım ve geç kalacağımı belirttiğim bir mesaj bıraktım, sonra da trene atladım. Yirmi dakika sonra Morgan Finansal Holdingleri'ne vardım. Yirminci katta asansörden indim. Cam kapıların üzerindeki altın renkli harfler aniden beni gerdi. Graham'ın etrafındayken hissettiğim kelebeklere alışmaya başlamıştım ama onun alanında, demir yumrukla yönettiğini bildiğim bir arenada olmak gözümü korkutmuştu. Bundan nefret etmeden edemedim.

Omuzlarımı dikleştirip resepsiyoniste doğru yürüdüm. Telefonunu getirdiğim gün gördüğüm genç kızıl kafaydı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, Graham'ı görmek istiyorum."

Beni yukarıdan aşağı süzdü. "Graham? Bay Morgan'dan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet. Graham J. Morgan."

"Randevunuz var mı?"

Yine mi.

"Hayır. Fakat beni görmek isteyecektir. Eğer arayıp Soraya'nın beklediğini söyleyebilirsiniz..."

"Bay Morgan bölünmek istemez."

"Bak. İşin olduğunu biliyorum. Karşılıklı etkileşimimizden işinde muhtemelen iyi olduğunu düşünüyorum. İnsanları başından savmakta harika iş çıkarıyor gibisin. Ancak bu konuda güven bana, burada olduğumu söylemek için onu bölersen başın belaya girmez."

"Üzgünüm... oldukça açıktı..."

Tanrı aşkına ama ya. "Onu beceriyorum, oldu mu? Graham'a burada olduğumu söyle, yoksa seni geçip yine de gideceğim."

Kadın gözlerini iki defa kırıştırdı. "Pardon?"

Öne doğru eğildim. "Onu beceriyorum. Bilirsin, hani şeyi so-karsın..."

"Soraya?" Graham'ın sesi anatomi dersine devam etmemi engelledi. Koridordan bana doğru geliyor, uzun adımlar atıyordu. Yanına gidip onunla ortada buluşmak yerine dönüp bekledim. *Hadi be.* Yine şu gözlüğü takıyordu.

"Bu ne güzel sürpriz."

"Resepsiyonistin öyle düşünmüyordu sanki."

Graham tek kaşını kaldırdı, dudakları keyifle büküldü, ar-dından yüzüne iş maskesini takarak çalışanına döndü. "Bayan Venedetta'nın randevuya ihtiyacı yok." Bana baktıktan sonra re-sepsiyonistine döndü. "Hiçbir zaman."

Dirseğimi tutup koridorda geldiği yöne doğru çekti. Ofi-sinin dışındaki masada oturan kadın biz yaklaşırken ayağa kalk-tı. "Dokuzdaki telefon görüşmemi iptal et Rebecca."

"Adım Eliza."

"Her neyse."

Kapıyı arkamızdan kapadı ve kapandığı anda beni kapıya ya-pıştırıp ağzını benimkine mühürledi. Simitlerin olduğu kahve-rengi kese kâğıdı yere düştü, parmaklarım saçlarının arasından geçmek istiyordu. Beni uzunca ve sertçe öptü, dili benimkiyle agresif bir dans yaparken vücudu benimkini kapıya dayayarak ezdi. İhtiyacının çaresizliği beni anında azdırdı. Aşağı uzanıp bacaklarımdan birini kaldırarak tam da doğru yere derin bir şe-kilde bastırdım. *Ah Tanrım.*

"Graham."

İnledi.

"Graham."

Elimde tuttuğum kahve titremeye başlıyordu.

"Kahveleri düşüreceğim."

"Düşür öyleyse." Dudaklarıma doğru mırıldandı ve sonra dili yeniden arayışına döndü.

Ağına doğru, "Graham," diye güldüm.

Yorgunca soluk verdi. "Sana ihtiyacım var."

"Sen beni hırpalamadan önce kahveleri bırakmama ve belki ofisine şöyle bir bakmama izin verebilirsin?"

Alnını benimkine dayadı. "Soruyor musun, söylüyor musun?"

"Eğer sorarsam cevabın hayır olacağını çıkardığım için, söylüyorum."

İnledi ama geri çekildi.

"Gözlüğü sevdim bu arada. Geçen gece Tig'in yerine taktığında söyledim mi emin değilim."

"Lenslerimi atacağım."

Masasına doğru yürüyüp kahveleri bırakırken ofisine ilk bakışımı attım. Yerden tavana kadar pencereler köşe ofisinin iki yanından Manhattan manzarasına tepeden bakıyordu. Geniş maun masası cam duvarlardan birine bakacak açıyla yerleştirilmişti. Masasının üzerine çeşitli dosyalar saçılmıştı, tam incelemenin ortasındaymış gibi belge yığınları açıktı.

"Ofisin çok güzel ama meşgul gibi görünüyorsun. Çok uzun kalmayacağım. Sadece simitle kahve getirmek için uğradım."

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Yapmak istedim." Ona ilk defa dikkatle baktım. Hâlâ muhteşimdi ama yorgun ve stresli görünüyordu. "Bitkin görünüyorsun."

"Hayatta kalırım." Oturma bölümünü işaret etti. "Gel. Otur. Benimle kahvaltı et. Aslında dün gecedен beri bir şey yemedim." Ofisin diğer tarafında uzun, deri bir kanepe, karşısında iki tekli

koltuk ve ortalarında cam bir kahve sehпасı vardı. Graham oturdu ve ben de simitleri çıkarıp paketlerini açtım.

"Senin neden hoşlandığını bilmediğim için kendi sevdiğimden aldım."

"Beni neyle beslersen onu yerim."

"Şimdi sen böyle deyince düşündüm de..."

Yüzünde edepsiz bir sırıtma belirdi. "Seni bu kanepeye yatırıp bütün çalışanlar senin ne kadar dindar bir kız olduğunu öğrenene kadar senden ziyafet çekemem sanma."

Kendimi ona meydan okumaktan alıkoymak için simidimi ağzıma tikiştirdim. Çiğnemek ve yutmak için harcadığım dakika aynı zamanda libidomu da biraz kontrol altına aldı. "Ee...kötü adamları da uzaklaştırabildin mi?"

"Ben kötü adamlardan biriyim Soraya."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İnsanların fırsattan istifade etmesini engelleyebildin mi?"

"Evet. Ve hayır. Karışık. Bizim işimizde sahipliğin birçok katmanı vardır. Şimdi o katmanlar üzerinde çalışıyorum. Ancak görünüşe göre Liam istenmeyen bir alıcı tarafından alım yapılmasını engellemek için zehirli bir hap yerleştirmiş. O zehir, var olan hissedarların indirimli fiyata ek hisse almasına izin veriyor, bu da hisselerin değerini azaltıyor ve hisselerin hepsini toplamayı düşünen kişiler için kazancı daha az cazip hale getiriyor."

"Yani bir kaçış planı vardı."

"Aynen öyle. Tabii o hakları güvenilir bir şirkete vermiş olsaydı işe yarayabilirdi."

"Bundan öyle yapmadığını çıkarıyorum."

Graham başını iki yana salladı. "Hayır."

"Karmaşık ve pis bir iş gibi."

"Öyle."

"İşle ilgili olmayan kısımlarla ilgili nasılsın?"

"İşle ilgili olmayan kısım derken?"

"Bir arkadaşını kaybettin."

"Eski arkadaşım."

Başımla onayladım. “Eski bir arkadaşın. Fakat işe birlikte başladığınıza göre hayatının bir noktasında önem verdiği biri olmalı.”

“Bir noktada. Evet. Ama bildiğin gibi, olaylar değişti.”

“Bu sabah haberleri gördüm, kalp krizi diyordu.”

“Arabasında olmuş. Yoldan çıkıp bir ağaca çarpmış. Polis geldiğinde çoktan ölmüş. Neyse ki arabada başka kimse yokmuş. Genevieve, Liam'ın kızlarını da alması gerektiğini söyledi ama kız iyi hissetmediği için evde kalmış. Yoksa...”

Yüzümdeki bakışı gördü.

“Onunla bu sabah konuştum. İş meseleleri için yardım istedi ama zaten üzerinde çalışıyordum.”

“Arkadaşça takıldığınızı bilmiyordum.”

“Takılmıyoruz zaten. Bir iş konuşmasıydı. Yardım edeceğimi biliyordu ve diğerlerinin şirketin değerini düşürmesini durdurmanın ikimize de yararı olacaktı.”

Başımı salladım. Mantıklıydı. Dün kocasını kaybeden bir kadını kıskanmam saçmalıktı. “Büyükannen nasıl?”

“Cambria'ya eğer onu hastaneden çıkarmazsam beni vasiyetinden çıkaracağını söylemiş.”

“Ah hayır.”

“Aslında bu iyi. Yine kendisi gibi hissediyor demektir. Uzlaşmacı ve uyumlu olduğunda beni korkutuyor.”

Büyükannesiyle aralarındaki ilişki hızla Graham hakkındaki en sevdiğim şeye dönüşüyordu. Ailesindeki büyüklere nasıl davrandığını izleyerek bir adam hakkında bir sürü şey öğrenebildirdiniz. “Hâlâ Westchester Hastanesi'nde mi?”

“Onu Hospital for Special Surgery'ye aldardım.”

“70. Cadde'de değil mi?”

“Evet.”

“Ofisimden birkaç sokak ötede. Öğle yemeğinde uğrayıp onu ziyaret edebilirim. Senin burada çakılı kaldığın bariz.”

Graham yüzümü araştırdı. “Bu harika olurdu. Teşekkürler.”

“Hiç sorun değil.”

“Bu gece bende kalacak mısın?”

“Evinde mi?”

“Evet. Şoförüm işten sonra seni alıp eşyalarını alman için Brooklyn'e götürebilir, sonra da benim evime götürür. Burada işimi bitirir bitirmez seninle orada buluşurum. Eğer dönmemiş olursam kapıcı seni içeri alır.”

“Tamam.”

Yerken biraz daha sohbet ettik. Simitlerimiz bittikten sonra çöplerimizi topladım. “Ofise gitmem gerekiyor, yoksa Ida yapılmasını istediği ama aslında ihtiyacı olmayan şeylerden bir listeyle gelip beni dokuza kadar ofiste tutar.”

Graham hoşça kal öpücüğü verdi, bu defa kontrolden çıkmadan durdurdum. “Şoförünü ben alacağım göre sen trenle mi geleceksin?”

“Evet.”

“Alt tabaka.”

“Nasıl tanıştığımızı unutmayalım. Artık her sabah trene biniyorum.”

“Artık mı? Yani öncesinde binmiyor muydun?”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Yıllar sonra ilk defa trene bindiğim gün telefonumu kaybettiğim gündü. Şoförüm o hafta tatildaydı.”

“Ama o zamandan sonra da binmeye devam ettin?”

“Artık bir sebebim vardı.”

Dün geceki telefon görüşmemizden beri hissettiğim beklenti, Graham'ın ofisinden ayrılırken en sonunda biraz dindi. Hiçbir şeyi aramızdaki gittikçe büyüyen şeye güvenmekten daha çok istemiyordum, yine de bir parçam hâlâ korkuyordu. Öyle kendine güvenli ve korkusuzdu ki, kendimi temin etmek için bunu kullanmaya çalıştım. O zayıf ve korkmuş parçamdan nefret ettim. Ondan nasıl kurtulacağımı çözme zamanım gelmişti.

* * *

“Bayan Morgan?” Kapıyı açarak araladım ve başımı sokup odasına göz attım. Yatağında oturmuş televizyon izliyordu.

“İçeri gel hayatım, içeri gel. Ayrıca bana Lil de.”

Graham'a mesaj atıp büyükannesinin ne yemekten hoşlandığını sordum ve McDonalds'tan fileto balık getirdim. Graham iğrenç bir şey olduğunu ama yine de büyükannesinin en sevdiği abur cubur olduğunu söylemişti.

“Bugün misafir isteyebilirsin diye düşündüm. Graham yüzden beri ofise tıkıldı kaldı. Ben yakınlarda çalışıyorum.”

“Balıklı sandviç kokusu mu alıyorum?”

Gülümsedim. “Aynen öyle.”

“Çeyreklik kadar yemeğe altmış dolar alan fiyakalı restoranlardan olmadığı için Graham bunun iyi yemek olmadığını düşünüyor. Oğlanı seviyorum ama bazen kendini beğenmiş bir züppe olabiliyor.”

Burnu Havada Takım Elbiseli Adam'ı düşünerek kahkaha attım. “Zaman zaman elitist bir yanı oluyor.”

Köşede tekerlekli bir yiyecek tepsisi vardı, yaklaştırıp öğle yemeğini ona yerleştirdim, sonra da kendiminkini aldım.

“Pembe dizi mi izliyorsun?”

“*Days of Our Lives*. Kızım beni alıştırdı.”

“Oğlunu da alıştırmış,” diyerek güldüm.

“Onu biliyor musun?”

“Biliyorum. Aslında hiç karakterine uygun değil.”

“Bir zamanlar öyle değildi. İster inan ister inanma, o adam eskiden aşırı duygusalın tekiydi. Her şekilde Celia'mla birlikteydi. Annesine özenirdi. Vefat ettiğinde çok zor atlattı. Muhtemelen şu anda olduğu kişi olmasının sebebi bu. Çok fazla kadına bağlanmıyor, dediğimi anlarsın işte. Bağlandıkları da etrafında kalmadı. Elbette Celia'mın hatası değildi.”

Genevieve'den de bahsettiğini biliyordum. Annesinin ölümünden sonra kendini açtığı ilk kadın da onu yüzüstü bırakmıştı. Kadınla hiç tanışmasam da ondan şimdiden tiksiniyordum. “Nasıl hissediyorsun? Graham cuma günü ameliyat olacağını söyledi.”

“İyiym. Ağrı kesici içirmeye çalışıp duruyorlar ama ihtiyacım yok. Uykumu getiriyor. Bence yaşlı insanları sürekli uyutmak hoşlarına gidiyor, böylece bir şey istemiyoruz.”

Odaya şöyle bir bakındım. Bulunduğum en güzel hastane odasıydı. Yarım düzine hastaya yetecek kadar alan varken sadece bir yatak vardı. Köşede güzel bir çiçek aranjmanı duruyordu. Lil baktığımı gördü.

“Graham’dan. Her salı taze çiçekler gönderir, saat gibi, hiç şaşmaz. Eskiden kocaman bir bahçem vardı ama benim için uğraşması çok zorlaştı.”

“İstediğinde çok düşünceli oluyor.”

“O adamın iki yanı var. Düşüncesiz olan ve düşünceli olan. Arasını bulma geni olup olmadığından emin değilim.”

“Onu yola getirdiğin belli.”

“Birinin onun ne olduğunu görmesi ve saçmalıklarını suratına söylemesi gerekiyor.”

Kışık sesle güldüm. “Sanırım öyle.”

“Gerçi içimden bir ses senin de aynısını yapacağını söylüyor. Görebiliyorum... ona iyi geliyorsun.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Birçok yönden zıttız.”

“Fark etmez. Asıl önemli olan ikinizin de içinde olan şey.”

“Teşekkürler Bayan M... Lil.”

Orada öğle tatilimden daha uzun süre kaldım, Lil’in pembe dizisindeki karakterleri anlatışıyla keyiflendim. Hikâyenin akışı öyle zorlamaydı ki, Graham’ın bunları izlediğini düşünmeden edemiyordum. Graham çok sert ve pragmatikti. Gitmek için kalktığımda Lil elimi tuttu.

“O iyi bir adam. Son derece sadık ve ailesini seviyor. Yüreğine karşı çok korumacı. Ancak bir defa verirse, geri almaz.”

“Teşekkür ederim.”

“Geri kalanını sen düzeltebilirsin. Kışına soktuğu sopayı çıkarıp onunla birkaç defa başına vur. Akıllıdır. Çabucak kavrır.”

“Bak işte *bunu* yapabilirim.”

Dairesine vardığımda Graham evde değildi. Blackie beni kapıda karşıladı, çıldırmış küçük bir köpek gibi zıplayıp duruyordu.

"Selam dostum." Onu kaldırdığımda yüzümü yalamaya koyuldu. Bay Büyük Puşt'un böyle ufak, pofuduk beyaz bir köpeği olduğu gerçeğini hâlâ aşamıyordum. "Görünüşe göre bir süre sadece ikimiz varız."

Geniş odaya bakındım. Blackie'nin nefes nefese sesi dışında ürpertici şekilde sessizdi. Burada bulunduğum son iki seferde yaptığımız tur nereden bakılsa Graham'ın pantolonunun içiyle sınırlı kalmış gibiydi. O yüzden biraz etrafı gizlice kurcalamaya karar verdim.

Daire nefes kesiciydi. Profesyonel olarak dekore ettirildiğinden şüphem yoktu; soğuk griler ve pürüzsüz gümüşler mekâna bekâr erkek havası veriyordu. Açık alanın ortasında kollarını göğsünde kavuşturmuş sahibiyle GQ'ya çıkabilirdi. Ancak ne kadar güzel olsa da bir şey eksikti. Kişilik yoktu. Burada kimin yaşadığını gösteren bir işaret yoktu.

Merakla oturma odasına girdim. Duvardaki geniş düz ekran televizyona bakan büyük bir L koltuk vardı. Televizyonun altında pürüzsüz, siyah bir dolap bulunuyordu. Kolsuz dolap kapağını nasıl açacağımı çözmek bir dakikamı aldı. İçinde DVD koleksiyonu vardı. *Büyük Şamata, Mutlu Gilmore, Anchorman*.

Hım.

Sonraki rafa bakmaya devam ettim. *Zafer, Gettysburg, New York Çeteleri*.

Hımm.

Bir karar ver, Morgan.

Mutfağa girdim. Buzdolabı dışarıdan alınan yiyecek paketleriyle dolu engin bir açık büfeydi. Ayrıca...üç kutu Nesquik'in çilekli sütü vardı.

Vay.

Yatak odasında başucundaki komodine uzaktan baktım. DVD

koleksiyonuna ve buzdolabındakilere bakmak bir yere kadardı ama başucu sehpasını karıştırmak gerçekten çizgiyi geçmek olurdu. Karıştıracak başka bir şey arayarak odaya bakındım. Oldukça çıplaktı. Fotoğraf yoktu, önceki günden ceplerini boşaltarak şifoniyerin üstüne bıraktığı katlanmış kâğıt parçaları yoktu. Gözlerim yine o komodine kilitlendi.

Kendi kendime yüksek sesle, "Hayır," dedim.

Blackie'yi suratıma doğru kaldırdım ve bir konuşma yaptık. "Graham'ın çekmecelerini karıştırmam yanlış olurdu, değil mi küçük dostum?"

Dilini çıkarıp burnumu yaladı.

"Bunu evet olarak alacağım."

Gömme gardırobun içi daha Graham J. Morgan tarzıydı. Bir yanda takım elbiseler diziliydi, çoğunlukla koyu renklerdi. Diğer tarafta tiksindirecek kadar resmi gömlek diziliydi. Her şey düzenli ve tertipliydi.

Sıkıcı.

Yatak odasına geri girdiğimde gözlerim anında komodine yöneldi. Kahrolası şey bana dadanıyordu. "Belki de ufacak bir bakış atarım." Hâlâ kollarımda duran Blackie'yi okşadım. Bana mırladı. *Köpekler mırlar mı?* Mırlamanın insandaki karşılığı evet olurdu, değil mi?

Sadece minicik bir bakış... Hiçbir şeyi oynamayacağım bile.

Çekmeceye doğru yürüyüp işaretparmağımla açıverdim. İçinde siyah, kadife bir kese, etiketi aşağı bakıyor olsa da kayganlaştırıcıya benzeyen berrak bir şeyle dolu bir şişe ve açılmamış bir kutu kondom vardı.

Tamam... yani belki de bir iki şeyi oynamam gerekiyordu.

"Sence o kesede iyi bir şeyler var mıdır ahbab?" Yine Blackie'yle konuşuyordum. Fakat cevap veren o olmadı.

"O kesede iyi bir şey olduğunu *biliyorum.*" Graham'ın derin sesi ödümü patlattı. Sıçradım, kollarım kalkarak Blackie'yi havaya fırlattı. Neyse ki hemen yandaki yatağın üzerine iniverdi.

"Ödümü patlattın." Elim göğsümde kaldı.

Graham kapının yan tarafına gelişigüzel bir şekilde dayanarak girişte durdu. "Gizlice karıştırmana öyle dalmıştın ki geldiğimi duymadın bile."

"Karıştırmıyordum."

Graham tek kaşını kaldırdı.

"Karıştırmıyordum işte."

"Öyleyse bu sabah çekmeceyi sonuna kadar açık bıraktım?"

Kollarımı göğsümde bağladım. "Sanırım öyle yaptın."

Sessizce gülerek komodine doğru yürüdü, çekmeceyi kapadı. "Pekâlâ, eğer bu sabah açık bıraktıysam ve sen de karıştırmıyorsan, o zaman kesede ne olduğunu bilmek istemiyorsundur herhalde."

"Hem de hiç."

"Yazık."

"Niye? İçinde ne var ki?"

"Öp beni."

"İçinde ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kollarını belime doladı. "Sana içinde ne olduğunu göstereceğim. Şimdi beni doğru düzgün karşıla."

Sanki o gülünç şekilde yakışıklı yüzüne ne zaman baksam yapmak istediğim şey bu değilmiş gibi gözlerimi devirdim. Sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum. Fakat daha ben geri çekilemeden bir avuç saçımı eline doladı ve beni adamakıllı öpene kadar bırakmadı.

"Seni insanların özel hayatına burnunu sokan biri olarak düşünmezdim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Başımı geriye çekip ona baktım. "Genelde değilimdir ama seni çözemiyorum."

"Çözülecek ne var ki?"

"Abartılı komedi mi, İç Savaş filmleri mi? Bir insan genelde ikisini de sevmez."

Graham keyifli göründü. "Ben ikisini de seviyorum."

"Üç kutu Nesquik'e ne demeli? Çilekli bir de."

"Hoşuma gidiyor."

“Orası açık.”

“Blackie de seviyor.”

“Köpeğini çilekli sütle mi besliyorsun?”

“Öyle yapıyorum.”

“İşte... bak bundan bahsediyorum. Bay Büyük Puşt'un sevimi-
li, küçük bir köpeği olmaz ve kesinlikle onunla çilekli süt pay-
laşmaz.”

“Belki de ben düşündüğün gibi Bay Büyük Puşt değilimdir.”
Elimi kasığına doğru kaydırды. “Belki de sadece büyük bir aletim
vardır ama senin düşündüğün gibi bir puşt değilimdir.”

“Sekreterinin adı ne?”

“Elaine.”

“Eliza. Sana daha bu sabah söyledi. Ben de oradaydım.”

“Meşgulüm. Uzun süre kalacak iyi bir sekreter bulmak zor.”

“Sadece büyük puştluk yaptığında zor.”

“Diyelim ki büyük bir puştum ama sana karşı öyle değilim,
değil mi?”

İç geçirdim. “Kesede ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Ya içinde seni bağlamak istediğim için ip olduğunu söyler-
sem?”

Bir süre için düşündüm, sonra omzumu silkdim. “Sanırım ho-
şuma gidebilirdi.”

Hüsran dolu bir soluk bıraktı. “Kahretsin. İp almalıydım.”

“Bunun için hırdavatçıya gitmen gerekirdi. Senin kendin yap
tarzı bir adam olmadığını ve nerede hırdavatçı bulacağını bile
bilmediğini tahmin ediyorum.”

“Hani şu konuşmaman için yüzünün etrafından dolayıp ağ-
zına sokulan seks topuna ne dersin? Ya sana kesede onun oldu-
ğunu söylesem, koca ağızlı?”

“Ağız tikacı mı?”

“Neden bahsettiğimi çok çabuk anladın.”

Öne doğru eğilip fısıldadım, “*Büyük Şamata, Mutlu Gilmore,*
Anchorman bende de var. Fakat o sıkıcı İç Savaş filmleri yerine,
birkaç *farklı* türde filmim olabilir.”

İnledi. "Bana porno koleksiyonun olduğunu mu söylüyorsun."

"Belki."

"Seni kendim yapsaydım bile bu kadar kusursuz olamazdın."

"Ukala ağzımı sevmediğini sanıyordum."

"Ukala ağzın beni sertleştiriyor, daha sonra o ağzı becereceğim. Haklısın, kahrolası hırdavatçının nerede olduğunu bilmiyorum ama ben kaynakları olan bir adamım ve kollarınla bacaklarını bağlamanın bir yolunu bulabileceğimden eminim."

Sadece takılıyordu ama beni bağlamakla ilgili konuşmasını dinlemek tahrik etmişti. Graham bunu yüzümde gördü. "Siktir, Soraya."

"Evet. Lütfen."

Tek ihtiyacı olan buydu. Kesenin içinde ne olduğunu en sonunda öğrendiğimde saatler geçmişti. Gala için bana elbise aldığı öğlen Bergdorf'tan satın aldığı iç çamaşırı vardı. O gece giyemedim ama sonraki kurcalama seansım için çekmecenin daha ilgi çekici şeylerle dolu olacağını sözünü aldım.

Ertesi sabah tamamen giyinik Graham'ın, yanağını okşamasıyla uyandım. Gözlerimi kırpıştırarak açtım. "Selam. Çok mu uyudum?"

"Hayır. Ben erkenciyim. Yoğun bir gün ve erkenden başlamak istedim."

Kollarımı başımın üzerine doğru kaldırıp gerindiğimde örtü kaydı ve çıplak göğüslerimi gözler önüne serdi. Sabah serinliği meme uçlarımı anında sertleştirdi.

"Yapma bunu. Asla gidemeyeceğim." Graham iki parmağıyla sert tepcikleri okşadı.

"Mmm..."

"Soraya..." diye uyardı.

"Ne? İyi hissettiriyor. Tepki vermemi istemiyorsan dokunma."

Başını iki yana salladı. "Bu akşam yine benimle kalacak mısın? Geç kalacağım ama eve geldiğimde yatağında böyle güzel manzarayla karşılaşmak hoşuma giderdi."

"Geç saate kadar çalışman mı lazım?" Yatak odasının penceresinden dışarı baktım. "Daha gün ağarmadı bile ve şimdiden akşam karanlığına kadar çalışmayı planlıyorsun."

"Hayır. Bu akşam cenazeye gitmem gerekiyor. Akşam yediyle dokuz arasında bir anma töreni olacak, o yüzden o saate kadar ofiste kalırım herhalde."

"Ah."

"Eve geldiğimde burada olacak mısınız?"

"Neden bu akşam seninle gelmiyorum? Cenaze evine. Yalnız yapmak zorunda değilsin. Hoş olacağını hayal bile edemiyorum. Şirketini satın almaya çalıştığın eski arkadaşın ve onun yas tutan karısı da eski sevgilin. Yanında birinin olması iyi olabilir."

"Benim için bunu yapar mıydın?"

"Tabii ki. Gerçi son zamanlarda en çok yaptığım şey gibi görünüyor. Cenazeler ve randevular."

Graham sessizce gülüp beni nazikçe öptü. "Seni altı buçukta alırım. Ayrıca teşekkür ederim."

O gittikten sonra kalkmadan önce yatakta biraz daha uzandım. Aklımdan geçirmeden edemedim... *bu akşam ilginç olacaktı.*

Graham

Mal mal takılacağıma çalışıyor olmam gerekiyordu. Masamin üstü dosyalarla doluydu, cevaplamam gereken neredeyse yüz e-posta vardı ve ben burada oturmuş, altmış yaşındaki bir köşe yazarından yine tavsiye istiyordum.

Sevgili Ida,

Görüştüğüm kadın kısa süre önce bağlanmaya ilgi duyduğunu açıkladı. İlk defa bondaj yapacak biri için biraz rehberlik sağlayabilir misin diye merak ediyordum. İp iyi yatırım olur mu? Yoksa tüylü kelepçeler mi önerirsin? Belki bileklerinde iz bırakma olasılığı daha düşük olan ipek kravatlar? Yüzümü o daracık, küçük amına gömmeyi planladığımı belirtmeliyim, o yüzden defalarca orgazm olarak kıvranırken bağlarını epeyce çekiştirecektir.

—Morgan'ın Elli Tonu, Manhattan

Gelen kutumda bir cevabın belirmesi yirmi dakika sürdü. Her zamanki alaycılığıyla dolu bir cevap beklemiştim. Mesele Soraya Venedetta olunca, herhangi bir şey beklememem gerektiğini bilmeliydim.

Sevgili Elli,

Partnerinin başucu komodini kontrol etmeni önerebilir miyim? Belki de görüştüğün bu kadın o konuya ilgi gösteriyorsa öğleden sonra bir şeyler almaya çıkmıştır.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı, biliyordum.

Bir saat sonra sekreterim interkomdan konuştu. “Bay Morgan? Üçüncü hatta bir aramanız var.”

“Bölünmek istemediğimi söylemedim mi?”

“Evet ama acil olduğunu söylediler.”

“Kimmiş ve ne istiyor?”

“İııı... sormadım.”

“Dinle...” Adi ne halttı? Ellen? *Kahretsin*. “İşinin büyük kısmı telefon aramalarını cevaplamak, yanılıyor muyum?”

“Hayır.”

“Bölünmek istemediğimde, arayanın adını bilmeden beni bölmeyi düşündüğünde işini doğru şekilde yapmış oluyor musun?”

“Ben...”

Sabrım azalıyordu. “Arayanın kim olduğunu ve bu kadar acil meselesinin ne olduğunu öğren.”

Bir dakika sonra interkom tekrar vizıldadı. “Ne?”

“Bayan Moreau. Acil olan meselenin kocasının ölümü olduğunu söylememi istedi.”

Telefonu kaldırdım. “Genevieve”

“Graham. Yardıma ihtiyacım var.”

“Üzerinde çalışıyorum. Sana dün de anlattım.”

“Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.”

Gözlüğümü çıkarıp masanın üzerine attım. Ellerimi yüzümde gezdirirken derin bir nefes aldım. Onunla medeni bir konuşma yapmayalı yıllar olmuştu ama inanılanın aksine ben tamamen puştun teki değildim. Otuz bir yaşındaki kocasını kalp krizinden daha yeni kaybetmişti.

Koltuğumda geriye yaslanarak zehirden soluğumu verdim ve taze şefkat soluğu aldım. “Senin için ne yapabilirim Genevieve?”

“Kendi başıma şirket yönetmek istemiyorum. Yapamam.”

“Elbette yapabilirsin. Eğer çok boğucu olursa güvenebileceğin birini tutarsın.”

“Ben sana güveniyorum Graham.”

Ben de eskiden sana güvenirdim lanet olası. Dilimi ısırarak fiziksel olarak acı vericiydi. “Şu anda iş konuşacak halde değilsin.”

“Ben her zaman iş konuşacak haldeyim. Sen de öyle. Ortak tek noktamız bu. Bir anlaşmada duygularımız arka plana geçer.”

“Bence yanılıyorsun, sadece şu anda net bir şekilde göremiyorsun. Sana yardım etmemi istediğin konu ne?”

“Morgan Finansal Holdingleri ile birleşmek istiyorum.”

“Gainesworth Yatırımları'nı satın almamı mı istiyorsun? Tamamen almamı?”

“Hayır. Gainesworth Yatırımları ve Morgan Finansal Holdingleri'nin bir güç birliği olarak birleşmesini istiyorum. Seninle birlikte yönetmek istiyorum.”

“Pardon?”

“Beni doğru duydum. Birleşme istiyorum. Yine bir takım olalım.”

“Genevieve, nezaketsizlik yapmak istemem ama... kocanı daha yeni kaybettin. Yeni bir takım arkadaşı aramak için biraz zaman istemez misin? Belki biraz yas tutarsın? Net düşünmüyorsun.”

İç geçirdi. “Liam'la ayrıldık.”

“Farkında değildim.”

“Onu yirmi üç yaşındaki asistanımı becerirken yakaladım.”

“Bunu duyduğuma üzgünüm.”

“Hayır değilsin. Eden bulur diye düşünüyorsun. Ben olsam ben de öyle düşünürdüm.”

Şaşırtıcı olsa da gerçekten öyle düşünmüyordum. “Yine de bir kaybın acısını yaşıyorsun. Kızının şu anda sana ihtiyacı olmalı. Hissedarların çok fazla pay almasını dondurmama izin ver, kozunu güvende tut. Sen net bir şekilde düşünecek zamanı bulduktan sonra iş konuşabiliriz.”

"Bu, ben ne istediğime karar verdikten sonra konuşacağız diyen Graham."

"Genevieve, git ailenle birlikte ol. İş bekleyebilir."

"Pekâlâ. Fakat takvimini kontrol et. Bu cuma günü saat onda Bayan More'la bir randevun var, Bob Baxter'ın yönlendirmesiyle diyor. Öyle değil. O benim. More-Moreau. Randevuyu iki hafta önce aldım. Zaten bunu sana söylemek için gelmeyi planlıyordum."

"Bu akşam cenazede görüşürüz Genevieve."

Telefonu kapadıktan sonra takvimimi açtım. Elbette cuma günü Bayan More diye biriyle yeni bir müşteri danışmalığı randevusu vardı. Bob Baxter'ın yönlendirmesiyle diye not da bulunuyordu. Hakkını vermem gerekiyordu. Normalde yeni bir müşteriyi yönlendiren kişiyi arardım, bilgilerden bazılarını yönlendiren kişiden öğrenirdim. Ancak Genevieve akıllıydı. Bob Baxter'ı asla aramayacağımı biliyordu. O adamla on dakikalık konuşma diye bir şey yoktu. Beni üç saat boyunca telefonda tutar, sonra da akşam yemeği davetini reddetmeyi imkânsız hale getirirdi.

Konsantre olamayınca biraz spora gitmeye karar verdim. Koşmak ve ağırlık kaldırmak zihnimi temizlememe hep yardım ederdi. Koşu bandında beş kilometreye geldiğimde hâlâ kafam bulanıyordu. Hayatımdan görüntüler gelişigüzel bir şekilde zihnimde belirliyordu.

Bu sabah yatağımda kıvrılmış Soraya'nın titreyerek açılan gözleri. Beni ona bakarken yakalayınca gülümseyişi.

Varlık yönetimi portföyümüz ilk defa bir milyon dolara ulaştığı gece ofiste Genevieve'le patlattığımız bir şişe şampanya.

Soraya'nın önümde diz çökerek aşağıdan bana bakışı, dilindeki gümüş topu aletimin etrafında kaydırışı.

İş seyahatinden erken dönüp bitirilen bir iş anlaşmasını daha kutlamak için Genevieve'in ofisine girişim. Onu Liam'ın önünde diz çökmüş, aletini boğazından aşağı yuvarlarken buluşum.

Daha da hızlı koştum. Ancak ne kadar hızlı gidersem görüntüler zihnimde o kadar hızlı oynadı.

Tig'in iğnesinin derimi delişini ve Genevieve'in isminin üzerine mürekkeple kaplayışını izleyişim.

Liam ve ben kol kola, mezuniyetimizden üç hafta sonra çalışanların ofisimizin ilk tabelasını asmalarını izleyişimiz.

Annem. *Annem*. Kırılğan, hasta yatağından yatarken iyiymiş gibi davranmaya çalışması.

Ne sikim oluyor?

Daha hızlı koştum.

Soraya'nın tüy dövmesi.

Genevieve'in masamın köşesinde oturuşu.

Liam'ın yanımdaki koşu bandında koşması.

Soluma baktım. Kahrolası Liam yanımda koşuyordu. Gördüğüm şey öyle berraktı ki, bir an için gerçekten o olduğunu sandım.

En sonunda durduğumda öyle hızlı koşmuştum ki, nefesimi toplamam toplam beş dakikamı aldı. Ellerimi dizlerime dayayarak eğildim, nefes nefeseydim, her yerimden ter akıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. *Siktir. Siktir. Siktir*. Tam her şey en sonunda basit görünmeye başladığında niye aniden bu kadar karmaşık hissettiriyordu ki?

Saatın kaç olduğundan haberim yoktu ama içimdeki his geleceklerin habercisiydi.

Çok içen biri değildim, hiç uyuşturucu kullanmadım. Seks her zaman tek yardımcım oldu. Stresliyen daha da fazla ihtiyaç duyardım. Bir tiryaki gibi.

Bir cenazeye giderken Soraya'yı becermeyi düşünmemem gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. O küçük, siyah elbisesinin içinde kesinlikle nefes kesici görünüyordu. O şekilden hoşlanmadığını bilsem de, saçını toplamıştı. O renkli saç uçlarını yine gizlemesi gerektiğini hissetmiş olmalıydı. Gergin de görünüyordu. Lanet olsun ki gösterdiği nadir savunmasızlık, onu becermek istememe engel olmuyordu. Bizi şoförden ayıran panel

tamamen kapalıydı ve o da yardım etmiyordu. Onu kucağıma alma dürtüm geçen her dakikayla güçleniyordu.

Aklımı okuyor olmalıydı. "Bana saldırmak istiyor gibi görünüyorsun Morgan."

"Bu akşam gittiğimiz yere rağmen külotunu sıyırmaktan ve yüzüme boşalmana izin vermekten başka bir şeyi düşünemediğimi söylesem bana olan saygını kaybeder miydin?"

"Pis piçin teki olduğunu zaten biliyorum. Yani bu şaşırtıcı olmaz. Ama bu artık senin için yeni bir aşağı seviye olabilir," diye takıldı.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey: Stres altında olduğumda özellikle azgın oluyorum. Seks aklımı, canımı sıkan şeyden uzaklaştırıyor. Gerçekten yardım eden tek şey."

"Anlıyorum. Benim yardımımı mı istiyorsunuz Bay Morgan?"

"İtaatkâr bir role bürünmeyeceksen bana Bay Morgan deme, bu durumda seni dizime yatırmaktan fazlasıyla memnun olurum. Eğer istersen o oyunu oynayabiliriz." Hafifçe ayrılan dudaklarıyla büyülenirken düşüncelerim uçup gitti. "Tanrım, şimdi o ağzını becermek istiyorum."

Yerinde kıvranıyordu sanki. "Demek öyle istiyorsun?"

"Evet. Ayrıca bacaklarının arasını emmeyi. Stresten yiyormuşuz gibi davranabiliriz."

Kahkahalara boğuldu.

"Komik olduğunu düşünmene sevindim çünkü yüzümü o elbisenin altına gömmeme on saniye var."

"Yapamayız. Cenaze evine gelmek üzereyiz."

Sesim kalın ve muhtaç bir halde çıkarken elimi elbisesinin altına kaydırıp baldırını okşadım. "Geç kalacağımız konusunda anlaşırsak başka."

"Sen ciddi misin?"

Cevap vermek yerine telefonu alıp şoförümü aradım. "Louis, henüz oraya gitmeye hazır değiliz. Bir müddet etrafta gezinmek istiyoruz. Yarım saat kadar buralarda dolan."

"Hiç merak etmeyin Bay Morgan."

Dudağını ısırdı ve inanamayarak başını iki yana salladı. Bu aletimin daha da sertleşmesine sebep oldu. Taş gibi aletle cenezeye gidemezdin. O yüzden zaten bu acil bir durumdu.

Soraya'nın sırtı deri koltuktaaydı. Elbisesinin kumaşını bacaklarından yukarı doğru sıyırıp dizlerimin üstüne çöktüm ve bacaklarını ayırdım. Dantel tangasını dişlerimle yavaşça çıkarırken kumaştaki ıslaklığı dilimde hissedebiliyordum.

Siktir. Sırlıskılamdı.

Hiç vakit kaybetmeden dilimi vajinasında yavaşça yukarı aşağı oynatırken kıcı altımda kıvranıyordu. Sadece dilimin ucunu kullanmıyordum, onu yalayıp yutmak için bütün dilimi kullanıyordum ve sadece klitorisini emecek kadar duruyordum. Benim için hiç bu kadar ıslak olmamıştı. Hiç.

Soraya uzun tırnaklarını saçlarımın arasından geçirip iyice çekti. Devam ederken ağzım onun doyumunun kanıtıyla kaplıydı... daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Parmaklarımı içine sokup çıkarırken parlayan gözlerine baktım. "Gerçekten seni becermem gerek."

"Evet. Lütfen..." diye homurdandı.

Ah, Soraya Venedetta'nın yalvarışına gerçekten alışabilirdim.

Pantolonumun fermuarını açıp bacaklarımın yarısına kadar düşmesine izin verdim, ardından o üzerimde kalacak şekilde uzandım. Altımdaki deri soğuktu. Saniyeler içinde aletimin üstüne oturdu ve gözlerimin geriye doğru devrilmesine sebep oldu.

Elbisesi beline kadar çıkmıştı, gözlerine bakıyordum ve üzerimdeyken çıplak poposu gözler önündeydi. İçine gömülme hissi hayal ettiğim kadar inanılmazdı. Saçındaki tokaları çekip topuzunu bozmadan edemedim, beni becerirken buklelerinin düşüşünü izledim. Tıpkı gala gecesinde olduğu gibi karşı çıkmadı, zaten toplamak istemediğini biliyordum.

Arabada yaşadığımız bu deneyime kıyasla seviştiğimiz diğer seferler nazik görünüyordu. Bu daha sert, daha shevi... en iyi tabirle saf, katıksız sikişmeydi.

Boğuk bir sesle inlediğinde bugüne kadar hiç boşalmadığım kadar sert bir şekilde boşaldım. Bütün gün üst üste binen gerilimi serbest bırakmak çok iyi hissettirdi. Hiçbir şey, yorucu sporum bile, beni onun içindeyken olduğum gibi yatıştıramamıştı. Sadece o da değil, Liam'ın ölümü, kendi ölümlülüğümün ve hayatta neyin önemli olduğunun sert ve acı verici bir hatırlatıcısıydı. Hayat tüm bu kahrolası zaman boyunca boşa geçirilmeyecek kadar kısaydı.

Üzerimden kalkarken, “Artık ikimiz de perişan haldeyiz,” dedi.

“Tanrı'ya yemin ediyorum, gözüme hiç bu kadar güzel görünmedin Soraya.” Bu gerçektir. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı. Ölümün karşısındaki saf neşeydi. Bu geceyle yalnız yüzleşmeyeceğim için çok minnettardım. Hayatta olduğum için minnettardım.

Aynasını çıkarıp baktı. “Prenses Grace'ten Roseanne Roseannadanna'ya* dönüştüm.”

Bu beni güldürdü. “Ve ben buna bayılıyorum.”

Louis'i Macys'te durdurdum, Soraya saçını düzeltmek ve yeni külot almak için mağazaya girdi. Cenaze törenine resmen geç kalıyorduk.

Cenaze evine geldiğimizde endişe seviyem yine havaya fırladı. Soraya'nın saçları aşağıdan bir atkıyruğuyla geriye doğru top-luydu. Sırtımı okşayıp, “Her şey yolunda gidecek,” dedi.

Burada benimle olduğu için Tanrı'ya şükür.

Sadece Liam'ın ölü bedenini görecektim olmanın zorluğundan da değildi, uzun bir zamandan sonra ilk defa Genevieve'le yüz yüze gelecektim. Fakat belki de en acı verici kısmı, tüm bunların bana bir cenaze evine en son geldiğim zamanı hatırlatmasıydı: Annemin öldüğü zamanı.

Sıra siyah, küf kokulu polyesterden bir deniz gibi kapının dışındaydı. Manhattan'ın üst tabakasının eski zengin üyeleri, çenelerini kapamaları gerekirken borsa portföylerini konuşuyordu. Önümdeki insanlardan ileriye göremedim. Zaten orada görmek

* Amerika'da ünlü bir komedi programı olan SNL'de, saçları kabanık olan bir kadın karakter. -yhn

istediğim bir şey yoktu. Eve gitmek, Soraya'nın içindeki güvenli alanıma dönmek istedim.

Acayip çişim geldi, Soraya'nın kulağına fısıldadım, “Sen sırada yerimizi tut. Ben bir tuvalet bulacağım.”

“Tamam,” dedi, onu yalnız bıraktığım için biraz tedirgin görünüyordu.

Sıradan çıkıp Pers halısından bir yolu takip ederek tuvalete gittim. Yarış atı gibi işedikten sonra Soraya'nın yanına geri dönyordum ki Liam'ın annesi Phyllis'i koridorda küçük bir kızı teselli ederken gördüm. Çocuk ağlıyordu; bunu görmek yüreğimi sızlattı.

Küçük kızın arkası dönüktü, dört yaşlarında gibi görünüyordu. Liam'la Genevieve'in kızı olmalıydı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sadece Liam'ın, ben onların ilişkisini öğrendikten çok kısa bir süre sonra Genevieve'i hamile bıraktığını biliyordum. O sırada bu haberi almak her şeyi daha kötü hale getirmişti. Fakat şu anda, babasını kaybetmiş olan bir çocuk için anlayıştan başka bir şey hissetmiyordum. O tarz bir acıyı epey iyi biliyordum.

Phyllis beni görünce afallamış gibiydi ama taziyede bulunmadan yanından geçip gidemezdim.

Konuşurken midemin bulandığını hissettim, “Merhaba Phyllis. Liam için çok üzgünüm.”

Aklı başından gitmiş gibi görünerek sadece başını salladı ve küçük kızı daha sıkı tuttuktan sonra uzaklaşmaya başladı. Tam arkalarından gidecektim ki kızın saçından halıya düşen siyah bir ponpon gördüm.

Boğazımı temizleyip onları yakalamak için biraz daha hızlı yürüdüm. “Pardon. Bir şey düşürdü.”

Kız arkasını döndüğünde ilk defa onu gördüm. Eğilip ponponu uzatırken söylemek üzere olduğum şeyi unuttum. İçimdeki bütün hava ciğerlerimi terk etti gitti. Söyleyecek lafım yoktu... sadece inanamama ve kafa karışıklığından bir durumun içindeydim. Çünkü işin doğrusunu bilmesem annemin yüzüne baktığımı düşünürdüm.

15

Soraya

Bu kadar uzun süren halt da neydi?

Sıra beklediğimden daha hızlı akıyordu ve Graham hâlâ tuvaletten dönmemişti.

Artık açık tabutun içini görmek mümkündü. Bu kadar genç, yakışıklı bir adamın ölü bir şekilde yattığına tanık olmak ne üzücüydü. Graham'a yanlış yaptığını biliyordum ama Liam bunu hak etmiyordu. Sarı saçları ve yakışıklı bir yüzü olduğunu görebiliyordum. Çok huzurlu görünüyordu. Gerçekten daha iyi bir yerde olduğunu umdum.

Tabutunun etrafında bir sürü beyaz çiçek buketi vardı, *Oğul, Arkadaş, Koca*, yazıyordu. Uzun, krem renkli mumlar yanıyordu. Güzel bir süslemeydi. Paranın alabileceğinin en iyisiydi.

Arkama baktım. Hâlâ Graham'dan iz yoktu.

Gözlerim kadına odaklandı sonra.

Tabuta en yakın koltukta otururken metin görünüyordu.

Genevieve.

Vücudum kaskatı oldu, beklenmedik bir sahiplenicilik hissi içimden geçip gitti. Genevieve'in de Liam gibi sarı saçları vardı.

Sevgilim, Barbie ve Ken tarafından haksızlığa uğramıştı. Bense daha çok Bratz bebeği gibiydim.

Sevgilim. Sanırım öyleydi, değil mi?

Her neyse, Genevieve fiziksel olarak benim tam tersimdi, neredeyse bir balerinin vücuduna sahipti; ufak tefekti. Güzeldi. Daha azını beklemiyor olsam da, en azından olur ya, ortalama bir görüntüsü olur diye ummuştum. Alakası bile yoktu.

Fakat midemi ekşiten şey görünüşü değildi. Aslında mesele daha çok Graham'ın kalbini vermiş olduğu biriyle yüz yüze gelmekti. Graham onu sevmişti. Benim için hiç aynı şekilde hissedecek miydi bilmiyordum. Belki de şu ana kadar bunu ne kadar istediğimi ya da buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

O taziyelerde bulunan insanlarla konuşurken ben de onun gözlerine baktım. Onlar eskiden Graham'ın gözlerine bakan gözlerdi. Ağzına baktım. O ağızla onun dudaklarını öpmüş, aletini emmişti. Sonra vücudunu saran siyah elbisesinin altına gizlenmiş gösterişsiz göğüslerine baktım. Benim göğüslerim daha büyüktü. Bu, ufacık bir saliseliğine iyi hissetmemi sağladı. Ta ki gözlerim ince bacaklarına inene kadar. O bacaklar Graham'ın sırtına dolanmıştı.

İsa aşkına Soraya, kendine işkence etmeyi kes. Demek tam gelişmiş kıskançlık BÖYLE hissettiriyordu.

Yeniden arkama baktığımda arkamdaki kadın gülümsedi. “Liam'ı nereden tanıyordun?”

“Şey... tanıımıyordum. Aslında Graham Morgan'la birlikte geldim.”

“Genevieve'in eski nişanlısıyla mı?”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Nişanlısı mı?”

“Eğer Morgan Finansal Holdingleri'nden Graham Morgan'dan bahsediyorsan, evet. Genevieve, Liam ile birlikte olmandan önce Graham'la nişanlıydı, evleneceklerdi.”

Karnım kasıldı. Graham, Genevieve'in onunla evlenmesini mi istemişti?

"Doğru. Tabii. Evet. O Graham Morgan'la beraberim. Peki siz kimsiniz?"

"Helen Frost. Genevieve ve Liam'ın komşusuyum. Bazen Chloe'ye bakıcılık yapıyorum."

"Kızları mı?"

"Evet. Dört yaşında. Güzel, annesiyle babasının aksine siyah saçlı."

"Şey, bazen öyle şeyler oluyor." Omzumu silktim.

Sohbetimizi sürdüremeden dikkatim kalabalığın arasından bana doğru gelen Graham'a kaydı. Boş bir şekilde önüne bakıyordu, tamamen afallamış görünüyordu. Tüm bu olanlar ona düşündüğümünden daha zor geliyordu herhalde.

"Sen iyi misin?"

Sessizce onayladı ama içimden bir ses bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini söyledi.

En sonunda, Liam'ın tabutunun önünde dizlerimizin üstüne çöküp dua etme sırası bize geldi. Ellerimi birleştirip gözlerimi yumdum ve bir tane Babamız, bir tane de Kutsal Meryem duası ettim. Graham'ın ağzından çıkan sözcükleri duyduğumda yüreğim ağzıma geldi.

"Seni piç," diye fısıldadı soluğunun ardından. Gözleri sulanmıştı ama tam olarak ağlamıyordu. Alt dudağı titredi. Sadece ona bakmaya devam ettim, bu ani öfkesiyle kafam karışmıştı. İkimiz aynı anda doğrulduk, pek de yas tutuyormuş gibi görünmeyen dul kadına doğru yavaşça yürüdük. Genevieve kocasını yeni kaybeden birine göre garip bir şekilde iyi görünüyordu.

Graham'ı gördüğünde gözleri parladı sanki. Kollarını Graham'ın boynuna dolayıp yakına çekince Graham'ın vücudu kaskatı kesildi.

Sürtüğe baksen.

"Geldiğin için çok teşekkür ederim Graham."

Graham sadece öyle durup ona bakıyordu.

Şoktan dili mi tutulmuştu?

Kadın devam etti, "Düşündüğünden daha çok minnettarım. Cuma günkü buluşmamızda görüşürüz."

Buluşma mı?

Bu kadın onunla mı görüşecekti?

Sıradakileri bekletiyorduk ve Graham beni tanıştırmamıştı bile. Genevieve en sonunda onun yanında durduğumu fark edecek kadar gözlerini Graham'ın üstünden ayırabildi.

Bana sahte bir gülümseme yolladı. "Siz kimsiniz?"

"Ben Soraya...Graham'ın..." Tereddüt ettim.

Graham en sonunda konuştu. Sertçe, "Sevgilim," derken kolunu belime doladı.

Genevieve, "Sevgilin..." diye tekrarladı.

Graham'ın tutuşu sıkılaştı. "Evet."

"Avery yeni biriyle görüştüğünü söyledi ama ciddi olduğunu fark etmemiştim."

"Ciddi. Çok ciddi."

Tamam o zaman. Öğrendiğim iyi oldu.

"Pekâlâ, seninle tanıştığıma çok memnun oldum Soraya."

"Ben de öyle. Kaybın için çok üzgünüm."

Tabii burada kayıptan kastım... Graham oluyor.

Graham ona öldürücü bakış diye adlandırabileceğim bir şekilde bakıyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Niçin birdenbire böyle öfkeliydi?

Birden sıradaki bir sonraki aile üyesine doğru ilerledi. Sıra-
nın sonuna ulaşana kadar her insanın elini mekanik bir şekilde
sıktık.

Rahatlayarak bir soluk verirken, "Şey, bu acı vericiydi. Şimdi ne yapıyoruz?" dedim.

Sanki bir şey söylemek istiyormuş da sözcükleri bulamıyormuş gibi göründü. "Soraya..."

"Ne? Graham, neler oluyor? Konuş benimle."

"Şu anda yapamam. Birine patlayacağım. Burası da ne yeri ne de zamanı."

Herkesin gözleri Liam'ın tabutunun yanında beliren siyah saçlı, güzel, küçük bir kıza dönünce çok geçmeden sorumun cevabını almış oldum. Chloe'ydi bu. Bütün gece kayıplardaydı.

Liam ve Genevieve'in kızlarının bilerek uzak tutulduğunu düşünmüştüm. Burada olduğunu sanmıyordum.

Kalabalık, babasının naaşının üzerine ağlayan kızın yürek burkan görüntüsüyle hareketsizleşti. Babam hâlâ hayatta olduğu ve onunla hiçbir şey yapmamayı seçtiğim için kendimi suçlu hissetmeme sebep oldu. Onunki ölmüştü ve onu bir daha görme seçeneği asla olmayacaktı.

“Bu çok üzücü,” diye fısıldadım Graham'a.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

Neredeyse tam o anda Chloe arkasını döndü ve yüzüne ilk defa bakmam için fırsat yarattı. Gerçek anlamda sesli bir şekilde nefes aldım. Gürültüyle. Kafamdaki çarklar dönmeye başladı. Graham'a baktığımda, o da yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle kıza bakıyordu.

“Onu daha önce hiç görmüş müydün Graham?”

Başını iki yana sallayarak cevap verirken gözleri hâlâ kızın üzerindeydi, “Hayır.”

Birdenbire Graham'ın garip davranışı tamamen mantıklı geldi. Çünkü bu küçük kız tıpkı babasına benziyordu.

Babası, Graham'a.

Zihnimde hiçbir şüphe yoktu. Graham, Chloe'nin biyolojik babasıydı. Aklımda düşünceler at koşturuyordu. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl olur da kimse ona söylemezdi? Bunun bir tesadüf olması mümkün olabilir miydi? Liam'ın olmasına rağmen Graham'a bu kadar benzeyebilir miydi? Yüreğimde cevabı biliyordum. Aniden ağlamak mı, yoksa birini yumruklamak mı istiyorum bilemedim.

Graham kolumdan çekti. “Burada pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmemiz lazım.”

Genevieve'e doğru baktım. Graham'ın gittikçe büyüyen gerginliğinden bihaber bir halde sıradaki insanlarla sohbet edip kusurağsız beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu.

“Tamam. Tamam, hadi gidelim,” dedim.

Arabaya döndüğümüzde, Graham yolculuğun ilk on dakikası boyunca aracın camından boş boş dışarı baktı. Büyük ihtimalle

hâlâ şoktaydı, az önce tanık olduğumuz şey hakkında konuşmaya hazır değildi ve üstüne gitmek istemedim.

En sonunda bana döndü. “Bana bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu söyle.”

“Hayır. Değildi. O küçük kız aynı sana benziyordu.”

Gözlerini durmadan kırıpıştırdı, hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu. “Eğer benim kızımsa nasıl olur da Genevieve bunca zaman bilip de bana söylemez?”

“Keşke bir cevabım olsaydı ama yok. Sanırım ona sormak zorunda kalacaksın.”

Şakaklarını ovuşturarak, “Bunu enine boyuna düşünmem gerek,” dedi.

“Bu akşam yalnız olmak istersen seni anlarım.”

“Hayır!” dedi kesin olarak. “Yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Tamam.”

O akşam seks yoktu. Onun yerine Graham bana sadece sarıldı. Gece boyunca uyanık kalıp aldığı her soluk, endişesinin devasa yükünün kanıtıydı; gecenin çoğunda uykusuz kaldı.

İlişkimizin eğlenceli, kaygısız günleri bu akşam ani bir şekilde sona ermiş gibiydi. Olaylar çok zorlayıcı bir şekilde değişecekti. Yanında olmayı ne kadar çok istesem de, kendimi korumak için bir parçamın gizlice hayali zırh takımımı giymesine engel olamadım.

Graham cuma günü buluşmalarına kadar Genevieve'le yüzleşmemeye karar vermişti. Chloe hakkında saldırmadan önce Liam'ı uygun şekilde defnetmesi için ona zaman vermeyi uygun buldu. Sanırım aynı zamanda kaçınılmaz gerçeğe hazırlanmak ve yasal haklarının neler olduğunu tespit etmek için de zamana ihtiyacı vardı. Hem hâlâ boğazına kadar işe gömülüydü, Liam'ın şirketinin alımı üzerine strateji oluşturmaya çalışıyordu.

Bu şartlar altında birbirimizden birkaç gece uzak kalmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim. Tam da onun korktuğu

gibi, özellikle iki gece üst üste Tig ve Delia'yla plan yaptım ve ona kendi dairemde uyuyacağımı söyledim.

İşin aslı, dövme salonunda takılmak dışında bir plan falan yoktu. Bu durumda gerçekten dostlarımın fikrine ihtiyacım vardı.

Hikâyeye inanamadılar.

Delia tek kullanımlık pirsing iğnelerini dizerken konuştu. "Bu *General Hospital*'dan fırlama bir şey gibi."

Dilimi ısırarak zorunda kaldım. O lafın ironisi hakkında fikirleri bile yoktu. Graham'ın izlediği diziden hiç bahsetmemiştim.

Tig ayaklarını uzatıp sigarasını söndürdü. "Daha çok *All My Children** gibi, anlarsın ya."

"Çok sağ ol ya." Gözlerimi devirdim.

Devam etti. "Anlamadığım şey şu, bu herif nasıl olur da o çocuğun kendisinin olabileceğini hiç düşünmez?"

"Kızı daha önce hiç görmemiş."

"Ama hamileliği duydu değil mi? Matematiği yapamamış mı? En azından bunun ihtimal dahilinde olabileceği aklına gelmemiş mi?"

Graham'ı savunma ihtiyacı hissettim. "Konuşmayı kesmişler. Tam zamanlamayı bilmiyormuş. Liam'ın diye düşünmüş."

Tig bir sigara daha yaktı. "Bu inanılmaz. Bir gün uyanıyorsun ve bam... hiç yoktan ailen var."

Sözleri içimi ürpertti. Tig az önce en kötü korkumu körüklemişti.

Delia kocasına döndüğünde üzgün olduğumu biliyordu. "Öyle söyleme. Adam o hatunla beraber değil. Onun ailesi değil."

"İnan bana, ben de aynı şeyi düşünmedim değil," dedim. "Sadece Graham bir zamanlar ona âşık olduğundan da değil, resimde artık başka bir adam da yok ve kadın onun çocuğunun annesi. Ben burada tam olarak nereye uyuyorum?"

Delia pişman olacağım bir karar vermemem için elinden gelen en iyisini yapmaya çalıştı. "Çok abartılı sonuçlara atlıyorsun.

* Bütün Çocuklarım isimli bir Amerikan dizisi. -yhn

Graham onunla olmak istemeyecek, özellikle de kadının yıllar boyunca ona yalan söylediğini öğrendikten sonra."

İç geçirdim. "Bu kadın güzel ve kurnaz. Bahse varım bu durumu nasıl kendi yararına kullanabileceğini epeydir çözmeye çalışıyordur. Graham cenazede Chloe'yle ilgili meseleyi öğrenmeden önce bile, kadın onunla iş konuşmak için bir toplantı ayarlamış. Liam'ın şirketini Graham'ınkiyle birleştirmek istiyor."

Tig, "İddiaya varım başka şeyleri de birleştirmek istiyordur," diye takıldı.

Delia ona doğru gidip şakayla onu sarstı. "Duracak mısın?" Sonra bana baktı. "Graham sana gerçekten değer veriyor gibi görünüyor. Kadının saçmalığına inanmakta zorlanıyorum."

Tig araya girdi, "Ben de Soraya'nın bu çocukla birlikte Mary Poppins'leştğini hayal etmekte zorlanıyorum. Buradaki daha büyük resme bakman gerek. Bay Büyük Puşt kızın annesiyle birlikte olmasa bile, eğer Soraya bu adamla kalırsa yine de başka birinin çocuğunu büyütmekle başa çıkması gerekecek. Sadece bu bile düşünülecek bir şey."

Haklıydı. Bu sorunun birçok farklı katmanı vardı.

"Soraya iyi bir üvey anne olacaktır. Ufaklığın saçlarının ucunu boyayıp kulaklarını delebiliriz." Delia gülümsedi.

Tig kocaman bir duman bulutu üfledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Baba ParamVar ve Küçük Yetim Kız'la vedalaşmalısın. Bu sadece benim fikrim."

O gece saçlarımın ucunu yeniden boyamaya karar verdim. Gala gecesinden beri yeşildi. Şu andaki duruma uyan sadece tek bir renk vardı.

Kırmızı.

16

Graham

Sanki Soraya parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Arkadaşlarıyla takılacağını söyleyerek bana sunduğu bahane saçmalıktı. En kötü kısmıysa, onu bunun için suçlayamazdım. İşlerin tam tersi bir durumda olduğunu hayal ettim. Eğer başka bir adamın çocuğunu doğurduğunu öğrensem ben nasıl başa çıkardım? Bu düşünce midemi iki büklüm etti. Ona karşı öyle bir sahiplenicilik hissediyordum ki hayal bile edemedim.

Bütün hafta bir türlü uyanamadığım bir kâbus gibiydi. Sadece her şeyin cenazeden önceki haline geri dönmesini istiyordum. O zaman her şey çok daha basitti.

Halletmem gereken bir sürü iş vardı ama aklımı işgal eden iki dişi düşünmeden edemiyordum: Soraya ve Chloe.

Eğer gerçekten benim kızımsa, o zaman ona çok şey borçluydum. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi.

Aceleci davranma.

Babalık testine ihtiyacım vardı. Kanıtım olsa bile inanmayacak bir parçam vardı. Benim olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar, duygusal olarak bağlanmak için kendime izin vermeyecektim.

Sekreterimin sesi düşüncelerimi böldü. “Bayan Moreau sizi görmek için burada.”

Saatimle oynayıp derin bir nefes aldım. "Onu içeri gönder."

Kapı açıldı ve Genevieve sanki mekânın sahibiymiş gibi ofisi-me girdi. Bir zamanlar gerçekten sahibiydi. O, Liam ve ben sabahın erken saatlerine kadar bu ofiste stratejiler yaparak saatler geçirdik. Şu anda bacak bacak üstüne atarak karşısında oturduğu masanın altında, bir zamanlar bana sayısız sakso çekmişti. Sanki dün gibiydi, tabii bir zamanlar ona karşı duyduğum sevginin nefrete dönüşmesi haricinde.

Masamın üzerine beyaz bir kutu bıraktı. “Magnolia'daki sevdiğin kapkeklerden getirdim. Fıstık ezmeli. Ne kadar sevdiğini hatırlıy..."

“Siktir! Kes kapkek hakkında konuşmayı,” diye zehir saçtım. “O benim mi?”

Tartışmayı kademe kademe açma kararı buraya kadardı.

Gözleri kocaman oldu. “Ne?”

“Beni duydun. Chloe. O benim kızım mı?”

Yanakları kızarıırken tamamen şoka girmiş gibi göründü. Bu yüzleşmenin geldiğini nasıl görmemiş olabilirdi?

O konuşmayınca devam ettim, “Neden o kadar şaşırmış görünüyorsun Genevieve? Gerçekten de onu cenaze töreninde görüp de sana bu soruyu sormayacağımı mı düşündün?”

“Bilmiyorum Graham.”

“Bilmiyorum diyerek ne demek istiyorsun?”

“Bu ânın kederini beş yıldır çekiyorum. Bunu sana anlayacağın bir şekilde nasıl açıklayabilirim bilmiyorum.”

“Pekâlâ... bütün kahrolası gün boş. Düşün bakalım.” Sessiz kalmaya devam edince tekrar konuştum. “Tamam, ben başlarım öyleyse. Liam'ı ve beni aynı anda beceriyordun değil mi?”

“Evet.”

“Biz ayrıldıktan ne kadar zaman sonra hamile olduğunu öğrendin?”

“Bir ay.”

“Kaç aylık hamileydin?”

“İki aylık.”

Öfkeyle odanın karşısına bir kalem fırlattım. “Bu siktiğimin işini nasıl yapabildin?” Bağırırken ağzımdan tükürükler saçıldı.

Gözleri yaşlarla doldu. “Açıklamama izin vermeyi deneyebilir misin?”

“Açıklayarak bundan paçayı sıyırmaya çalışmanı izlemeyi dört gözle bekliyorum aslında.”

Bir anlığına gözlerini yumdu. “İkinize de âşıktım Graham. Gerçekten öyleydim. O şekilde hissetmek benim için bencillikti ama hissettim işte. Sonsuza kadar sürmesini istedim. İkinizle beraber olmak mğkemmeldi. Öğrendiğin anda biteceğini biliyordum. Liam'a seninle artık yatmadığımızı söylemiştim. İkinizle aynı anda birlikte olduğumu bilmiyordu. Görünüşe göre sen de ona hiç aksini söylemedin.”

“Sizi yakaladıktan sonra ikinizle de konuşmadım bile.”

“Biliyorum. Farkındayım. Bugün bile hâlâ kalbimi kırıyor.” Düşüncelerini toplamak için dakikalarca pencereden dışarı baktı. En sonunda tekrar konuştu. “Chloe doğduğunda ten rengi şimdikinden daha açıktı. Pek fazla saçı yoktu. Liam'a ya da bana benzemediği hemen belli olmuyordu. Biraz daha büyüdükçe, Liam'ın Chloe'nin sana ne kadar çok benzediğini fark ettiğini biliyordum. Görmezden gelmeyi seçti. İkimiz de görmezden geldik. O sırada üçümüzün arası çok kötüydü. Liam, Chloe'yi hayatından çok sevdi. Gerçekte onun olmaması ihtimaliyle yüzleşemedi.”

“Peki ya ben? Hiç öğrenmeyeceğimi mi sandın?”

“Aslında derinlerde, o hep seninmiş gibi hissettim. Dürüst olmam gerekirse bu beni mutlu etti. Liam'la aramız evlendikten hemen sonra hızla kötüleşti. Büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Seni hâlâ çok seviyordum ve incittiğim için de her zaman derinden bir pişmanlık duyacağım.”

“Tekrar söylüyorum, bunu benden nasıl saklayabildiğini hâlâ anlamıyorum.”

“Bir bahanem yok, sadece Chloe'nin hayatını alaşağı etmek istemedim. Ayrıca bir parçam bunu Liam'a yapamazmışım gibi hissediyordu. Onunla kalmak kötünün iyisiydi çünkü senin beni asla geri kabul etmeyeceğini biliyordum. O yüzden her şeyin olduğu gibi kalmasına izin verdim. Sadece huzuru korumaya çalışıyordum.” Gözlerinden daha fazla yaş döküldü.

Yumuşamayı reddettim. “Hemen bir babalık testi istiyorum.”

“O konuda seninle savaşımayacağım Graham. Ne istersen vereceğim. Onunla geçirilecek zamanı. Testi. Senden istediğim tek şey, olur da babası sen çıkarsan lütfen biraz daha büyümesini ve olayları daha iyi anlayacak yaşa gelmesini bekle. Bildiği tek babayı daha yeni kaybetti. Yıkıldı.”

“Ona zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Eğer onun iyiliği içinse bir müddet ona söylememek sorun olmaz.”

“Sana gerçekten değer veriyorum. Seni incitmeyi hiç istemedim. Lütfen buna inan.”

“Testi bir hafta içinde istiyorum. Ayarlamaları ben yapacağım, böylece sonuçlardan emin olabilirim.”

Yüzünden bir panik dalgası geçti. “Onu benden almaya çalışmayacaksın değil mi?”

“Asla bir çocuğu annesinden ayırmam.”

Genevieve burnunu çekti. “Teşekkürler.”

“Eğer benim olduğu ortaya çıkarsa doğduğu günden beri çektiğiniz bütün fotoğrafları toplamanı istiyorum. Beni anlıyor musun?”

Tereddüt etmedi. “Elbette.”

O gece tek görmek istediğim Soraya'ydı. Koklamak istediğim tek kişi oydu. Soraya'nın yanında uyumak istiyordum. Vücudum çok güçlü bir uyuşturucunun isteğiyle kıvranıyordu sanki. Onsuz sadece birkaç gün geçmişti ama bir ömür gibi geliyordu. Sadece fiziksel ihtiyaç da değildi. Esprilerini, alaycılığını, kahkahasını özlemiştim.

Saat geç olmuştu. Meme'yi hastane ziyaretinden yeni dönüyordum, Soraya'nın hâlâ uyanık olup olmadığından emin değildim. Şoförüm Louis gecenin kalanında izinliydi. Hiç düşünmeden ceketimi aldım ve garaja yöneldim.

Soraya'ya mesaj atmadım, aramadım da. O yüzden evine gidiyor olmam bir riskti. Fakat bana yanına gitmememi söylemesi riskini alamazdım.

Dairesinin yakınında park edecek yer yoktu, o yüzden şakır şakır yağan yağmurun altında iki sokak yürümek zorunda kaldım. En sonunda apartmanına varınca zile bastım.

Sesi uyku sersemi geliyordu. "Kim o?"

Sesini öyle özlemiştim ki gözlerimi yumdum. "Bebeğim, benim."

"Graham... saat çok geç."

Alnımı duvara yasladım. "Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden otomatikle basarak beni içeri aldı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bir rahatlama hissettim.

Saçım ve ceketim sırlıslıkladı. Islak sıçan gibi görünüyordum herhalde. Kapıyı açtığı anda beni hemen içeri almadı. Beni dışarı mı atacaktı, yoksa içeri girmemi mi söyleyecekti bilmiyordum. Onun kararıydı. Onu soktuğum karmaşadan sonra, üstüne gitmeye hakkım yoktu. Bir an için onu inceledim. İncecik, beyaz bir geceliğin içindeydi. Meme uçları beni selamlıyordu. En azından *onlar* beni gördüğü için mutluydu. Öyle muhteşem görünüyordu ki, karman çorman saçlarıyla özellikle.

Saçlarının ucu kırmızıydı.

Onu kaybediyordum.

"Ah Tanrım. İçeri gel. Sırlıslıklımsın."

Yağmura şükürler olsun. Şu durumda her türlü şefkate açtım.

Kapıyı kapatıp bir anlığına kayboldu, sonra bir havluyla döndü. "İşte al. Şu ıslak ceketini ver."

Üstümdeki ceketini çıkardım. Altındaki gömleğim hâlâ kuruydu. Keşke dışarıda daha uzun kalmış olsaydım.

"Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

“Hayır. Hiçbir şey yolunda değil.”

“Bugün Genevieve’le yaptığınız toplantının iyi gitmediğini varsayıyorum?”

“Chloe’nin babasının kim olduğundan emin olmadığını itiraf etti. O sırada ikimizi de beceriyormuş ve biz ayrıldıktan sonra hamile olduğunu öğrenmiş. Önümüzdeki hafta Chloe’ye DNA testi yaptırmayı kabul etti.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Gözlerinin içine baktım. “Beni bırakmayacağını söyle.”

Bakışlarını kaçırdı. “Graham... şu anda her şey biraz belirsiz. Kafam çok karışık.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum. Aklım kontrolsüzce dönüp duruyor ve şu anda sadece tek bir şeyden eminim. Onun ne olduğunu biliyor musun Soraya?”

Yere bakıyordu ama gözlerini kaldırıp kara kirpiklerinin arasından bana baktı. “Ne?”

“Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum. Başından kışına kadar istiyorum seni ve beni bırakmayacağını bilmeye ihtiyacım var.”

Küçük bir gülümseme yolladı. “Sanırım o deyiş başından ayaklarına kadar olacaktı.”

“Her neyse.” Ellerimi beline dolayıp sırtında kenetledim. “Bunun için beni bırakmayacağını söyle.”

“Neler olacağını bilmiyoruz.”

“Ben ne istediğimi biliyorum.”

“Graham... her şey değişebilir.”

“Benim sana ihtiyacım var Soraya. Bunu hayatımdaki başka bir kadına asla söylemedim.” Alnımı alnına dayayarak fısıldadım, “*Sana ihtiyacım var.*”

Başını salladı. “Tamam.”

Yüzünü avuçlarımin arasına alarak kaldırdım ki gözlerimiz buluşsun. “Artık benden saklanma saçmalığı yok.”

“Tig ve Delia’yla planlarım vardı.”

Ona saçmalığını anladığımı belirten bir bakış attım.

"Pekâlâ." Gözlerini devirdi. "Senden saklanıyordum."

Öne doğru eğilip dudaklarını öptüm. Cenazeden bu yana ilk defa dünya bir an için dönmeyi kesmiş gibiydi.

"Bu akşam kalmak ister misin?"

"Sıkıysa beni yollamaya çalış."

O gece, vücudum Soraya'nınkine dolanmışken, en sonunda fazlasıyla ihtiyaç duyduğum uykuyu çektim. Hatta ertesi sabah geç saate kadar bile uyudum, ta ki telefonumun sesi beni uyan-dırana dek.

Soraya

Graham'ın ses tonundan arayanın kim olduğunu anladım. Şansına ona sırtım dönüktü, böylece beni derinden kesmiyormuş gibi davranarak bütün konuşmayı dinleyebilirdim. Benim yatağında yatarken sabahın yedisinde cep telefonunun başka bir kadın tarafından aranması yeterince kötü değilmiş gibi, arayan kişinin çocuğunun annesi olması başlı başına başka bir şeydi.

Böyle mi olacaktı? Graham, çocuğunun velayetini elinde tutan kadın ararsa görmezden gelecek tarzda bir adam değildi. Onu oyuna getirerek yıllarca kızının büyümesini izlemesini elinden alan bu sürtük, artık günün herhangi bir zamanında hayatını bölebilirdi. Bunu kendi lehine kullanacağından da hiç şüphem yoktu.

“Pazartesi günü saat onda evine gelmesi için özel bir laboratuvarla ayarlamaları yapacağım.”

Dinlerken sessizleşti. Kadının sesini duydum ama sözlerini çıkaramadım. Karşılıklı şeyler söylendi ve tam kapamadan önce Graham'ın sesi yumuşadı. “O nasıl?”

Yüreğim onun için sızladı.

Ona biraz zaman vermek için birkaç dakika sessiz kaldım. En sonunda konuştuğumda sırtım hâlâ ona dönüktü. “Sen iyi misin?”

Graham arkamdan sarılıp omzumu öptü. “İyiyim. Bunun için üzgünüm. DNA testini ayarlamak için arıyordu.”

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. “Sana hâlâ âşık.”

Aşağı baktı. “Genevieve’in sevme kabiliyeti olduğundan emin değilim.”

“O güzel.”

“Senin eline su bile dökemez.”

“Akıllı.”

“Ben daha çok o akıllı *sivri dili* için kullananlara düşkünüm.”

Bu beni gülümsetti. Genevieve’in beni yendiği başka şeyleri düşünene kadar. “Senin nişanlındı.”

“Bağlılık olmadan, sadece bir parça mücevherden ibaret.”

Nereden çıktığını bilmiyorum, sanırım karanlık ve mazoşist yanımdan. “Evlenme teklifi ederken tek dizinin üzerine eğildin mi?”

“Soraya...”

“Bilmem gerek.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sadece istiyorum.”

“Eğilmedim aslında. Romantik bir şeyden ziyade iş anlaşması gibiydi. Onu Tiffany'ye götürdüm, kendi yüzüğünü seçti.”

“Ah.”

“Ayrıldığımızda Meme pek şaşırmış gibi görünmedi. Bir gün öğle yemeği yerken, bana Genevieve'e neden onun nişan yüzüğünü vermediğini sordu. Fikir aklıma bile gelmemiştii dürüst olmam gerekirse. Yirmi birime bastığımda Meme bana yüzüğünü vermişti, kalbimi en sonunda kime verirsem yüzüğün ona ait olduğunu söyledi. Büyükannemin yüzüğü küçük, basit bir şey. İlişkimiz sona erene ve Meme bariz olanı bana gösterene kadar bu işareti anlamamıştım bile. Aklımda hiç soru bile olmamıştı, benim için çok anlam ifade eden küçük bir yüzük ile parlak bir

taş arasında tercih yapması gerekse, Genevieve o taşı seçerdi. Sadece o kadarının bile büyükannemin yüzüğünü vermemem için yeterli olduğunu biliyordum. Fakat durup da bunun onun hakkında ne söylediğini düşünmedim bile."

"Vay canına. Kulağa cidden sürdüğün teki gibi geliyor."

Graham kahkaha attı. Bunu duymak güzeldi. "Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri bu Soraya. Gördüğünü söylüyorsun. Bunu bana ilk yaptığında tepem atmıştı ama aynı zamanda taş gibi sertleştin."

Ellerimi boynuna dolayarak ona edepsizce sıırttım. "Sen sekreterinin adını bile anımsayamayan burnu havada takım elbise-
linin tekisin."

Graham gözlerini kıstı, sonra çabucak toparlandı. Dudaklarını boynuma dayadı. "Devam et."

"Çoğu zaman etrafındaki insanları fark etmiyorsun bile."

"Öyle mi dersin?" Sesi tarazlıydı, kulağıma doğru dişleyerek gidiyordu.

"Sırf görünüşün yüzünden kadınların bacaklarını senin için ayırmaları gerektiğini düşünüyorsun."

Eli okşayarak vücudumdan aşağı inip çıplak baldırımda kaldı. Bacaklarımı açılmaları için iterken doğrudan kulağıma konuştu. "Bacaklarını benim için ayır Soraya."

Yapmamayı denedim. Gerçekten denedim. Ama o ses...

"Ayır bacaklarını Soraya. Adımı inlemeni duymaya ihtiyacım var."

"Kendine ne kadar da güveniyorsun..." Vücudunu yatağa eğerek omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Zaten ıslaktım ve tam oradaki sıcak nefesi vücudumu tutuşturdu. Bacaklarımı çabucak ayırdım.

Öğlene doğru, bu sabah ilişkimiz hakkında tekrar özgüven duymaya başlamışken yavaş yavaş söndü. Ida öğle yemeği vaktine kadar bana ayak işlerini yaptırdı. Banka sırasında önümdeki adam

kızıyla birlikte bekliyordu. Kız muhtemelen Chloe'yle aynı yaşlardaydı. Basımevine giderken bindiğim yedi treninde, tam karşımda bir çift oturdu. Kızları direktten tutunuyor, dönüp duruyordu. Herhalde onlar için derin bir olay değildi ama benim gördüğüm mutlu bir *aileydi*. Baktığım her yerde hatırlatıcılar vardı.

Günün son işini de hallettikten sonra güneye giden trenimin gelmesini beklemek için platformda dikildim. Karşıdan kuzeye giden yedi numaralı geldi. Yedi rakamının yanındaki sözcük dikkatimi çekti. *Queens*. Hiç düşünmeden, tam kapılar kapanırken bindim.

Ne halt ediyordum ben? Onu sekiz yıldır görmemiştim. Artık Queens'te yaşamıyor bile olabilirdi. 61. Sokak İstasyonu'na çıktığımda yeni bir tren geliyordu. Karşıya bakarken ona binip geldiğim yere geri dönmeyi düşündüm. O kadar uzun süre düşündüm ki, insanlar etrafımdan dolaşıp geçmek zorunda kaldı çünkü tren giderken donakalmış bir vaziyette izliyordum.

Evi istasyona sekiz sokak uzaklıktaydı. Üçüncü sokağın telefonum çaldı, ekranda Graham'ın ismi belirdi. Parmağım REDDET yazısının üzerinde oyalandı ama sonra ona dün gece ne söylediğimi hatırladım. Yanında olacaktım. Artık ondan saklanmayacaktım.

"Selam."

"Selam güzellik. Günün nasıldı?"

Işığın yeşile dönmesini bekleyerek kaldırımda duruyordum. "Yoğundu. Ida işlerini yaptırmak için bütün şehri dolaştırdı bana." Tam o sırada ışık yandı ve kaldırımdan aşağı indim. Bir anda bir taksi önüme kırdı, ayak parmaklarımı ufacık bir farkla kaçırdı. Sarı aracın üzerine vurdum. "Hey şerefsiz. Nereye gittiğine bak!"

"Soraya?"

"Evet. Üzgünüm. Bir taksi neredeyse ayağımın üstünden geçiyordu."

"Hâlâ Manhattan'da mısın?"

"Aslında hayır."

“Ya, güzel. Brooklyn'deki bir toplantıyı yeni bitirdim. Neredesin? Seni alırım, bir şeyler yiyebiliriz?”

Bir anlığına sessiz kaldım. “Brooklyn'de değilim.”

“Neredesin?”

“Queens.”

“Ya. Hâlâ iş yetiştirmeye çalıştığını bilmiyordum.”

“Aslında iş halletmiyorum.” Yutkundum. “Babamı göreceğim.”

Graham niçin gittiğimi sormadı, orası gayet barizdi. Yürüyüşümün geri kalanını konuşarak geçirdik, ona işim bittikten sonra mesaj atacağımı ve birlikte yemek yiyebileceğimizi söyledim. Telefonu kapadığımda babamın evinin sadece iki kapı ötede olduğunu fark ederek olduğum yerde kaldım. *Ne söylemeye geldim ki?*

Orada dururken zaman kavramımı yitirdim ama orada en az yarım saat durup evine baktım. Duygularım tamamen kontrolden çıkmıştı ve ne halt diyeceğimi cidden hiç bilmiyordum, yine de bunu yapmam gerektiğinden emindim. Siktir etsene. Kapısına kadar gidip derin bir nefes aldım ve çaldım. Beklerken kalbim küt küt atıyordu. Kimse kapıya gelmeyince hissettiğim ilk şey rahatlama oldu. Tam dönüp gitmek üzereydim ki kapı açıldı.

“Yardımcı olabilir miyim?” Theresa gözlerini kıstı, sonra gözleri büyüyüp kocaman oldu. “Aman Tanrım. Soraya. Seni tanımadığım için üzgünüm.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Babam burada mı?” Aniden panikledim ve buradan gitmeyi her şeyden çok istedim. *Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.*

“Evet. Menteşesinden çıkan dolap kapağıyla savaş veriyor. Sanırım delirmek üzere.” Sıcak bir şekilde gülümseyip kenara çekildi. “İçeri gel. Ben yukarı çıkıp onu getireyim. Seni burada görünce çok heyecanlanacak.”

İçeri girip hemen kapının eşiğinde durdum, yabancı birinin evine ilk defa girdiğimde hissettiğimden farklı değildi. Özellikle de o, tam olarak öyleydi. Bir yabancı. Duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı. Babamın yeni ailesi. Her karede gülümsüyor ve kah-

kaha atıyorlardı. Kız kardeşimin ve benim tek bir fotoğrafımız bile yoktu. Gelmemeliydim. Yıllardır duymadığım bir ses kaçmak için yaşadığım içsel çatışmayı böldü.

“Soraya.” Babam basamaklardan inerken yarı yoldan konuştu. “Her şey yolunda mı?”

Başımınla onayladım.

“Annen iyi mi?”

İşte bu tepemi attırdı. “O iyi.”

Frank Venedetta uzun adımlarla bana doğru gelerek zaten titrek olan güvenimi sarstı. Bir saniye için bana sarılacağını sandım. Fakat kollarımı göğsümde kavuşturduğumda işareti almış gibiydi. “Bu hoş bir sürpriz. Çok uzun zaman oldu. Şu haline bir bak, kocaman olmuşsun. Annette halana benziyorsun. Çok güzelsin.”

“Anneme benziyorum.” Onun gen havuzu iyi olan hiçbir şeyden nasip lenmeyecekti.

Başıyla onayladı. “Evet haklısın, benziyorsun.”

Geçen sekiz yıl babama nazik davranmıştı. Artık ellinin üzerindeydi. Gür, simsiyah saçlarında birkaç tanecik gümüşü tel vardı fakat esmer teni pek yaşlanmamıştı. Fit bir adamdı, biz çocukken koşuya gitmek onun kaçışıydı ve onu sürdürdüğü belliydi.

“Gelsene. Oturalım.” Mutfağa doğru tereddüt ile onu takip ettim. “Kahve?”

“Olur.” İkimize de buharı tüten kupalar doldurdu ve bana bir kurabiye verdi. Annem küçükken bize hiç kahve içirmezdi. Fakat ailenin Venedetta kısmı Sicilya'dan gelmeydi. Kupayı tutacak kadar büyüdüyse içinin kahveyle doldurulması gerektiğini düşünürlerdi. Aynı şey şarap kadehi için de geçerliydi. Babamla ilgili en güzel anılarım, annem işe gittikten sonra mutfakta birlikte geçirdiğimiz zamanlardı. Ben okula gitmeden önce babamla mutfak masasında oturup kahvemizi yudumlar ve kurabiyemizi yedik. Hatta onunla birlikte oturmak için yazları bile erkenden kalkardım. O taşındıktan sonra sabahları mutfak masasından sakınır olmuştum çünkü artık kahvesini yeni kızı Brianna'yla paylaşıp paylaşmadığını merak etmeme sebep olmuştu.

“Pekâlâ. Nasılsın?”

“İyiim.”

Başını salladı. Kapısının önünde bitmişim, yine de başlattığı her sohbetin önünü kapatıyordum.

Birkaç dakika sonra tekrar denedi. “Hâlâ Brooklyn'de mi yaşıyorsun?”

“Evet.”

Yine onayladı. Birkaç dakika sonra tekrar denedi. “Hayatını neyle kazanıyorsun?”

“Bir tavsiye köşe yazarıyla çalışıyorum.”

“Kulağa ilginç geliyor.”

“Değil.”

Birkaç dakika daha geçti. “Biriyle görüşüyor musun?”

Graham önceki gece sevgilisi olduğumu söylemişti, yine de ben hiç yüksek sesle söylememiştim. “Bir erkek arkadaşım var.”

“İşler ciddi mi?”

Bir an için düşündüm. Ciddiydi. Birbirimizi sadece bir aydır tanıyor olabilirdik ama en ciddi ilişkimdi. “Öyle.”

Babam gülümsedi.

“Eski nişanlısından hiç bilmediği bir kızı olduğunu öğrendi.”

Babamın gülümsemesi soldu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapadı, açtıktan sonra sanki nihayet her şey mantıklı gelmiş gibi başını salladı.

Derin bir nefes alıp gürültüyle verdi. “Hayatım boyunca birçok hata yaptım Soraya. Gurur duymadığım şeyler yaptım.”

“Annemi aldatmak gibi.”

Başını salladı. “Evet. Anneni aldatmak gibi.”

“Bizi bıraktın. Çocuklarını nasıl bırakırsın?”

“Sana söyledim. Gurur duymadığım şeyler yaptım.”

“Pişmanlık duyuyor musun?”

“Sizi incittiğim için pişmanım, evet.”

“Sorduğum şey o değil. Yaptığın tercihten pişman mısın? Kızlarının yerine bir kadını seçtiğin için? Kendi ailen yerine başka bir aileyi seçip asla arkana bakmadığın için?”

"Öyle değildi Soraya."

Sesim yükseldi. "Soruya cevap ver. Geriye dönüp baktığında farklı bir seçim yapmış olmayı diliyor musun?"

Utaniyormuş gibi başını eğdi ama dürüstçe cevap verdi. "Hayır."

Sanki biri karnımı yumruklamış gibi geldi. "Annemi hiç sevdin mi?"

"Sevdim. Onu çok sevdim."

"Ya Theresa sevgine karşılık vermeseydi?"

"Bana ne soruyorsun?"

"Eğer Theresa sevgine karşılık vermeseydi annemle kalırmıydın?"

"Buna cevap veremem Soraya. Olaylar öyle olmadı."

"Annemle ikiniz mutlu muydunuz?"

"Evet. Bir zamanlar mutluyduk."

"Theresa'ya kadar."

"Bu adil değil. Bundan daha karmaşık."

Ayağa kalktım. "Gelmemeliydim. Bu bir hataydı."

Babam doğruldu. "Bütün hatalar benimdi Soraya." Sonraki sözlerini söylerken doğruca gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum."

Son birkaç gündür fokurdayan her şey yüzeye çıktı. Sanki bir tsunami geliyormuş ve ben de kaçmazsam altında kalacaktım gibi bir histi. O yüzden ben de kaçtım. Cehennemden kaçıyor-muşum gibi evinden dışarı fırladım. Ömrümün en olgun ânını falan yaşamıyordum ama o adamın ağladığımı görmesine asla izin vermezdim. Çerçevesi aile fotoğraflarının yanından geçip kapıyı açtım ve basamakları ikişer ikişer atlayarak fırladım. Gözlerim yanıyordu, boğazım sanki tıkanıyor gibiydi ve göğsüm kasıldı. Yapabildiğim kadar hızlıca kaçmaya öyle kararlıydım ki nereye gittiğime dikkat bile etmiyordum. O yüzden de kollarında kalana kadar kaldırımda duran adamın kim olduğunu bile görmedim.

18

Graham

Babasının adresini bilmiyorsa bile şoförüne Queens'e gitmesini bağırdım. Neyse ki civarda sadece bir tane Venedetta vardı, yoksa kapıları teker teker çalıyor olacaktım. İçimden bir ses ziyaretinin iyi gitmeyeceğini söylüyordu. Catalpa Caddesi'ne geldiğimde içeride olup olmadığını bilmiyordum, o yüzden arabamın arka koltuğuna kurulup bekledim. Çok geçmeden ön kapı ardına kadar açıldı ve Soraya sokağa çıkan patikadan hızla yürüdü. Onu yakalamak için arabadan tam zamanında çıktım, beni görmediği açıktı. Yüzündeki boş bakışı gördüğümde hiçbir şeyi göremeyeceğini fark ettim.

Önce kollarımda çırpındı. "Benim Soraya."

Gözleri odaklanıyor gibiydi. Gözlerinin yaşlarla doluşunu ve sonra kollarımda eriyişini izledim. Etrafındaki kollarımı sıkarken bütün ağırlığını bana dayadı. "Tuttum seni bebeğim. Tuttum seni." İçimi parçalayan bir ses çıkardı, sonra vücudu titremeye başladı, o güzel yüzünden yaşlar akıyordu. Kalbimi fiziksel olarak acıttı. Onu o şekilde görmek, içinin en derinlerinden çıkardığı acı dolu sesi duymak, sanki birisi kaburgalarımı kırıp açmış ve

Evin önünde dururken onu birkaç dakika tutabildiğim kadar sıkıca tuttum. Gözlerimi kaldırıp da kapının girişinden bir adamın bizi izlediğini gördüğümde, gitme vaktinin geldiğine karar verdim. Görünüşüne bakılırsa adamın Frank Venedetta olduğuna hiç şüphe yoktu. "Hadi, arabaya girelim." Arka koltuğa oturmasına yardım ederken Soraya arkasına hiç bakmadı. Fakat ben baktım. Babası sadece başıyla onayladı ve gidişimizi izledi.

Queens'ten dönüş yolu sessizdi. Ağlaması en sonunda dindiğinde başını omzumda tuttu ve gözlerini yumdu. Tüm bunların benim hatam olmasından nefret ettim. Aramızdaki şeyleri öyle böyle mahvetmemiştim. Genevieve'le olan durum sadece ilişkimize bulaşmakla kalmamıştı, Soraya'nın eski iblislerini de gün yüzüne çıkarmıştı. Şimdi benim olduğum kişiyi, onu hayatında en büyük hayal kırıklığına uğratan bir adamla kıyaslıyordu.

Saçlarını okşayarak en sonunda sessizliği bozdum. "Üzgünüm. Bunların hepsi benim hatam."

"Neden onu görmeye gittim bilmiyorum. Ne demesini bekliyordum ki?"

"Bu çok doğal. Olan bitenler yüzünden onun seçimlerinden mantık çıkarmaya çalışıyorsun."

"Sanırım."

"Üzgün ayrıldığını biliyorum ama sana yardım edecek herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Eğer Theresa'yla tanışmamış olsaydı annemle kalırmıydı bilmediğini söyledi."

Siktir. Birbirimize bakabilelim diye yerimi değiştirdim. "Bir kızım olsun ya da olmasın, seninle tanışmamış olsaydım bile, Genevieve'le tekrar bir araya gelmemin imkânı yok."

"Fakat bir zamanlar onu sevdin."

Başını eğip yere baktı. "Soraya bana bak." Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere odaklandı. "Kadın beni en yakın arkadaşım la aldattı ve bir çocuğum olma ihtimalini bana söylemedi. *Dört yıl boyunca*. Güven ve sadakat benim için önemlidir. Ben güvenmediğim biriyle bırak bir hayat kurmayı, onu işe bile almam.

Ne olursa olsun, *biz onunla tekrar bir araya gelmeyeceğiz.*” Sonraki sözlerim ağır ağır çıktı, her birini dikkatle ölçüp biçtim, yine de onları söyleme konusunda tereddütlüydüm. “Baban başka bir kadınla evlenmiş olsa bile senin hayatında olabilirdi. İnsanlar bunu hep yapıyor. O tercihlerini kendi yaptı. Eğer bana soracak olursan, kötü tercihler yaptı. Ben baban değilim.”

Tam o sırada şoförüm Louis araya girdi. “Bay Morgan? Manhattan'a mı gidiyoruz, Brooklyn'e mi? Belt Parkway çıkışına yaklaşıyoruz.”

“Benim eve mi, seninkine mi?” Soraya'ya baktım.

Kadınımın bir parçasının geri döndüğünü duyduğumda rahatladım. “O soruyla çok fazla şeyi cepte görüyorsun.”

“Sadece centilmenlik yapıyorum. Zor bir öğlen geçirdin. Kendini iyi hissetmen için kusursuz bir deva biliyorum.”

“Tabii biliyorsundur.”

“Bu benim görevim ve acayip ciddiye alıyorum.”

“Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak şey ne olurdu biliyor musun?”

“Söyle.”

“Centilmen olmaman.”

Aletim bu düşünceyle sertleşirken ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Konuşurken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Benim evime Louis.” Sonra kulağına fısıldadım. “Düşünsene, ben de seni güzel güzel becerecektim. Beni şaşırtmayı hiç bırakmıyorsun Soraya. Centilmenliği kapı dışarı edip seni deli gibi düzmek benim için zevk olacak.”

Sonraki birkaç gün Soraya'yla aramız normale döndü. Bir çocuğum olma olasılığına karşı duyduğu endişe azalmış gibiydi. Gün içinde kendimi işe gömüyordum, geceleriye aynı azimle Soraya'yı memnun etmek için çalışıyordum. Eğer yakında seçeneklerini şöyle bir tartacak olursa, beni bırakma kararını olabildiğince zorlaştırmam gerekiyordu. Onu cinsel yönden tatmin etmek planımın en sevdiğim kısmıydı.

Pazartesi sabahı saat yedide DNA örneğimi almak için laboratuvarından ofisime geldiler. Birkaç saat sonra Chloe'den örnek almak için de Genevieve'le randevuları vardı. Sonuçları hızlandırmak için bir servet ödemiştin, çarşamba günü bir baba olup olmadığından emin olacaktım.

Baba.

Hiç kendime ait bir babam olmadığı için sadece düşüncesi bile benim için acayipti. Eğer onun benim olduğu doğrulanırsa hayatına dahil olmak isteyeceğimden hiç şüphem yoktu. Ancak hayatının nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Yetişkin bir adam bir gecede çocuğu olan küçük bir kızla ne yapardı?

Pazartesi gecesi şehir dışına çıkmak zorunda kaldım, sabahı erken saatlerde Boston'da bir toplantım vardı. Uçuşum ertelendi, havaalanında gazete okuyarak oturdum. Soraya'dan önce ekonomi sayfasıyla başladım. Şu günlerde piyasayı incelemenden önce *Ida'ya Sor'u* açıyordum. Pembe diziler ve şimdi de günlük tavsiye köşe yazıları derken, gittikçe hanım evladına dönüşüyordum.

Sevgili Ida,

Annem geçenlerde yeniden evlendi. Üvey babam Bill'in on dokuz yaşında bir oğlu var, üç hafta öncesine kadar hiç tanışmamıştım. Alec üniversitedeydi ve yazın bizimle yaşamak için eve geldi. Sorun şu ki, Alec'e karşı inanılmaz bir çekim hissediyorum. Cinsel gerilim çok yoğun olduğundan bu çekimin karşılıklı olduğundan oldukça eminim, bazen nefes almak bile zor geliyor. Üvey kardeşimle olmam yanlış olur mu? -Gretchen, Manhattan

Sevgili Gretchen,

Teknik olarak kan bağıınız olmasa da, yine de aranızda bir aile bağı var ve çoğu insan ikinizin arasındaki bir ilişkiyi hoş karşılamaz. Mektup yazmana bakılırsa, sanırım Alec'le olmanın doğru olmadığını düşünüyorsun ve kendi inançlarına rağmen sana izin verecek birini arıyorsun. Sana tavsiyem kendine karşı dürüst olman olacak, gerisi yerini bulacaktır.

Soraya'ya mesaj attım.

Graham: Sen benim üvey kardeşim olsaydın bile seni becerirdim.

Soraya: Hahaha. Köşeyi mi okuyorsun?

Graham: Evet. Hangi kısımlara senin cevap verdiğini tahmin etmek hoşuma gidiyor.

Soraya: Hangilerine cevap verdiğimi nasıl tahmin edebiliyorsun?

Graham: Ediyorum işte.

Soraya: Bugünkü yanıtı ben yazdım mı?

Graham: Eğer doğru cevap verirsem ödül alacak mıyım?

Soraya: Ödülünü dün gece verdim sanıyordum.

Kahretsin. Hem de ne vermişti. Birkaç dakika için, o aletimi emerken ben de dilimi deldirmeyi düşünmüştüm, böylece soğuk metal topun klitorisine değişimini hissedebilirdi. Pazartesi günkü çalışan toplantısında şişmiş, parlayan bir dille iki lafı söyleyemeden girsem çalışanlarım hiç şüphesiz aklımı komple yitirdiğimi düşünürdü. Bu sabah aklım başka yerlere gidince toplantının ortasında gülümsemem yeterince kötüydü zaten.

Ben anında cevap vermeyince Soraya ne yaptığımı anladı.

Soraya: Dün geceyi düşünüyorsun, değil mi?

Graham: Aynen öyle yapıyorum. Havaalanından ayrılıp sabah toplantımı siktir edesim geliyor. Siktir etsem benimkini ağzına alır mısın?

Soraya: Sapık. Pekâlâ... bugün zavallı Gretchen'a verilen cevapta payım var mıydı?

Graham: Lanet olası tek bir kelimesinde bile yok.

Soraya: Çok iyi. Peki ya dünkü? Yaşlı amcasının bozukluk kavanozundan çalan kadına?

Graham: Hapishaneler küçük hırsızlıklarla başlayan insanlarla dolu.

Soraya: AMAN TANRIM! Nasıl anladın? Yanıtımdan alıp da kullandığı tek cümle oydu.

Graham: Seni tanıyorum.

Soraya: Bu biraz korkutucu!

Bir de bana sor. Şu günlerde korkudan altına sığıyordum.

Tam uçağa binişler başlamıştı ki elimdeki telefonum çaldı. Önce Soraya'dan gelen başka bir mesaj olduğunu düşündüm. Ekranda Genevieve'in adını görünce gülümsemem azaldı. Cevap vermemeyi düşündüm ama sonra Chloe hakkında olabileceğini fark ettim.

"Genevieve."

"Graham. Nasılsın?"

"Meşgulüm. Chloe iyi mi?"

"O iyi."

"Öyleyse ne istiyorsun?"

Sesli bir şekilde iç geçirdi. "Benimle medeni şekilde konuşmayı öğrenmen gerekecek. Kızımızın bana bağırdığını görmesini istemiyorum."

"Kızımız mı? Biraz haddini aşıyorsun değil mi? Test çarşamba sabahına kadar sonuçlanmayacak."

"O benim için sadece bir formalite. Kalbimde onun senden olduğunu biliyorum."

"Aman senin için ne hoş. Belki de o küçük bilgi kırıntısını biraz daha erken paylaşabilirdin. Bilmem... mesela... *dört yıl önce?*"

"Bana bağırma kes."

"Beni arama kes."

Bir kez daha bezginlikle iç geçirdi. Eğer onu tanımasaydım bu kadının sağlam taşakları olduğuna yemin ederdim. Devasa, kafasından bile büyük taşaklar.

"Dinle. Uçağa biniyorum. Kapamam lazım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni hiç alakadar etmez. Kapatıyorum Genevieve."

"Bekle. Aramamın bir sebebi var. Çarşamba sabahı sonuçları alırken orada olmak istiyorum."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Evetin tam tersi. Belki de dört yıl önce en iyi arkadaşım sana bacaklarını ayırmanı söylediğinde söylemeyi denemeliydin."

“Graham...”

“Hayır. Biz gebelik testinde pozitif çıkmasını bekleyen mutlu bir aile değiliz. Kızımın hayatının dört yılını benden çalıp çalmadığını öğrenmek için seninle beklemeyeceğim. İki türlü de tatil kartından fırlama bir an olmayacak, benimle paylaşmayacaksın.”

“Çarşamba günü ofisine geliyorum.”

“Gelmemen için seni uyarıyorum.”

Arkadan gelen boğuk trafik sesleri vardı, sonra aniden kesildi. “Genevieve?”

Sürtük suratıma kapatmıştı.

19

Soraya

Graham'ın DNA testinin sonucunu bugün alması gerekiyordu. Benden özellikle orada olmamı istemiş olmasa da, onu şaşırtmak istedim. Sonuçların öğlene doğru bir vakitte geleceğini söylemişti, o yüzden sabah için işten izin aldım.

Dayanışma göstermek için kırmızıdan kurtulmanın vaktiydi. Saçlarımın ucunu maviye boyamıştım, Graham bunun hayatımda her şeyin iyi olduğuna dair bir işaret olduğunu biliyordu. Gerçekten inansam da inanmasam da, bu hareketin ilişkimiz konusunda onu rahatlatacağını biliyordum.

Morgan Finansal Holdingleri'ne giderken Anil'e uğrayıp iki tane tereyağlı simit ve iki meyve suyu aldım.

Cam kapılardan geçip giderken artık resepsiyoniste söyleme gereği bile duymadım. Aksine yanından geçtim ve sanki mekânın sahibiymişim gibi salına salına sevgilimin ofisine doğru yürüdüm.

Kızın arkamdan geldiğini duyabiliyordum. "Bayan Venedetta?"

Arkamı döndüm. "Sorun değil. Graham'la aramızdaki ilişkiyi açıkladığınızı sanıyordum. Artık benim geldiğimi haber vermene gerek yok."

“Sizi o yüzden durdurmam,” dedi resepsiyonist.

“Tamam. Sorun ne o zaman?”

“Şey... biz... yani çalışanlardan bazıları size teşekkür etmek istedik.”

“Bana teşekkür etmek mi?” Alnım kıışı. “Niye ki?”

“Sizinle görüşmeye başladığından beri o çok farklı. Daha iyi. Başa çıkması daha kolay. Sihirli vajinanız falan mı var bilmiyorum... ama her nedenden olursa olsun, yapmaya devam edin. Hayatlarımızı çok kolaylaştırdınız.”

Yakınlardaki bölmelerde oturanlar ona kulak misafiri oldu. Bir tanesi alkışladı, birkaçı onun önderliğini izledi. Orada elimde yağlı paketle dururken bu insanlar tarafından alkışlanıyordum.

Reverans falan mı yapmam gerekiyordu?

Graham sesleri duymuştu herhalde çünkü ofisinin kapısı açıldı.

“Burada ne haltlar...” Çatılmış kaşları beni görünce yumuşadı. “Soraya.” Gülümsedi. “Bir şey mi kaçırdım? Niçin alkışlıyorlar?”

Çalışanlara bakıp göz kırptım. “Sadece onlara bir fıkra anlatıyordum.”

“Anladım. Tek kadınlık gösterini neden ofisime taşıımıyorsun öyleyse?”

Kapı arkamızdan kapandı, Graham beni kapıya yaslayıp dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra, “Herkes sana deli oluyor... tıpkı benim gibi. Bu acayip güzel bir sürpriz,” dedi.

“Bununla yalnız yüzleşmeni istemedim.”

Alnını benimkine dayadı. “Biliyorsun... seni gerçekten burada istedim. Fakat bir yandan da rahatsız hisseder misin bilemedim. Sana baskı yapmak istemedim ama geldiğine çok memnunum.”

“Şey, içimden bir ses rahatsızlık hissiyle başa çıkmak için pratik yapmam gerektiğini söylüyor.”

Yanaklarımı tuttu. “Hadi her şeyi adım adım ele alalım. Benim için bunu yapabilir misin?”

Ellerinin arasındaki başımı sallayarak, “Deneyeceğim,” dedim.

Sonraki yarım saatte birlikte oturarak simitlerimizi yedik. Graham ayaklarını kaldırıp masasının üzerine dayamıştı ve beklediğimden daha rahat görünüyordu. Ofis pencerelerinden giren güneş parlıyordu, benim yemek yememi izleyen gözlerine yansıyorak parlıyormuş gibi görünüyordu. Olanları göz önüne alınca oldukça iyi gidiyordu sanki.

“İyi görünüyorsun. Gelecek telefonda korkmuyor musun?”

“Aslında var ya, sen buraya gelene kadar midem bulanıyor-muş gibi hissediyordum. Ne olursa olsun senin benimle burada olacağını bilmek gerçekten fark yaratıyor.”

“Daha iyi hale hissettirebildiğime sevindim.”

“Sen hayatımdaki her şeyi daha iyi yapıyorsun bebeğim. Her şeyi.”

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu, elimin üzerine nazikçe bir öpücük kondurdu. İnterkomdan gelen ses yaşadığımız ânı böldü.

“Bay Morgan? Bayan Moreau burada. Randevusu yok ama yine de burada olduğunu size haber vermemde ısrarcı. Sizin konuyu anlayacağınızı söyledi.”

Elimi elinden çekerken midemde bir kasılma hissettim. “Genevieve burada mı?”

Gözlerini kapatıp bezginlikle şakaklarını ovaladı. “Siktir. Sonuçlar için gelmesini istemediğimi söyledim ona. Dinlemeyeceğini bilmem gerekirdi.”

“Şey, onu kovamazsın.”

“Tabii ki kovabilirim.”

“İnan bana, şu anda onun kışını kaldırırma postalamana bayılırdım ama Chloe'nin senin olduğunu öğrenirsen bu işleri nasıl kolaylaştıracak? İstesen de istemesen de onunla uğraşmak zorunda kalacaksın. Nasıl yapacağını ne kadar erken öğrenirsen o kadar iyi.”

Derin düşüncelere daldıktan sonra kendi kendine başını salladı. “Haklısın.” Tuşa basıp konuştu, “İçeri yolla.”

Rahatlatıcı kahvaltımız resmi olarak sona erdi.

Dikkatimi içime sızan stresten uzaklaştırmak için yemek paketlerimizi attım.

Kapı açıldı, Genevieve ofise girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapadı. Muhafazakâr bir şekilde giyinmişti, gri bir kalem etek ve bronz kollarını gösteren krem rengi, kolsuz bir bluz. Kokusu tanıdıktı: Chanel No 5. Televizyon sunucusu Kelly Ripa'ya aca-yip benzediğini fark ettim; minyon ve ince yapılı. Aslında onu andırıyordu da.

Graham ona bakmadı bile. Sessiz kaldı, saatiyle oynuyordu. Gerginken yaptığı bir hareketti, şu ana kadar tamamen bıraktığını düşünüyordum.

Genevieve önce benimle göz teması kurdu. "Soreena, senin de burada olacağını bilmiyordum."

"Adım Soraya. Evet, sonuçlar geldiğinde Graham'a destek olmak için buradayım."

Oturdu. "Yani... her şeyi biliyorsun."

"Evet. Graham'la birbirimizden hiçbir şeyi saklamayız."

"Şey, onun için burada olman çok hoş."

Graham en sonunda onunla konuştu. "Senin bugün buraya gelmemeni tercih ettiğimi söyledim sanıyordum."

"Burada olmam gerek Graham. Syreeta'ya ne kadar kötü bir insan olduğumu anlattığından eminim ama ben de bugün sana destek olmak için buradayım."

Graham'ın ses tonu sertleşti. "Soraya. Soreena değil. Syreeta değil. So-RAH-ya. Nesi bu kadar zor?"

"Soraya... Soraya... üzgünüm... ben de biraz endişeliyim, tamam mı? Buraya sorun çıkarmak için gelmedim. Sadece destekleyici olmaya çalışıyorum. Bütün bu durumun benim hatam olduğunu biliyorum. Bunu inkâr etmiyorum ama geçmişi değiştiremem. Sadece işleri doğru yola sokmaya çalışıyorum. Eğer hayatımın kalanını telafi ederek geçirmem gerekiyorsa geçiririm." Ağlamak üzereymiş gibi göründü. Ya gerçekten üzgündü ya da Oscar Ödülü'nü hak ediyordu. Graham onun mini krizinden etkilenmemiş gibiydi.

Birkaç dakikalık garip sessizlik sürerken Graham saatiyle uğraşmayı bıraktı ve işaretparmaklarının arasında tükenmez kalem çevirmeye başladı.

Kalemi odanın karşısına fırlatıp homurdandı. "Bu kadar uzun süren halt da ne?"

Genevieve ortamı şenlendirmek için elinden geleni yapmaya çalışarak ayaklarına baktı. "Ayakkabılarını beğendim. Markası ne?"

"Michael Kors. Louboutin falan değiller ama beğeniyorum. Dolgu topukluları rahat oluyor."

Gülümsedi. "Onları ben de severim."

Graham sandalyesiyle arkasını dönüp ayağa kalktı. Volta atmaya başladı, soğukkanlılığını kaybediyor gibiydi, o yüzden sakinleştirmeye yeltendim. "Öğleden önce dediler değil mi? Şey, biraz daha zaman var."

Telefonunu çıkardı. "Laboratuvarı arıyorum." Hoparlörü açtı.

Bir kadın cevap verdi, "Culver Laboratuvarları?"

"Evet. Ben Graham Morgan. Bu hafta laboratuvarınızın ben-den aldığı örneklerle yapılan bir babalık testinin sonucunun bu öğleden önce bana haber verilmesi gerekiyordu. Üç dakika geçti. Sonuçlarımı hemen şimdi istiyorum lütfen. Arnold Schwartz o sonuçların bu sabaha hazır olacağından bizzat emin olacağını belirtti. Eğer ihtiyacınız varsa bana verdiği özel bir referans numarası var."

"Evet efendim. O yardımcı olurdu."

Graham kadına bilgiyi verirken, bir mucize olsun da o baba çıkmasın diye sessizce dua ettim. Bu beni kötü bir insan yaparmıydı emin değildim. O sonuçlar gelene kadar hâlâ umut vardı. Ya bilmediğimiz üçüncü bir adam daha olduysa... Graham gibi esmer, ona benzeyen biri mesela? Her şey mümkündü değil mi?

Kadın bilgiyi girerken telefonda klavyenin tıkırtı sesleri duyulabiliyordu. "Sizi beklemeye alıyorum Bay Morgan. Sonuçlar girilmiş görünüyor ama birinin okumak için sizi arayacağı belir-

tilmiş ve görünüşe göre Pasifik saat dilimindeler. Fakat buradaki sistemden testin tamamlandığını görüyorum. Size o sonuçları verebilecek yetkili personelimiz var mı diye bakmam gerekiyor."

Soluğunun ardından fısıldadı, "Yüce İsa."

Batı yakasındaki bu insanlar ne kadar şeyin buna bağlı olduğunu hiç bilmiyordu. Eğer bilselerdi kesinlikle acele ederlerdi.

Genevieve nefesini bırakıp bana baktı. "Bu çok can sıkıcı."

Neden benimle konuşmaya çalıştığını bilmiyordum. Mesele ne olursa olsun cevap veremeyecek kadar endişeliydim. Dikkatimi Graham'a çevirdim. Az önceki rahat hali uzak bir hatıra gibiydi. Çok endişeli görünüyordu. Sanırım bir parçası Chloe'nin onun olmasını isterken, diğer parçasının tam tersi senaryodan ödü kopuyor olmasıydı. Kendisinin olduğunu düşündüğü bir kızın babasız kaldığı senaryo.

Sanki içim kıvrılıp duruyordu, birini gerçekten sevdiğinizde o kişinin korkusunu fiziksel olarak hissedip hissedemediğinizi merak ediyordum. Onun korkusu benimdi. Acısı benimdi. Hayatı artık benimkine karışıyordu. Ona onu sevdiğimi söylememiştim ama bütün geleceğim birkaç dakika sonra gelecek şeye bağılıymış gibi hissederek otururken bunun gerçek bir şey olduğu sonucuna vardım.

Graham J. Morgan'ı seviyordum. Bay Büyük Puşt. Burnu Hava-da Takım Elbiseli Adam. Manhattanlı Bakir. Morgan'ın Elli Tonu. Hepsini seviyordum. Kişisel özelliklerimin hepsini sevmesini seviyordum. Beni korumasını seviyordum. Hayatımda ilk defa birisi için, onun için, en önemli insan olduğumu hissettirmesini seviyordum. Bu sonuçlardan çıkanlara göre, belki de artık en önemli kişi olmayacaktım. Kızı önce gelecekti ve *gelmeliydi de*. Olması gereken buydu. Frank Venedetta'nın hiç anlamadığı şey buydu.

Hoparlörden bir erkek sesi geldi. "Bay Morgan? Beklediğiniz için teşekkürler, ben Brad. Laboratuvar müdürlerinden biriyim. Gecikme için özür dilerim. Sonuçlarınızı aldım."

Graham zorlukla yutkundu. "Tamam..."

“En az yüzde doksan dokuz nokta dokuz uyumlusunuz. Bu sonuçlar babalığı kanıtlayan kesin sonuçlar.”

Graham ağzını eliyle kapadı ve eline doğru uzun, yavaş bir soluk verdi.

Adam devam etti, “Laboratuvar sonuçlarının yazılı çıktısını bugün kargoyla göndereceğiz. Yarın elinizde olurlar. Gecikme için tekrar özür dilerim.”

Genevieve yüzünü elleriyle kapayıp ağlamaya başladı.

Graham sadece, “Teşekkürler,” dedi. Telefonu kapatıp doğruca gözlerine baktı.

Sakin kalmaya çalışıyordum, başımı tekrar tekrar sağlayarak hem kendimi hem de onu her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye uğraştım.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, “Her şey yolunda,” dedim.

İçimde derinlerde, bundan o kadar da emin değildim. Onu sevdiğimi biliyordum. Artık tek bildiğim şey buydu. Sadece bunun yeterli olmasını umdum.

20

Graham

Genevieve'in üç katlı evi, benim Yukarı Batı Yakası'ndaki çatı katımdan bir buçuk kilometre uzaklıktaydı.

Tuğladan yapının önünde durdum ve girmeden önce biraz oyalandım. Chloe'yle resmi olarak tanıştığım anda bundan geri dönüş olmayacaktı.

Ben artık bir babayım. Hâlâ yabancı bir histi.

Genevieve'le, ilk buluşmanın rahat bir yemek olmasına karar vermiştik. Beni bir aile dostu olarak tanıştıracaktı. Plansız hareket edecektik, doğru zaman geldiğinde de Chloe'ye iki babasının olduğu açıklanacaktı. Biri cennette, diğeri de dünyada. Zamanla, Chloe bu fikre alıştıkça, adil bir velayet anlaşması yapacaktık. Genevieve bunu benim için kolaylaştırmaya karar verdiği için şanslıydı. Yoksa kendi elleriyle bir savaş açmış olacaktı.

Soraya'nın bu akşam benimle burada olmasını çok istiyordum ama hayatına daha fazla yeni insan sokmadan önce kızımın ilk buluşmamı gerçekleştirmem daha mantıklıydı. Chloe bildiği tek babasını daha yeni kaybetmişti. Hâlâ son derece kırılıyordu.

Kırmızı kapının üzerinde dallardan ve böğürtlenlerden bir çeşenlenk vardı. Zili çaldım, kapı açılmadan önce derin bir nefes aldım.

Genevieve gülümsedi ve başıyla içeriyi işaret etti. "İçeri gel Graham."

İçerideki her şey düz beyaz, gümüş rengi ya da griydi. Dekor benim evimdekine çok benziyordu, pürüzsüz ve moderndi. Bana zevkimin ne kadar çok değişmiş olduğunu hatırlattı. Son zamanlarda rengârenk şeylere daha çok düşkündüm. Parlak, cüretkâr renklere.

Güzel bir koku havayı doldurunca, "Bu koku da ne?" diye sormadan edemedim.

"Eskiden sana yaptığım ev yapımı pad thai'yi hatırlıyor musun? Hep en sevdiğindi. Onun kokusunu alıyorsun. Akşam yemeğine yaptım."

Liam'inkini ağzına almasından öncesini pek hatırlamadığımı ona hatırlatmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Bu tipik laf sokma gecem değildi.

"Teşekkürler. Çok düşüncelisin."

"Sadece buradayken rahat hissetmeni istiyorum."

Beni rahatsız eden tek şey Genevieve'in mutlu ev sahibesini oynamaya çalışmasıydı.

"O nerede?"

"Chloe odasında oynuyor. Seni hemen tanıştırmaktansa onu odasından çağırıp seni normal bir şekilde burada bulmasının daha iyi olacağını düşündüm. Şüphelenmesini istemiyorum."

Annesinin, doğduğu günden bu yana gerçek babasını ondan saklayan yalancı bir sadakatsiz olduğundan şüphelenmesini mi?

"Sen nasıl iyi olacağını düşünüyorsan öyle olsun. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Tabii onu benden daha iyi tanıman benim seçimim değildi."

"Biliyorum." Genevieve boğazını temizleyip mutfaka doğru yürüdü. "Rahatına bak. İçecek bir şey ister misin?"

"Yemekle su olur, şimdilik başka bir şey istemiyorum." Oturma odasına geçtim, mutfakla birleşti.

"Emin misin? Konyağım var... şarap..."

Elimi kaldırarak, "Bu akşam içki içmeyeceğim," dedim.

"Tamam... fikrini değiştirirsen haberim olsun."

"Seni tanıyorum," dedi tatlı, küçük bir ses.

Arkamı dönünce Chloe'yi orada dururken buldum. Çok gür olan uzun, kahverengi saçları yüzünün yarısını kapatıyordu. Sevimli pembe ayakları olan bir pijama giyiyordu ve elinde de oyuncak ayısı vardı.

Oturduğum yerden kalkarken ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni tanıyor musun?"

"Tokamı bulmuştun...babamın partisinde."

Doğru. Liam'ın cenazesinde küçük kızın saçından düşen ponponları almıştım.

Önünde diz çöktüm. "Sen ne akıllı bir kurabiyesin öyle."

"Senin adın ne?"

"Graham."

"Graham krakeri gibi mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Sen de akıllı krakersin!"

Sessizce güldüm. "Çok komik kızsın Chloe."

Genevieve araya girdi, "Chloe... Graham babanın ve annenin bir arkadaşı. Bu akşam yemekte bize katılıyor."

"Babamın öldüğünü biliyor musun?"

"Evet. Çok üzgünüm. Seni çok sevdiğini biliyorum."

Masanın ucuna doğru yürüyüp çerçeveli bir fotoğrafı aldı ve bana getirdi. Fotoğrafta etraflarında düşmüş sonbahar yapraklarıyla Liam ona sevgiyle bakıyordu. Liam'ın onu sevdiğine hiç şüphe yoktu. Kötü hissetmek istedim ama fotoğraftaki Chloe'nin yüzündeki gülümsemeyi görmek bunu imkânsız hale getirdi.

"Gerçekten harika bir fotoğraf."

"Teşekkürler."

Ona ne söyleyeceğim diye savaş verirken, "Pijamalarını hep bu kadar erken mi giyiyorsun?" diye sordum.

"Bazen."

"Çok rahat görünüyor. Keşke benim bedenimde de yapsalar."

Küçük burnunu kırıştırdı. "Çok komik olurdu."

"Evet. Sanırım öyle olurdu."

Bana oyuncak ayısını verdi. "Bak! Teddy Grahams... aynı küçük ayıcıklı kurabiyeler gibi." Sonra kahkaha atmaya başladı.

Ben de güldüm çünkü o gülüyordu. "Akıllıca."

"Yemek hazır!" Genevieve mutfaktan seslendi. Yemek masasına hazırlamıştı. Geniş, beyaz, dikdörtgen bir tabak erişte ve sebzelerle doluydu. Tavuk nuggetlar ve karışık sebzelerin olduğu bir tabak da Chloe'nin yeri olduğunu düşündüğüm yere yerleştirilmişti. Kâşif Dora servis altlığı ele veriyordu.

Genevieve, "Graham sadece su istiyorsun değil mi?" diye sordu.

"Aynen öyle."

"Chloe, sen her zamanki gibi çilekli süt mü istiyorsun?"

Çilekli süt mü?

Hadi canım.

Chloe'ye döndüm. "Çilekli süt mü? Ben çilekli süte bayılırım."

"En sevdiğim."

"Hangi marka?"

"Quik," dedi.

Genevieve'in önünde hiç Nesquik içmemiştim. O yüzden bunun ne kadar çılgınca bir tesadüf olduğundan haberi yoktu.

"Bu çılgınca. O benim dünyadaki en sevdiğim içecek." Genevieve'e döndüm. "Ben de içeceğimi çilekli sütle değiştirebilir miyim?"

"Tabii ki." Genevieve eğlenmiş gibiydi.

Kızımın önünde, yetişkin hayatımda ilk defa Nesquik'i açığa ve utanmadan içecektim. Saklandığım çilekli süt dolabından çıkıyordum.

Chloe annesine döndü. "Ona çılgın pipet de versene."

"Ah, istediğini sanmıyorum."

Chloe'nin hatırı için, Genevieve'e istemediğimi düşündüğü için deliymiş gibi baktım. "Tabii ki isterim!"

Genevieve başını iki yana salladıktan sonra uzun, pembe, kıvrımlı bir pipeti önüne koydu. Chloe içişimi izlemekten gerçekten hoşlandı.

“Biliyor musun Chloe, çılgın pipetten içince bu sütün tadının daha iyi olduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Değil mi!” diye cırladı.

Gözlerindeki neşe dokunulacak gibiydi. Buna alışabilirdim. Benim gibi iri bir herifin çocukça şeyler yaptığını görünce yüzüne çok istediğim gülümsemenin konması çok iyi hissettirdi. Bu küçük kız travmatik bir kayıp yaşamıştı ama uyumluydu ve annesi tarafından seviliyordu. Genevieve'e en azından hakkını vermem gerekiyordu. Çok iyi bir anne gibi görünüyordu.

Chloe yemek boyunca eriştelerimi yememi izleyerek eğlendi. Sadece onu tekrar tekrar güldürmek için gözlerini şaşı yapıyordum. Genevieve sessiz ama gözlemci bir yaklaşım sergiledi, sıklıkla çenesini eline dayayıp bizi izledi. Bir adım geri çekilerek Chloe ile benim bir bağ kurmamıza izin veriyordu.

Yemekten sonra Genevieve, Chloe'ye ellerini yıkattı ve dişlerini fırçalattı. Akşamın geri kalanının nasıl olacağını bilmiyordum. Ta ki Chloe yine arkamdan gelip, “Burada mı yatacaksın?” diye sorana kadar.

“Hayır. Hayır burada yatmayacağım ama biraz daha kalacağım. Programda başka ne var?”

“Hı?”

Dilimi çocuklara daha uygun hale getirmeyi öğrenmem gerekiyordu.

“Yemekten sonra ne oynamaktan hoşlanıyorsun?”

“Süslenme.”

“Süslenme mi?”

“Evet.”

“Şartları ne peki?”

“Şort yok. Elbiseler var.”

Güldüm. “Elbise mi?”

“Evet.” Sonra koşarak uzaklaştı, herhalde bir şey almaya gitmişti.

Genevieve'e baktım, bütün bunları bana tercüme etmesine ihtiyacım vardı. "Elbise?"

"Chloe'nin bir sandık dolusu prenses elbisesi ve kostümleri var. Pijamasının üstüne giyip yorulana kadar onlarla dönmekten hoşlanıyor. Yatak öncesi ritüeli gibi bir şey."

Chloe koşarak bana geldi. Üzerinde pembe, kabarık bir elbise ve plastik bir prenses tacı vardı. Ben daha gözümü kırpana kadar beyaz, tüyden bir otriş boynuma dolanıverdi.

"Chloe, Graham bir hanımefendi gibi giyinmek istemeyebilir."

"Sorun değil. Kadınsı yanımı keşfetmeye niyetliydim zaten. Yapılacaklar listemdeydi."

Chloe telefonumu alıp bana uzattı. "Fotoğrafımızı çeksene!"

Chloe'yle bir selfie çektik ve içgüdüsel olarak fotoğrafı Soraya'ya yolladım. Bu akşamki ruh halinin nasıl olduğunu bilmediğim için acaba göndermese miydim dedim ama artık çok geçti.

Chloe boynumdaki otrişi çekip alırken, "Döneceğim," dedi. Odasına doğru koşturup Genevieve ve beni odada yalnız bıraktı. Giderken birkaç tüyü halıya düşürmüştü.

"Onunla gerçekten harikasin Graham."

"Bu... doğal hissettiriyor... beklediğimden farklı."

"Elbette öyle. Çünkü o senin."

Konuşmamıza devam edemeden Chloe yine bana doğru uçarak geldi. Bu defa kenarları beyaz tüylü, Noel'i andıran kırmızı bir elbise giymişti. Siyah bir silindir şapka tutuyordu.

"Kar prensesi misin?"

"Ben Noel prensesiyim." Silindir şapkayı kafama koydu. "Sen de Scrooge'sun".

"Sanırım az önce tam olarak bana uygun bir rol verdiğini söyleyecek bir sürü insan var Chloe."

*Ebenezer Scrooge, Charles Dickens'ın Bir Noel Şarkısı adlı kitabın ana karakteridir. Romanın başında soğuk kalpli, cimri, suratsız biri olarak anlatılır. -çn

“Ne?”

“Yok bir şey.” Gülümsedim. Kendime sürekli dört buçuk ya-
şındaki biriyle konuştuğumu hatırlatmam gerekiyordu.

Süslenme oyunu yarım saat kadar devam etti, sonra Genevieve
Chloe'ye yatma vaktinin geldiğini söyledi.

“Uyku saatini yarım saat geçti zaten. Graham'a iyi geceler de.”

Kızım bana doğru yürüdü. Benim kızım. Hâlâ alışmam gereki-
yordu. Tam suratımın önünde durdu. Tanrım, anneme öyle çok
benziyordu ki. Annem onu çok severdi. Bu da Meme'ye haberi
vermem için zaman ayırmam gerektiğini bana hatırlattı.

Chloe'nin yanaklarını avuçlamadan edemedim. Onu korkut-
mak istemiyordum ama bunu yapmayı bütün akşam istemiştim ve
bu son fırsattı.

“İyi geceler hayatım.”

“Geri gelecek misin?”

“Bundan emin olabilirsiniz Chloe.” Ağzımdan bundan daha içten
sözler çıkmamıştı. Benden kurtulmayı denemek için tonla zamanı
olacaktı.

Bu akşam kesinlikle beklediğimden daha iyi gitmişti.

Arabaya bindiğimde telefonuma bakıp da Soraya'nın ona at-
tığım fotoğrafa hiç cevap vermediğini fark ettiğimde, içimi kap-
layan sıcak hissin yerini çabucak endişe aldı. İçime kötü bir his
çöktü. Mesajlarıma cevap vermemek onluk bir iş değildi.

Aptallık etmişim.

Salağın tekiyim.

Ona o fotoğrafı hiç göndermemeliydim.

Kalbim gümbürdemeye başladı. Bu akşam onu yalnız mı bı-
rakmalıydim, yoksa Brooklyn'e mi gitmeliydim?

“Apartmanın önüne park et Louis. Henüz nereye gideceğim-
den emin değilim.”

Tam araba binamın önüne gelip durduğunda, mesaj geldiğini
söyleyen bir bildirim geldi.

Üzgünüm. Fotoğrafları daha yeni gördüm. Telefonum diğer odada şarjdaydı. Otrişle çok sevimli görünüyorsun. İşlerin yolunda gittiğine sevindim. Sanırım ben bu akşam erken yatacağım. Biraz hasta hissediyorum. Yarın konuşuruz. Öptüm.

Cevap verdiği için rahatlayarak kocaman bir soluk verdim, başımı koltuğun arkasına yaslayıp mesajını tekrar tekrar okudum. Brooklyn'e gitsem mi gitmesem mi bilmiyordum. İyi hissetmediğini söylüyordu. Telefonumu alıp onu aradım ama sesli mesaja düştü. Aramamı görmezden mi geliyordu, yoksa çoktan yatağa mı gitmişti? Belki de sesini kısımişti. Telefon mesaj bırakmam için biplediğinde boş boş konuşmaya başladım.

"Selam güzellik. Kendini iyi hissetmediğine üzüldüm. Sadece yatmadan önce sesini duymak istedim. Herhalde sen yattın bile. Bu akşam iyi gitti. Hazır olduğunda onunla tanışmanı istiyorum. Fakat Soraya şunu bilmen gerekiyor ki, sen olmasaydın buna hazır olmazdım. Birkaç yıl önce olduğum adam, şu anda olduğum adamdan farklıydı. Sefil bir adamdım. O zamanlar Liam ona daha iyi bir baba olmuş. Buna ikna oldum. Ancak senin sayende, şimdi onun hak ettiği tarzda bir baba olacağım. Çünkü sen bana hayatta neyin önemli olduğu konusunda çok şey öğrettin."

Duraksadım.

Siktir.

Ona onu sevdiğini söyle. Söyle gitsin.

"Soraya, ben—"

BİİP.

Kahrolası şey lafımı yarıda kesti.

Soraya

Evimin önündeki kaldırımın kenarına park eden arabayı, penceresi açılıp da seksi bir ses dikkatimi çekene kadar fark etmemiştim bile. “Bir tur atmak ister misin güzelim?”

Koyu renkli arabaya doğru süzüldüm. “Değişir. Ne çeşit bir tur teklif ediyorsunuz Bay Büyük Puşt?”

Graham kapıyı açıp kolumdan tutarak beni şaşırttı ve içeri çekip hızlı bir hareketle beni kucağına alıverdi. Hareketinin oyunbazlığı beni gülümsetti, hem de sabah olmasına ve ikinci kahve-mi içmemiş olmama rağmen. *Bu ender rastlanır bir durumdu.*

Kıkırdadım, sesim muhtemelen liseli bir kız gibi çıkıyordu sesim ama kendime engel olamadım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kadınımı işe bırakmaya geldim.”

“Kadının mı? Mağara adamı gibi konuşuyorsun.” *Ki ben gizliden gizliye bunu seviyorum.*

Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Nefesini verdiğinde gerilimin vücudunu terk ettiğini hissettim. “Dün gece seni özledim. İyi hissetmiyordun. Şimdi iyi misin?”

“İyiym aslında. Hastalanmaya başladığımı düşündüm. Fakat iyi bir gece uykusu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.”

“Başka ne kendini daha iyi hissetmeni sağlar biliyor musun?” Kucağımdaki sağ koluyla beni olduğum yerde tutarken, diğer elini bacağımdan yukarı kaydırmaya başladı. Ona kolay erişim sağlayan bir etek giyiyordum.

“Dur tahmin edeyim, penisin mi? Penisin mi kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir?”

“Şimdi sen bahsedince düşündüm de yapabileceğinden eminim. Ancak benim aklımdaki şey o değil.”

“Değil mi?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Aslında, boşalırken ne kadar seksi görüldüğünü düşünüp duruyordum, seni yakından izleme fırsatına sahip olmak istiyordum. Bugün işe giderken seni parmaklamak istediğimi düşündüm. İçindeyken dikkatim yüzünü gerçekten inceleyemeyecek kadar dağılıyor.”

“Yüzümü incelemek istiyorsun...” Parmağımla kucağımdaki genel bölgeyi işaret ettim. “Şey yaparken...”

“Seni parmaklarken. Evet.”

Graham'ın gözlerine baktım. Yüzde yüz ciddiydi. Bakışlarımızı ayırmadan şoförüyle konuştum, “71. Cadde ve York lütfen, Louis.”

Aradaki mahremiyet panelini kapatan düğmeye basarken göz bebekleri genişledi, yüzünde ahlaksız ve keyifli arası nefis bir gülümseme vardı. Her zamanki gibi iş için özel dikim takım elbisesini giymişti, her santimiyle güçlü bir iş adamı gibi görünüyordu. Yine de o anda, odaklandığı tek iş bendim. Sadece bakışı bile beni tahrik etti. Yapmak istediği şey için fazla uğraşması gerekmedi. Bütün bu süre boyunca bana odaklanan gözleri kendimi özgüvensiz hissettirmede için şanslıydım. Aksine, beni izleyerek boşalabileceğini bilmek, hissettiğim şeyi kuvvetlendirdi.

Bittiğimde daha Brooklyn Köprüsü'ne bile varmamıştık. Doyuma ulaşınca dingin bir şekilde iç geçirip başımı göğsüne yasladım. “Bu, trenden çok daha iyi.”

Güldü. “Umarım ulaşım çeşidinden değil de benim servisimden bahsediyorsundur.”

“Elbette.”

Kollarını etrafıma dolayıp başımın tepesine bir öpücük konurdu. “Bu servisler sana yedi yirmi dört açık Soraya. Söyle yer.”

Orgazm sonrası dinginliğin ve Graham'ın beni saran kollarının keyfini sürerek bir süre sessiz kaldım. İkimiz de öyle. Manhattan'a girdikten sonra ofisime varana kadar pek zamanımızın kalmadığını biliyordum ve dün gece hakkında bir şey sormadığım için suçluluk hissettim.

“Dün gece yolladığın fotoğrafa bayıldım. İlk ziyaretin iyi gitmiş gibi görünüyordu.”

“O inanılmaz.”

Konuşmasını izlemek için göğsünden geri çekildim. Kızı hakkında konuşurken gözleri parladı. “Akıllı, komik. Alaycı. Ve güzel.” Yanağımı okşadı. “Aslında sana çok benziyor.”

“Annesi akıllı ve güzel.”

“Dün gece onun senin ve benim kızımız olduğunu düşünerek eve gittiğimi söylemem çok berbat bir şey olur muydu?”

“Epey kötü olurdu.” Duraksadım. “Ayrıca dürüstçe ve çok tatlı.”

“Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum.”

Benim de ödüm kopuyor. “Buna hazır olduğumdan emin değilim.”

Graham anlıyormuş gibi başını salladı, gerçi gözlerinde acıyı gördüm.

“Ama onun hakkındaki her şeyi dinlemek istiyorum. Sadece bunu ağırdan almamız gerektiğini düşünüyorum. Çocuklarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ayrıca hâlâ kendi ilişkimizi oturtmaya çalışıyoruz.”

Vücudu kaskatı kesildi. “Ben ilişkimizi çoktan bir yere oturttum.”

“Öyle demek istemedim...”

“Sorun değil. Seni anlıyorum Soraya.”

Sevgili Ida,

Erkek arkadaşım la dört ayı aşkın süredir birlikteyiz. Onu seviyorum ve o da beni sevdiğini söylüyor. Bana kendimi özel ya da arzulan bir i gibi hissettirmemesi tek endişem. Hiç beni görmek için sabırsızlanmıyor ve cinsel birleşmeyi sıklıkla benim başlatmam gerekiyor. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama hiçbir şeyi değıştirmed i. Arzulandığımı hissetme ihtiyacı duyduğum için aptal mıyım? -Krista, Jersey City

Günlük postayı tarayıp durdum, potansiyel gördüklerimi kenara ayırıyordum.

Sevgili Ida,

Erkek arkadaşım Brad'le birlikte altı ay önce aynı eve çıktık. Kıra sözleşmesini imzaladıktan bir hafta sonra işini kaybetti...

Sevgili Ida,

Kocam cinsel arzusunu kaybetmiş gibi...

Sevgili Ida,

Düşünceli ve ilgili bir adamla çıkıyorum. Sorun şu ki pasaklının teki ve...

Sevgili Ida,

Birkaç yıl önce hayatımın aşkının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermiş olmaktan korkuyorum. Tanıştığım herkes sönük kalıyor...

İşimi bitirdiğimde kafamı masaya vurmak istedim. Bu sabah Graham'la ayrılış şeklimiz yüzünden zaten kendimi bok gibi hissediyordum. İlişkilerle ilgili tüm bu sorunları okumak kendinkinin değerini hiç bilmediğimi göstermişti. Graham beni

almak için ta Brooklyn'e kadar gelmiş, beni ne kadar özlediğini söyleyerek her şeyi ortaya dökmüştü (kendine hiç fiziksel zevk vermeden bana sabahın erken saatlerinde muhteşem bir orgazm verdiğinden bahsetmiyordum bile) ve ben ne yapmıştım? Onu bok gibi hissettirdim. *Bravo Soraya.*

İşin aslı şu ki, onu öyle çok istiyordum ki, bir insanın diğerini bu kadar çok istemesinin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bu düşünce de ödümü patlatıyordu. Şimdi bir çocuk dahil olunca daha da çok. Koltuğumda arkama yaslandım ve hayatımı Graham'sız hayal etmeye çalıştım. İşimin bittiğini fark etmem uzun sürmedi. Çünkü artık hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Ayrıca ne kadar boktan bir sevgili olduğumu da fark etmemi sağladı.

Derin bir nefes alarak telefonuma uzandım.

Soraya: Bu sabah için üzgünüm. Chloe'yle tanışmak istiyorum.

Küçük noktalar anında hoplamaya başladı. Sabahki ayrılış şeklimizden dolayı o da mi konsantre olmakta zorlanıyor diye merak ettim.

Graham: Emin misin?

Soraya: O senin bir parçan ve ben senin her parçanı tanımak istiyorum.

Telefonum birkaç dakika sessiz kaldı, bense sabırsızca bir yanıt bekledim.

Graham: Teşekkürler

Soraya. Soraya: Hayır. Ben sana teşekkür ederim.

Graham: Bu sabah için mi?

Soraya: Olduğun gibi bir adam olduğun için.

Mesajlaşmamızdan sonra kısmen daha sakindim. En azından iki günlüğüne. Genevieve ve Chloe'yle buluşup öğle yemeği yemek için yola koyulduğumuz cumartesi gününe dek.

"Genevieve'e benim de geldiğimi söyledin değil mi?"

"Evet."

"Ve karşı çıkmadı?"

Graham'ın çenesi kasıldı, hiçbir şey söylemedi. Zaten gerek de yoktu.

"Beni orada istemiyor," diye iç geçirdim.

"Onun ne istediği önemli değil."

"Elbette önemli. O, Chloe'nin annesi."

Graham'ın arabasının arka koltuğunda gidiyorduk, trafik hafifti ve öğle yemeğine yarım saat erken gelmiştik. Sinirlerim zaten gergindi ve bu yeni bilgi kırıntısı, Genevieve'in beni orada istemediğini sesli olarak dile getirdiğini bilmek başımı zonklattı.

"Eğer Chloe'nin iyiliği için gerçekten bir endişesi olsaydı seninle tanıştırmamayı kabul ederdim. Fakat öyle bir endişe değil, bu benim için önemli." Uzanıp elimi sıktı.

"Endişesi ne öyleyse?"

Yine çenesindeki kas kasıldı. "Önemli değil."

Öğrenmek istesem de peşini bıraktım. Çünkü Louis 3. Cadde'ye girip konuşmamızı böldü. "60. Cadde kapalı. Yolda bir çeşit vinç var, o yüzden bütün sokağı kapatmışlar."

"Sorun değil. Burada ineriz," dedi Graham.

Arabadan çıktıktan sonra saatini kontrol etti, ardından çıkmama yardım etmek için elini uzattı ve kapıyı arkamdan kapadıktan sonra bile elimi bırakmadı. "Restorana erken gitmek ister misin?"

"Dışarısı güzel. Neden etrafta dolanmıyoruz?" Oturup beklemenin güzel bir günde yürümekten daha stresli olacağını düşündüm.

Yürüyüşümüzün yarısına geldiğimizde bir dans stüdyosunu geçtik. Batı Yakası Adımları. "Chloe burada mı?" Genevieve, Graham'a Chloe'nin Serendipity 3 restoranından fazla uzakta olmayan bir yerde yeni dans derslerinin başladığını söylemişti.

"Bilmem." Yavaşladık ama dışarıdan birinin görememesi için ön pencerenin geniş camları aynalıydı. Biz geçtikten sonra bir kadın arkamızdan seslendi.

"Graham." Arkamızı döndüğümüzde Genevieve'i dans stüdyosunun kapısını açık tutarken bulduk.

"Genevieve." Graham başını salladı. "Soraya'yı hatırlarsın."

Bana önceden pratiği yapılmış, kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Hatırlıyorum. Seni görmek ne güzel."

Yaa, eminim öyledir.

"Dersin bitmesine yirmi dakika var. Ama gözlem odasından izleyebilirsin. Tek taraflı camdan, egzersizini izlediğini görmez." Graham bana bakınca başımla onayladım.

Gözlem odasının içi ebeveynlerle doluydu. Çoğu oturmuş çene çalıyordu, diğer taraftaki sınıfa bakmıyorlardı bile. Graham tereddütle pencereye doğru yürüdü. İçerisi bale tütülerini giymiş dört ve beş yaşlarında kızlarla doluydu. Pembe denizinin içinde Chloe'yi aradım. Salondaki en sevimli ufaklık olmasaydı bile aralarından sıyrılırdı. Diğer kızların giydiği pastel renklerin arasında, o neon yeşili giyinmişti.

"Uyum sağlayıp diğer kızların derse giydikleri şeyleri giymeyi reddediyor. Büyüdükçe bundan sıyrılmasını umuyorum."

Graham küçük kızı hayranlıkla izlemeye devam etti. "Umarım sıyrılmaz."

Genevieve'nin gözleri üzerimde kısıldı. Krem rengi kumaş pantolon ile kadınsı, pahalı ve tarz görünen lacivert, ipekten bir bluz giyiyordu, ama Yukarı Batı Yakası'ndaki kadınların hepsi aynı elden çıkmış gibiydi.

"Bu onun için yeni bir ders. Eskiden salı akşamları babasıyla gelirdi..." Söylediği şeyin farkına varınca lafını düzeltti. "Liam sokağın karşısındaki spor salonuna gidiyordu. Son seansları birkaç hafta önce bitti, ben de hafta sonuna geçirmenin en iyisi olacağını düşündüm, böylece eski rutinini hatırlamak zorunda kalmaz."

Graham onayladı.

Hamile bir kadın geldi. "Sen Chloe'nin annesinin değil mi?"
"Evet."

Kadının elleri kocaman karnının üzerindeydi, sonra birini Genevieve'e uzattı. "Ben Anna'nın annesi, Catherine. Anna geçen haftaki dersten sonra durmadan Chloe'den bahsetti. Belki bir ara kızları buluşturabiliriz diye düşündüm."

"Elbette. Chloe'nin buna bayılacağından eminim."

Graham cama yaklaşmıştı, gözleri Chloe'nin her hareketini takip ediyordu ama Catherine'e bakmak için döndü.

Kadın gülümsedi. "Siz Chloe'nin babası olmalısınız. Size çok benziyor değil mi?"

Graham donakaldı, Genevieve'e bakıyordu.

Genevieve rahat bir şekilde onu tanıştırdı. "Catherine, bu Graham Morgan."

Kadın elini uzattı, artık ben de ona baktığım için bana doğru döndü. "Siz de dadısı mısınız?"

Bu Graham'ı girdiği pustan çıkardı. Kolunu sahiplenici bir şekilde belime doladı. "Bu Soraya. Sevgilim."

Graham fark etmedi ama Genevieve benimle göz göze geldi, gözleri keyifle parladı. Orospu.

Ders bitmeden önce çıktık, Chloe'nin bizi orada görmesini istemiyorduk. Genevieve'e onunla restoranda buluşacağımızı söyledik.

Dışarıdaki temiz hava iyi geldi. En sonunda daha rahat nefes alıp verebildim. "O kadın benden hoşlanmıyor."

"Seni kıskanıyor. Görünüşü konusunda hep güvensizlikleri oldu."

"Onun mu? Muhteşem ama."

Graham sokakta duruverdi. "Çekici, evet. Fakat o sıradan. Senin aksine." Uzanıp iki eliyle yüzümü avuçladı. "Sen sıradışısın."

Son derece ciddiydi ve bana bakış şekli içimde yükselen şüpheleri tamamen dindirmişti.

On beş dakika sonra Chloe Serendipity 3'ün kapısından resmen sekerek girdi. Dans kıyafetini çıkarmamıştı ve onu izlerken

gölümsememek imkânsızdı. Kısa bir duraksamanın ardından Genevieve bizim masamızı işaret etti, oturduğumuz yere kadar kayarcasına geldi. Graham ayağa kalktı.

“Chloe,” diyerek başıyla selamlayıp gülümsedi.

“Kraker.” Bütün ağırlığını arkasına vererek geriye doğru eğildi ve Graham'ın beşlik çakması için elini havaya kaldırdı. Graham hazırlıksız yakalandı, neredeyse el temasını kaçırıyordu. Etkileşimleri komikti. Beşlik çakmak hiç... *Grahamvari değildi.*

Yerine oturunca ona doğru eğildim. “Kraker mi?”

O da fısıldadı. “Graham markası var ya. Görünüşe göre bir takma adım var.”

“Senin adın ne?” Chloe sandalyesine tırmanıp dizlerinin üzerinde durdu. Doğruca karşımda oturuyordu.

“Benim adım Soraya. Seninle tanıştığıma memnun oldum Chloe.”

“Soraya mı?”

“Aynen öyle.” *İlk seferde.*

“Saçını sevdim. Anne ben de saçımı öyle yapmak istiyorum.”

Genevieve menüyü açtı. “Hiç sanmıyorum.”

“Sen Graham'ın karısı mısın?”

“Hayır.”

“Sen onun...”

Genevieve meraklı kızının konuşmasını tekrar böldü. “Soraya, Graham'ın arkadaşı hayatım. Şimdi, neden sandalyene düzgünce oturmuyorsun?”

Omzunu silkti. “Dizlerimin üstünde durmak istiyorum. Böyle daha kolay uzanıyorum.”

“Otur. Eğer bir şey istersen ve uzanamazsan ben sana veririm.”

Chloe somurttu ama poposunu düzgünce yerine yerleştirdi.

Genevieve Graham'a, “Donovan hesabını aldıktan sonra buraya gelişimizi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Graham'ın cevabı hızlıydı. Hatırladığı ama onu koldan uzaklaştırmaya çalıştığı belliydi.

Genevieve gözlerini menüye indirirken genişçe gülümsedi. "Bu çok kötü. Ama o akşamın ilerleyen saatlerini hatırladığından eminim."

"Kraker sen ne yiyeceksin?"

"Daha karar vermedim Chloe. Sen ne alacaksın?"

Bütün yüzünü buruşturdu ve işaretparmağını derin düşünceler içindeymiş gibi burnuna dayadı. "Buzlu sıcak çikolata."

"Buraya daha önceden geldin herhalde?"

"Dans dersimden sonra babamla gelirdim." Chloe'nin yüzü asıldı. Sonraki sorusunu bana yöneltti. "Sen de babamı tanıyor muydun Soraya?"

"Aaaa..."

Graham elini masanın altından dizime koydu ve benim yerime cevap verdi. "O babanla tanışmadı Chloe."

"Babam her hafta ne alırdı biliyor musun?"

"Ne?"

Sanki bir şey kötü kokuyormuş gibi burnunu kırıştırdı. "Kahve."

Graham menüsünü bıraktı. Bakmamıştı bile. "Ben de senin aldığından alacağım Chloe."

Öyle genişçe gülümsedi ki neredeyse küçük, beyaz dişlerinin hepsini sayabilirdim. Garson siparişimizi almak için geldiğinde ben de buzlu sıcak çikolata istedim. Genevieve sadece kahve söyledi. Garson Chloe'ye boyaması için pastel boyalarla dolu tenke bir kutu ve kâğıttan bir çocuk menüsü verdi. Chloe anında işe koyuldu.

"En sevdiğin renk ne Kraker?"

"Mavi." Graham'ın gözleri saçlarımın ucuna kaydı. "Senin?"

"Yeşil. Odamın yeşil olmasını istedim ama annem küçük kızların odasına yatışmayacağını söyledi."

Genevieve araya girdi. "Yakışmak. Küçük bir kızın odasına yakışmayacağını söyledim."

Chloe omzunu silkip boyamaya geri döndü.

Genevieve, "Ee Soraya, sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir köşe yazarı için çalışıyorum. *Ida'ya Sor.*"

"İlişki köşesi mi?"

"Aynen o."

Yalandan gülümsedi. "Bir daha bir tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bunu hatırlamam gerekecek."

Başımla onayladım.

"İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Graham birkaç yıl önce bir ilişki tavsiyesi almak için köşeye yazdı."

"Öyle mi yaptı?" Genevieve'in gözleri kocaman oldu.

Tepkisinden acayip keyif almış olsam da onunla fazla kafa bulmasam daha iyi olur diye düşündüm. "Şaka yapıyorum. Trende tanıştık. Şey... sayılır. Graham telefonunu düşürdü, ben buldum."

"*Graham* trene mi biniyordu?"

"O gün bindi."

Graham dizimi sıktı.

Chloe, "Annem trenleri sevmiyor. Eskiden babamla ikimiz birerdik!" diye duyurdu. Liam'dan bahsetmek onu düşündüğüm kadar üzümüyordu sanki. Boyamaya devam etti ve sonra işaret-parmağı burnuna geri döndü. Bunun onun düşünme pozisyonu olduğu belliydi ve acayip tatlıydı. "Doğum günü partime gelecek misiniz?"

Graham'ın yüzünün solduğunu gördüm. *Kızının doğum gününün ne zaman olduğunu bilmiyordu*. Kapatılması gereken çok ara vardı.

Ben cevap verdim. "Doğum günün ne zaman?"

"Yirmi dokuz Mayıs."

"Partin ne temalı olacak?"

"Prenses partisi. Gelecek misin?"

Gözlerim yardım için Genevieve'e döndü. "Partisi Hamp-ton's'taki yazlık evimizde olacak."

Chloe araya girdi. "Orası büyük. Bizle kalabilirsin."

"Aslında bize katılmak ister mi diye Graham'a soracaktım Chloe."

Davetinin artı biri içermediğini açıkça gösterdi.

Graham umursamadı bile. “*Soraya* ve ben doğum günü partine katılmaktan çok memnun oluruz Chloe. Gelebilecek miyiz diye bakacağız. Davetin için teşekkürler.”

Gitme zamanı geldiğinde Graham'ın gözlerinden kızını henüz bırakmaya hazır olmadığını gördüm. *Onun kızı*. Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Restoranın önüne çıktığımızda Chloe bana hızlıca sarılarak vedalaştı ve sonra Graham'a döndü. Graham sokakta dizlerini büküp eğilerek onunla göz seviyesine gelerek konuştu.

“Doğum günün için istediğin özel bir şey var mı hayatım?”

Gökyüzüne doğru bakarken parmağını burnunun ucuna değdirdi. Graham'ın gözlerinin içine bakıp cevabını verdiğinde, kaderin cilvesinden haberi bile yoktu. “Babamı geri istiyorum.”

Graham

Haftalar içinde, Genevieve'in sadece uzak bir anı olduğu günlerden, onu günlük olarak aradığım ve onun habersizce ofisimde bitiverdiği günlere geçtik.

Gözlüğümü çıkarıp ellerimle yüzümü ovaladıktan sonra interkoma bastım. "Onu içeri yolla."

Genevieve ofisime girdi ve kendini masamın diğer yanındaki sandalyeye bıraktı.

"Konuşmamız gerek."

"Chloe iyi mi?"

"O iyi."

"O zaman burada ne yapıyorsun Genevieve?"

"Az önce konuşmamız gerek dedim ya."

Gözlüğümü yüzüme geri taktım ve masamdaki kâğıt yığınlarına geri gömüldüm, konuşurken başımı kaldırmadım. "Meşgulüm. Çıkarken randevu al."

Sesli bir şekilde iç geçirdi ama peşini bırakmadı. "Chloe'nin doğum günü bir *ail*e kutlaması."

"Ve..."

"Orada olmalısın."

“Önceki gece konuştuğumuzda sana katılacağımızı söyle dim.”

“O aileden değil.”

“Henüz değil, evet.”

Genevieve afallamış gibiydi. “Ciddi değilsin herhalde? Böyle bir şey söylüyorsun ama... Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyor sunuz? Artık düşünmen gereken bir kızın var. Bir baba figürü olarak, doğru düzgün tanımadığın birini kızımızla tanıştırmamalısın. Chloe bağlanabilir.”

“Bunun fazlasıyla farkındayım.”

“Birbirinizi daha tanıımıyorsunuz bile. Ne kadar oldu? Bir ay mı? İki mi?”

“Onu seni tanıdığımdan daha iyi tanıyorum.”

“Biz neredeyse üç yılı birlikte geçirdik.”

“Ve yine de senin nasıl bir kadın olduğunu hiç anlamadım. Neler yapabildiğini.”

“Bu adil değil.”

“Tam aksine, sanırım sana karşı son derece adil davranıyorum. Hak ettiğinden bile daha adil. Sen benim dostum dediğim adamla yattın, kızımı dört yıldan fazla benden gizledin ve şimdi de habersizce ofisime gelip gerçekten değer verdiğim birine hakaret ediyorsun.”

“O sana göre değil.”

“Dur tahmin edeyim. Sen öylesin?”

“Şey... evet. Biz aynı seviyedeyiz Graham.”

“Hiç sanmıyorum. Ben Avery'yi asla becermezdim.”

İrkildi ama çabucak toparlandı, konuşurken sırtını dikleştirdi. “Dilinde pirsing var. Önceki gün gördüm.”

“Evet. Ve sikimde harika bir his bırakıyor.”

Gözlerini kıstı. “Çok sürmeyecek.”

“Dışarı çık Genevieve. Yapacak işlerim var.”

“Sadece kızımı korumaya çalışıyorum.”

“Bizim kızımız.”

“Ben de öyle dedim.”

“Dışarı.” Kapıyı gösterdim.

“İyi.” Ayağa kalktı. “Seni uyarmadığımı söyleme ama.” Of-ladı.

O gece Soraya'yı dışarıda yemeğe götürdüm. Artık Soraya'nın bu hafta sonu benimle birlikte Chloe'nin partisine geleceğini Genevieve'in suratına çarptığıma göre, geriye sadece Soraya'yı gelmeye ikna etmek kalıyordu. Gitme konusundaki şüphelerini zaten dillendirmişti. Yemek sırasında konuyu açmadım, önce güzel yemek ve şarapla gözlerini boyadıktan sonra hamlemi geçenin ilerleyen saatlerinde yapmayı düşünüyordum.

Son bir saatte onu önce ağzımla orgazma ulaştırmıştım, ardından da sevişirken ikinci kez boşalmıştı. Arkasından sarılıyordum. Rahatlamış ve dingin bir soluk verdiğiğinde vaktin geldiğine karar verdim. Arkasında durmaya devam ederek çıplak omzunu öptüm ve vücudumu onunkinin etrafına sarmaladım. “Eğer bu hafta sonu benimle birlikte gelersen benim için anlamı çok büyük olurdu.”

“Bilmiyorum Graham.”

Burnumu sürttüm. “Orada benimle olmana ihtiyacım var.”

“Senin kızınla zaman geçirmeye ihtiyacın var. Ayrıca Genevieve'in benden hoşlanmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Benim için önemli. Şüphelerin olduğunu biliyorum. İşler değişse bile *bizim* hâlâ ilişkimizi yürütebildiğimizi görmeni istiyorum.”

“Graham...”

“Lütfen?” dedim yumuşakça.

“Pekâlâ.” Sesi yenilgiye uğramış gibi çıktı ama umursamadım. Ne alabiliyorsam onu alacak kadar bencildim.

“Teşekkürler. Önümüzdeki hafta sonu telafi edeceğim. Söz veriyorum.”

Zaten bir süredir yapmayı düşündüğüm bir şeydi. Son zamanlarda olan onca değişiklikten sonra, kurşunu yemek için bundan daha iyi bir zaman yoktu.

Louis beni Tig'in 8. Cadde'deki dövme salonuna bıraktığında gaza gelmiş hissediyordum.

Kapıyı açtığımda ufak çanlar çaldı. Her zamanki gibi içerisi tarçın esansı ve tütün kokuyordu. Bob Marley çalıyordu. Burada olmak garip bir şekilde bana üniversite günlerimi hatırlattı.

Tig sigarasını söndürüp beni karşıladı. "Bay Büyük Puşt! Randevu listesinde adını görünce ödüm bokuma karıştı. Ne si-kim oluyor oğlum? En sonunda seni delirtti mi?"

"Soraya'ya geldiğimi söylemedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Delia. "Randevu almak için aradığında bunun bir sürpriz olmasını istediğini açıkça belirttin, o yüzden bahset-meyeceğiz. Değil mi Tig?"

Tig beni köşedeki koltuğa doğru yönlendirdi. "Ne istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Evet. Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Aslında senin için çizmeye çalıştım." Cebimden bir parça kâğıt çıkardım. "Çizim becerim seninki kadar iyi değil ama aklımdaki şeyle ilgili sana bir fikir verir."

Tig bir sigara yaktı ve dövme tasarımı konusundaki girişimi incelemek için gözlerini kıstı. "Bunu tanıyorum." Sessizce güldü. "Pekâlâ. Bence daha iyisini bile yapabiliriz. Neden uzan-mıyorsun."

İğnesini hazırlarken ona baktım. "Aramızda olanlarla ilgili sana bir şey anlattı mı?"

Dumanı üfledi. "Bebegin olmasıyla ilgili dramları mı diyor-sun?"

"Tamam. Kısa süre önce bir kızım olduğunu öğrendiğimi bil-diğin açık."

"Benimle o konuda konuşmuş olsaydı bile sana hiçbir halt anlatmazdım ahabap."

"Son derece adil."

Kahretsin. Ondan bir halt öğrenemeyecektim.

Başladığında iğnenin batışı göğsümü yaktı. Birkaç yıl önce söyleseler, ikinci bir dövme yaptırmayı hayal bile etmezdim. An-

cak nedense bunu yaptırmak son derece doğal hissettiriyordu. Sanki sadece vücudumda iz bırakmaktan fazlasıydı. Sanattı, aşkın bir simgesiydi. Soraya, artık birçok şeyi daha farklı şekilde görmemi sağlamıştı.

Birkaç dakika boyunca çalışmasını sessizce izledikten sonra içimdekini döktüm, "Onu seviyorum, Tig."

iğneyi durdurup ellerini havaya kaldırdı. "Hey... hey. Bunu niye bana söylüyorsun?"

"Çünkü sen onun arkadaşısın. Fazla yakın arkadaşı yok."

"O iki kelimeyi *ona* söyledin mi?"

"Hayır. Doğru zamanı bir türlü bulamadım ama söyleyeceğim. Bana hâlâ güvenmediğin izlenimine kapılıyorum ve son zamanlarda olan gelişmelere rağmen benim uzun soluklu bir yol için burada olduğumu anlayan önemli."

"Bak, sana boş şeyler sallamayacağım. Sana şahsen *güvenmiyorum*. Fakat Soraya bu işe fazla derin girmiş gibi göründüğünden, en azından seni ciddiye alıyorum. Eğer o sana değer veriyorsa, o zaman ben de kabul edeceğim ve onun yargısına güveneceğim."

"Tamam... pekâlâ, dürüstlüğün için sağ ol."

"Söylediğim şeyi unutma ama. Kalbini kırma, ben de o güzel yüzünü dağıtmak zorunda kalmayayım."

Soraya'nın hatırına öfkemi yuttum. "Beni tehdit ettiğin ilk seferde seni oldukça net biçimde duymuştum Tig." Eğer bu adam Soraya'nın arkadaşı olmasaydı saçmalıklarını çekmezdim ama arkamdan kötü konuşmasına ihtiyacım yoktu.

Tig dövme bitirince üzerine temiz bir bant yapıştırdı. Soraya'ya göstermek için sabırsızlanıyordum.

Delia köşeyi dönüp geldi. "Hazır buradayken ve macerape-restliğin tutmuşken, BBP, bir yerlerini delmekten mutluluk duyuyorum."

"BBP?"

"Bay Büyük Puşt."

"Ah, tabii ya." Gözlerimi devirdim ve gerekenin üç katı parayı tezgâhın üzerine bıraktım.

Delia parayı alıp kasaya koydu. "Ee...penis halkası? Ne dersin?"

Aletimin dibinden başına kadar korumacı bir ürperti geçip gitti. *Offf.* "Küçük adımlarla Delia."

"Tamam." Omuzlarını silkti. "En azından denedim."

Ertesi gece işten sonra sürpriz bir ziyaret için Soraya'nın evine giderken heyecanımı zorlukla dizginliyordum. Bandaj çıkacaktı ve en sonunda dövmemi ona gösterebilecektim.

Chloe'nin doğum günü partisi bu hafta sonu olduğunda, bu akşam dövmeyi ona göstermek için iyi bir zaman olacaktı. Benim için ne kadar önemli olduğunu ona hatırlatacaktı.

Geç saate kadar çalışmışım ve en sevdiği Meksika yemeğiyle habersizce uğramaya karar vermişim.

Soraya otomatige sorunsuzca bastı ama kapıyı açtığında ruh hali kötü gibiydi.

"Graham... seni beklemiyordum. İçeri gelsene."

Onu kendime doğru çekerek elimi sırtından aşağı indirdim ve kışını avuçladım. "Beni gördüğüne mutlu olmadın mı?"

"Hayır, ondan değil."

Kâğıt yemek paketini mutfak masasının üzerine bıraktım. "Sana bir sürprizim var. Bu akşam buraya gelip göstermek için sabırsızlanıyordum."

"Neymiş o?"

Ceketimi çıkarırken, "Önce yemeğimizi yiyelim," dedim. "No Way Jone'dan en sevdiğin *enchiladalar*dan aldım."

Soraya yemek boyunca sessizdi. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi. Sadece bu hafta sonu Hamptons'a gitme konusunda duyduğu endişeden mi diye merak ettim.

Tabağını aldım. "Canını sıkın şeyle ilgili konuşmak ister misin?"

Sorumdan sıyrılarak, "Pek istemem," dedi. "Önce bana sürprizin ne olduğunu söyle."

O böyle huysuz bir haldeyken dövmeyi göstermek garip hissettirdi. Bu ânı tam olarak böyle hayal ettiğim söylenemezdi ama daha sonra onu becererek kötü hislerini kovmaya niyetlendiğinden bunu daha fazla saklayamayacaktım. Oyle ya da böyle göğsümü görecekti.

“Tamam...bu uzun süredir yapmak istediğim bir şeydi. En sonunda cesaretimi toplayıp yaptırđım. Umarım hoşuna gider.”

Ben gömleğimin düğmelerini yavaşça açarken Soraya beklentiyle dudağını ısırđı. Kalbim gümbür gümbürdü. Ya ürkütücü olduğunu düşünürse? Siktir. Artık çok geçti. Bandajı çekişimi izledi.

“Hâlâ biraz kırmızı,” derken garip bir şekilde gergindim.

Eliyle ağzını kapadı. “Aman Tanrım. Graham... O...”

“Beğendin mi?”

Gözleri yaşlandı. “Harika.” Ayağına baktı. “Benimkinin aynı.”

“Herhalde yani. Tig uydurmak için yaptı.”

Stratejik şekilde kalbimin üzerine yapılan dövmeyi incelerken parmaklarıyla bölgeye dokundu. Soraya'nın adı yazıyordu. Harflerin altında, onun ayağındaki tüy dövmesinin daha ufak bir versiyonu vardı.

“Tüyün adın için kusursuz bir vurgu olacağını düşündüm. İlk tanıştığımızda kimliğini keşfetmek için dövmeni kullanmamış olsaydım hikâyemiz çok farklı olabilirdi. O tüy için çok minnettarım.” Hâlâ sessizce, huşu içinde dövmeme bakıyordu. “Biliyor musun, diğeri dövmenin kalbimin hiç de yakınında olmaması tesadüf değildi. Sen kalbimin tamamına sahip olan tek kadınsın.”

Onu sevdiğini söyle.

Söylemek neden bu kadar zor ki?

Çünkü karşılık vermeyeceğinden korkuyorsun.

Eli hâlâ dövmeyi takip ediyordu. Hareketi durdurup dikkatini çekmek için elimi parmaklarının üzerine kapadım. “Soraya... Seni...”

"Graham, ben geciktim."

Gecikmek?

"Ne?"

"Geciktim."

"Geciktin mi? Ne demek istiyorsun? Nereye geciktin?"

"Âdetim. Gecikti. Korkuyorum."

Gözlerimi birkaç defa kırıştırdım. "Hamile olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hap kullanıyorum. Pek mümkün değil ama hiç geç kalmazdım. O yüzden endişeliyim. Takvime daha yeni baktım ve bugün farkına vardım."

Şey, tuhaf hali artık son derece mantıklıydı.

"Bunun başka sebepleri olabilir mi?"

"Bazen stresin gecikmelere sebep olabildiğini okumuştum. Yani ondan olmasını umuyorum. Şu anda ihtiyaç duyduğun son şey bu olur."

"*Benim için mi endişeleniyorsun?*"

"Evet. Elbette endişeleniyorum! Daha yeni bir çocukla bağ kuruyorsun. Bu çok fazla olurdu." Yüzünü ellerine gömdü. "Hem de çok fazla."

Ellerini yüzünden çekip onu kendime doğru çektim. "Soraya. Zamanlamanın uygun olmadığını kabul ediyorum ama sakın bir hataya düşme, senin benim bebeğimi taşıyor olma fikrin bana mutluluktan başka şey getirmez. Hazır olduğunu düşünmüyorum... evet... ama eğer olursa, bunu bir lütuf olarak görürüm."

Başını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet... gerçekten." Yanaklarını avuçlayıp gülümsedim ve tekrarladım, "Gerçekten."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim çünkü bahsetmekten bile çok korktum."

"Sakın korkma. Bir daha hiçbir şeyin üstesinden yalnız gelmek zorunda kalmayacaksın."

Bilmem gerekiyordu.

"Test yapılabilir miyiz?" diye sordum.

“Hazır olduğumu sanmıyorum. Çok erkenden de yapmak istemiyorum zaten, yanlış sonuç verebilir. Bu hafta sonu bitene kadar bekleyeceğim. Partiyi arkamızda bıraktıktan sonra. Ondan sonra yapacağız.”

"Sen nasıl istersen."

Yüzündeki ifadeye baktığımda, bebeğimi taşıyor olmak için dua ettiğini biliyordum.

Aksini dilemem delilik miydi?

Soraya

Cumartesi sabahı Doğu Hamptons'ın dışına yaptığımız iki saatlik yolculukta yollar şaşırtıcı şekilde boştu. Anma Günü olduğunu düşünerek daha kötü olacağını düşünmüştük. Mevsimin hâlâ serin olduğu zamanlardı, o yüzden belki de New Yorkluların çoğu hafta sonu için şehir dışına çıkmaya daha başlamamıştı.

Graham, Louis'e hafta sonu için izin verdi; Beemer'ını Hamptons'a kendi sürmeyi tercih etmişti. Pencereleeri indirmişti, o yüzden saçlarım rüzgârda çılgınca uçuşuyordu. İkimiz de güneş gözlüklerimizi takmıştık. Hayat güzeldi. Geciken âdetimin ya da bugün Genevieve'le karşılaşmamın bu kaçamağı mahvedemeyeceğine yemin ettim.

Graham bu akşam için Genevieve'in evinin yakınlarındaki bir pansiyonda bize oda tutmuştu. Ancak geç kalmak istemediği için şimdi doğrudan partiye gidiyorduk. Arka koltuk pastel renkli hediye paketleriyle doluydu. Graham, Chloe'nin kaçırıldığı bütün doğum günlerini telafi etme ihtiyacı hissediyordu belli ki. Sekreterine resmen Toys"R"Us'taki kız bölümünü boşalttırmıştı.

Yolculuk sırasında Graham ihtiyaçlarıma karşı özellikle ilgi-

liydi, bana iyi olup olmadığımı, su isteyip istemediğimi, üşüyüp üşümediğimi soruyordu. Ufacık bir ihtimalle hamile olabileceğimin durmadan aklında olduğunu biliyordum. Benim aklımdan da çıkmıyordu.

Adetimin geciktiğini söylememi bu kadar iyi karşılamasına gerçekten şaşırmamıştım. Graham harika bir baba olurdu, şimdiden bunu kanıtlıyordu zaten. Hayatında bunun için hazır olduğu bir yerdeydi. Öte yandan ben çocuk istediğimden bile hâlâ emin değildim, o yüzden bir hamilelik ihtimali, özellikle de Chloe'yle bulunulan durum içindeyken, korkutucuydu. Kesinlikle farklı yerlerdeydik.

Yolculuğumuz sırasında bir ara bana doğru döndü. “Daha önce hiç Hamptons'a gittin mi?”

“Hiç gitmedim. Rockaway ve Coney Adası benim gittiğim yerlerdi. Oraya gitmeyi hep istedim gerçi, sadece ne fırsatım oldu ne de bir yer tutacak param.”

“Bence bayılacaksın. Bir sürü küçük galeriler ve dükkânlar var. Yarın biraz keşfe çıkmamız gerek.”

“Sadece şehirden çıkmak bile beni mutlu ediyor. Ne yaptığımız önemli değil.”

“Pekâlâ, yakında seni gerçek bir tatile götürmek isterim. Önümüzdeki birkaç ay içinde işler biraz hafifleyecek. Nereye gitmek istediğini düşün... St. Barts, Hawaii, Avrupa. Bir sürü seçenek var. Jet kiralayacağım.”

“Tamam Bay Züppe. Sen seçebilirsin çünkü ben daha önce hiçbir yere gitmedim. Aslında önemli de değil, ben sadece seninle olmak istiyorum.”

Elimi sıktı. “Bu sözleri söylediğinde inandığım ilk insansın.”

Bazen Graham'ın ne kadar varlıklı olduğunu unutmak kolay oluyordu çünkü etrafımdayken çok rahattı. Çoğu gece havalı bir restorana gitmektense yerde oturup kartondan yemek yemek gibi şeyleri tercih ettiğini söylüyordu. Bu gerçekten tercih ettiği şey miydi, yoksa sadece benim gerginliğimi almak için mi ya da kendini olduğundan daha gerçekçi göstermeye mi çalışıyordu

merak ediyordum. Özel bir uçağa ya da pahalı bir tatile gerçekten ihtiyacım yoktu. Aslında basit şeyleri tercih ederdim.

Otobandan çıktığımızda midem kıpırdanmaya başladı. Arabanın içinde olmak, yakında yok olacak küçük, güzel bir vahada olmak gibiydi.

Rüzgârli sahil yolundan yirmi dakika gittikten sonra Genevieve'in suya bakan Hamptons'taki evine vardık. Geniş, ahşap kiremitli ev, lüks yeşil çitlerle kısmen gizleniyordu.

Siyah, dövme demir kapıların ötesindeki beyaz pervazlı, kemerli pencereli ve etrafında geniş verandası olan devasa evi görebildim. Eğer ev konuşabilseydi herhalde şöyle derdi, "*Resmi ole.rak sınırını aşıyorsun Brooklynli sürtük.*"

Graham hediyeleri arabada bırakıp daha sonra almaya karar verdi. Gri hizmetçi üniforması giyen bir kadın bizi kapıda içkilerle karşıladı. Hamile olabileceğimi unutarak birini alıp anında yuvarladım. Lanet olsun. Bugün alkole gerçekten ihtiyacım vardı.

"Evin içinden dümdüz geçerek arka bahçeye açılan Fransız kapılara doğru gidiniz," dedi.

Birlikte içeri girerken gerginliğimi sezen Graham elini korumacı bir şekilde sırtıma koydu.

Giriş kısmı resmen lavanta kusmuş gibiydi. Biz geçerken Genevieve geniş, beyaz mutfakta daha fazlasını düzenliyordu.

"Graham, gelmişsin!" Gülümsedi.

Ellerini silkeleyip granit ada tezgâhın etrafından dolanarak bizi karşılamaya geldi. Ona sarılacakmış gibi göründü ama kendini durdurdu, herhalde Graham'ın kaygısını sezmişti. Ayrıca hâlâ gövdemde duran elinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Gözleri Graham'ın üzerinden ayrılmadı. "Chloe dışarıda arkadaşlarından bazılarıyla oynuyor. Yetişkinler de orada. Bret Allandale'i hatırlarsın. Karısı Laura'yla birlikte burada. Jim ve Leslie Steinhouse da öyle."

Beni görmezden gelmeyi tercih ettiği için boğazımı temizleyip, "Güzel bir evin var," dedim.

"Teşekkürler. Aslında bu evi Graham seçti."

Kafam karıştı, doğrulaması için Graham'a baktım ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine beni tutuşunu sıkılaştırdı.

Genevieve devam etti. “Burası yazlığımızdı... her şey değişmeden önce.”

Graham en sonunda konuştu. “Bir dönem ev ikimizin adınaydı... ta ki ben hakkımı seve seve Liam'a satana kadar.” Bahçeye giden kapılara doğru baktı. “Gidip Chloe'yi bulsak iyi olur.” Graham, Genevieve'le daha fazla sohbet etmeden beni kapılara doğru yönlendirdi.

Geniş arka bahçenin ortasında bir havuz vardı. Sol taraftaysa parlak yeşil bir tenis kortu. Sağdaki geniş çim alanda en az bir düzine küçük kız, kabarık elbiseleriyle koşturuyordu. Büyük, prenses kalesi şeklinde bir şişme zıplama evi ile pembe pamuk şeker standı vardı. Ayrıca kızların saçlarını prensesler gibi yaptırabildikleri bir güzellik salonu kısmı yer alıyordu. Genevieve kesinlikle her şeyi düşünmüştü.

Graham çocuklara bakarak Chloe'yi bulmaya çalışıyordu. “Demek... bu *senin* evindi Graham?”

“Evet... sadece kısa bir süre için. Nişanlandıktan sonra ikimizin üstüne yaptım. Olanları öğrendikten sonra evi istemedim. Her şeyin üstünde Genevieve'in izi vardı. Liam'a satıp kurtulmak benim için daha kolaydı.”

“Ama bu evi sen seçtin. Vazgeçmek zor olmuş olmalı.”

“Evet. Evin suya bu kadar yakın olmasını sevdim. Ayrıca mimarisi de çok etkileyici.”

“Kesinlikle öyle. Çok iyi bir zevkin var.”

Eğilip burnunu kulağına sürttü. “Ben de öyle derdim.”

İtiraf etmem gerekiyordu ki, buranın bir zamanlar Genevieve ve onun aşk yuvaları olduğunu öğrenmek beni burada olma konusunda daha da rahatsız etti.

Etrafımdaki insanların nasıl muhafazakâr bir şekilde giyindiğine baktım. Graham üzerine oturan beyaz Polo tişörtüyle aralarına sorunsuzca karıştı. Bense her zamanki gibi, straplez, koyu mavi elbisem ve onunla uyumlu mavi saç uçlarımla arada sıırıttım.

yordum. Saçlarımın rengini değiştirmek için can atıyordum ama Graham kafayı yemek üzere olduğumu düşünmesin diye mavi tutmaya yemin etmiştim.

Chloe, Graham'ı görünce ona doğru koştu. "Graham Kraker!"

Graham, ona doğru koşan kızın önünde kollarını açarak dizlerinin üzerine çöktü, ardından kız kollarına atılınca geriye doğru düşmüş gibi yaptı. "Doğum günün kutlu olsun hayatım."

Chloe geri çekilip başını kaldırarak bana baktı. "Merhaba Soraya."

"Merhaba Chloe." Eğildim. "Ben de sarılabilir miyim?" Kucaklaştık ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Pamuk şekerden dolayı ağzı yapış yapıştı.

Küçük kollarını tekrar Graham'ın boynuna doladı. "Bizimle yakalambaç oynayacak mısınız?"

"Tabii ki. Doğum günü kızı sensin. Sen ne istersen. Neden bir dakikalığına arkadaşlarının yanına dönmüyorsun? Hemen geliyorum, tamam mı?"

Chloe başını coşkuyla salladıktan sonra diğer kızlara katılmak için koştu.

Graham doğruldu. "Seni kurtlarla biraz yalnız bırakmam sorun olur mu?"

"Hiç sorun olmaz. Chloe için buradayız. Diğerleriyle başa çıkabilirim."

Kulağıma fısıldadığında boynumdan aşağı bir ürpertiye sebep oldu. "Daha sonra telafisi acayip büyük olacak. Söz veriyorum."

Graham, Chloe'ye doğru koştu. Kızından talimat alıyor olmasını eğlenerek izledim. Tamamen onun emrine amadeydi; kızları kovalayarak daireler çiziyor, üstlerine doğru gidiyordu. Bir çeşit canavar rolünü oynuyordu. Yere düşüp üstüne abanmalarına izin verince güldüm. Sanki pembe şifon patlaması tarafından saldırıya uğramış gibiydi.

Belki de bu adamın çocuğuna hamile olma ihtimali dünya üzerindeki en kötü şey değildir diye düşünmeden edemedim. Ora-

daki halini izledikçe, onunla bir hayat paylaşmak istediğimi daha çok fark ettim. Fakat her zaman karmaşık olacaktı, Genevieve her zaman bir parçası olacaktı.

Tam çaprazımdaki konuşma, dikkatimi Graham ve kızların üzerinden bir anlığına uzaklaştırdı.

"Şuradaki Graham Morgan."

"Evet. Hikâyeyi biliyorsun değil mi? Graham'ın aslında Chloe'nin biyolojik babası olduğunu?"

"Bana sorarsan dünyada tutulmuş en kötü sır."

"Görünüşe göre onun dışında herkes biliyormuş."

"İnanılmaz."

"Düşünsene. Bir kadın ve böyle yakışıklı iki adam."

"Senin kitaplardan birine benziyor Elise."

"Biliyorum, aynen öyle."

"Sanırım Genevieve onu Liam için terk ettikten sonra Graham bir müddet dibe vurdu. Bir sürü insanla bağlarını kopardı. Ona gerçekten âşıktı. Duyduğuma göre, ilişkilerini öğrendikten sonra kalbi öyle kırılmış ki buraya gelip bu evin pencerelerinin yarısını paramparça etmiş."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Vay canına. Stanley'nin şunun yarısı kadar tutkulu olup olmayacağını görmek için bile yasak ilişki yaşardım."

"Gen, hatalarının bedelini ödedi, zavallı şey. Gencecik yaşında dul kaldı. Gençken hepimiz aptalca şeyler yaptık. Bu kaderi hak etmedi."

"Graham'ın küçük kız için burada olduğunu görmek güzel."

"Kızlarının hatırına barışırlar mı diye merak ediyorum. Birlikte güzel çocuklar yaparlar."

"Trajik bir hikâyeye mutlu bir son olurdu değil mi?"

Graham'ın alacağı tek mutlu son benim elimden olacak, orospu.

Kadınların söylediklerini düşünmekle öyle meşguldüm ki, birkaç dakika sonra Graham'ın arkamdan gizlice sokulduğunu, boynuma bir öpücük kondurana kadar fark etmedim bile. Dedi-

koducular fark etmişti gerçi. Gözleri resmen yuvalarından fırlayacak gibi pörtlledi. Küçük “sonsuz kadar mutlu yaşadılar” fan-tezileri, partide çalıştığını düşündükleri birine Graham'ın alenen sevgi göstermesiyle çabucak sönüverdi.

Onlara doğru dönüp gülümsemeden duramadım. “Sürpriz son.”

Graham kafası karışmış göründü ama sormadı.

Yüzümü inceledi. “Ne durumdasın?”

En iyi gülümsememi sergiledim. “İyiyim.”

“Chloe hediyelerini açmak istiyor, arabaya gidip getireceğim.”

“Sana yardım edeyim.”

Hediyelerin hepsini getirmek için Graham ile tam üç kere gidip geldik. Geri döndüğümüzde Genevieve kabarık bir elbise gibi görünen kocaman bir pastayı masanın üzerine yerleştiriyordu. Küçük kızlar sinek gibi pastanın başına üşüşmüşlerdi.

Genevieve profesyonel bir fotoğrafçı tutmuştu. Chloe'nin mumları üfleme zamanı geldiğinde Genevieve Graham'a doğru el salladı ve fotoğrafa çağırdı.

Fotoğrafçı Genevieve ve Graham'ın, Chloe ile birkaç poz verdirerek fotoğraflarını çekti. Görüntü midemin çalkalanmasına sebep oldu çünkü aklıma durmadan o kadınların söyledikleri geliyordu. Graham'ın kızının yanında fotoğraf çekirtmesini istemiyor falan değildim ama onu Genevieve'e o kadar yakın görmek sinirlerimi yıpratıyordu. Fotoğrafçı herhalde evli olduklarını düşünmüştü. Üçünü bir arada görmek, eğer şu anda ben bu resmin içinde olmasaydım neler olacağını merak etmeme sebep oldu. Bu manzara, neler olabileceğini gösteren kristal bir küre gibiydi. Eğer ben olmasaydım Graham yeniden onunla olmayı düşünür müydü? Bana düşünmeyeceğini söylemişti ama eğer hayatında ben olmasaydım farklı olabilirdi. O küçük kızın ebeveynlerinin ayrı olmasının yegane sebebi ben olabilirdim. Kendi çocukluğum aklıma geldi.

Ben Chloe'nin Theresa'sı mıydım?

Düşüncelerim Graham'a döndü, o da iki seramik pasta taba-

ğıyla bana doğru yürüyordu. Görünüşe göre bu çocuk partisi kâğıt tabak için fazla üst sınıftı.

"Çikolatalı." Göz kırptı. "En sevdiğinden."

Ona iştahımın kaçtığını söylemeye gönlüm el verdi, potansiyel bir yuva yıkıcı olduğumu fark etmenin getirdiği endişeyi çikolata bile düzeltemezdi. O yüzden yan yana dururken kendimi pastayı yutmaya zorladım ve Chloe'nin hediyelerini açmaya başlamasını izledim.

Bir saat ve üst üste yığılan kâğıt paketlerin ardından, gerçekten de tuvalete gitmem gerekti. Alkol söz konusu olmadığı için su ve kafeinsiz kahve dışında hiçbir şey içmiyordum. Graham, Chloe'nin oyuncaklarından bazılarını birleştiriyordu, o yüzden gizlice sıvıştığımı fark etmedi.

Üst kattaki banyonun penceresi aşağıda duran Graham'ın kusursuz bir manzarasını sunuyordu, Chloe'ye zıplama sırtığını nasıl kullanacağını gösteriyordu. Kendimle çatışma içinde hissediyordum, Chloe'nin tatlı yüzüne bakarken yüreğim sıkıştı. O yüz, Graham'ınkinin bir kopyasıydı. Bu kızı iki ebeveyniyle aynı çatı altında yaşama gibi bir peri masalından mı alıkoyuyordum?

Sonra ona baktım. Sevdiğim adam muhtemelen onu sevdiğimden emin bile değildi. Onu kendime istiyordum. Bu da kendimi suçlu hissettiriyordu. Eğer çocuk isteseydim babası olarak sadece onu istediğimden oldukça emindim.

Gözlerimi pencereden ayırıp tuvalete oturdum. Bakışlarımı külotuma indirdiğimden anında gördüm. Parlak kırmızı. Âdet olmuşum. Midem kasıldı.

Rahatlamış hissetmeyi bekledim ancak tam tersi oldu. Hayal kırıklığı hissettim. Tam da şu ana kadar tam olarak farkında olmadığım bir gerçeği gösteriyordu, hazır olmasam bile bir parçam ondan bir çocuğum olmasını istemişti. Çünkü onu seviyordum. Rahatlamak yerine kan, şu ana kadar istediğimi bile fark etmediğim bir şeyin kaybını simgeliyordu.

Neyse ki elbisem koyu renkti ve ne olur ne olmaz diye çantama yedek bir külotla bir tampon atmıştım. Banyodan dışarı

çıkarken girerken hissettiğimden daha az umudum vardı, bu akşam Graham'a haberi vermem gerektiğini biliyordum.

Koridordan aşağı ilerlerken durup Liam ve Genevieve'in düğün fotoğrafına baktım. Fotoğraftaki Liam'ın gözlerinin içine bakarak soluğumun ardından fısıldadım. *Oğlum, arkanda acayip bir karmaşa bıraktın. Umarım iyi bir yerdesindir.*

Eğer az önce kötü bir gün geçirdiğimi düşündüysem de, merdivenin dibinde beni kimin beklediğini görünce, daha en kötü kısmının gelmediğini anladım.

"Genevieve."

"Biraz konuşabilir miyiz Soraya?" Bana cevap verme fırsatı vermeden takip etmem için işaret verdi ve bir kapıya doğru yürümeye başladı.

Az önce banyoda yaşadıklarımın dolaylı hâlâ duygusal hissederken şu anda konuşmak istediğim son insan oydu. Yine de yavru bir köpek gibi takip ettim. Kapıları arkamızdan kapadı.

"Otursana." Kahverengi deri kanepeyi gösterdi. Parlak ve havadar olan evin geri kalanının aksine, bu oda karanlık ve erkeksiydi. Duvarlarda gömme kitaplıklar vardı ve odanın bir tarafına kiraz ağacından geniş bir masa yerleştirilmişti. Genevieve masanın arkasına doğru yürüyüp bir dolabı açtı. Kristal içki şişesi ve iki bardak çıkarıp kehribar rengi içecekten doldurarak birini bana uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Alsana. İhtiyacın olabilir." Gergin gülümsemesinde tatlıdan çok acı vardı.

Sallasana. Artık uzak durmak için sebep yok. Bardağı alıp tek dişte yarısını içtim. Boğazımdan mideme yaka yaka indi.

"İkimizin kadın kadına bir konuşma yapma zamanımızın geldiğini düşündüm."

"Beni odanın birine kıştırdığına göre, konuşmak istediğin şey her neyse, Graham'ın duymasını istemediğin bir şey olduğunu varsayıyorum."

"Bu doğru. Bazı şeylerin kadınların arasında kalması daha iyi."

“Durma öyleyse Genevieve.” Kanepede arkama yaslandım. “Üzerinden atmak istediğin sürtüğümsü şey her neyse söyle de yolumuza bakalım.”

“Pekâlâ. Lafi gevelemeyeceğim öyleyse.” İçkisini yudumladı. “Kızımın babasını becermeyi bırakmanı istiyorum.”

“Pardon?”

“Hangi kısmını anlamadın?”

“Senin bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok.”

“İşte orada yanılıyorsun. Senin hareketlerin doğruca kızımı etkiliyor. O bir aileyi hak ediyor.”

“Graham’ın benimle ilişki yaşamasının Chloe’yle hiçbir ilgisi yok.”

“Elbette var. Bencillik yapıyorsun.”

“Ben bencillik ediyorum. Graham’ın en iyi arkadaşıyla yatan, sonra da kocan seni terk etmesin diye dört yıl boyunca Graham’a Chloe’nin babası olduğunu söylemeyen sensin. Ve bencillik eden *benim* öyle mi?”

“Benim hakkımda konuşmuyoruz.”

“Bok konuşmuyoruz. Sadece pençelerini ona tekrar geçirebilmek için Graham’ın benden uzaklaşmasını istiyorsun. Bunun kızının iyiliğiyle hiçbir alakası yok.”

Abartılı bir soluk verdi. “Sen anlamazsın Soraya. Anne değilsin.”

Tam o anda hissettim. Yüzeye doğru çıkmayan başlayan fokurdayan duyguları. Banyoda olanlar ve şimdi onun görmesi pek de zor olmayan hatırlatmasıyla. “Hayır. Ben anne değilim.”

“Bu Chloe’nin aile sahibi olması için bir fırsat. Graham’la birçok ortak noktamız var. Aynı iş kolundayız, aynı sosyal çevrelerde yaşıyoruz ve bir çocuğumuz var.”

“Seni sevmiyor.”

Genevieve kakhaha attı. “Gerçekten bu kadar saf olamazsın değil mi? Aşkın her şeye galip geleceğini düşünen ideolijik bir fikre falan inanmıyorsun.”

“Hayır ama...”

“Biz uyumluyuz ve ben onun çocuğunun annesiyim. Eğer sen ortadan kaybolsaydın, birkaç hafta sonra masasının altında aletini emiyor olurum ve senin varlığını bile unuturdu.”

İrkildim. Fazlasıyla duygusal bir durumdayken onun Graham'ın masasının altındaki görüntüsünü düşünmek fiziksel bir darbe yemişim gibi bir etki yarattı. Sanki saf bir koyun bulmuş bir kurt gibi gülümsedi. Sonra öldürücü darbe için atıldı. “Tam senin oturduğun kanepede düzüştük. Sonuçta bu onun ofisiydi. İlişkimiz sona erdikten sonra yeniden dekore ettirmedim tek oda. Bana onu hatırlatıyordu.” Omzunu silktikten sonra bardağında kalanı bitirdi.

"Eğer ona yaptıklarından sonra Graham'ın sana geri döneceğini düşünüyorsan onu hiç tanımamışsın demektir."

"Bana şunu söyle Soraya. Graham'ın hayatında en değer verdiği, herkesin üstünde tuttuğu tek kadın kim?"

“Büyükannesi."

“Ayrıca on yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ annesinin kaybı için yas tutuyor. O adam için ailenin her şey demek olmadığını bana dürüstçe söyleyebilir misin?” Ayağa kalktı. “Seni aşar. Her gün kızıyla aynı evde uyanmamayı kaldıramaz."

Graham

"Kendini iyi hissediyor musun?" On beş dakika boyunca Bret Allandale ile konuşmaya mahkûm olmuştum. Soraya'yı arka bahçede, suyun üzerindeki günbatımına bakarken bulunca ellerimi beline dolayıp arkasında durdum.

"İyiym."

Hiç düşünmeden parmaklarımla düz karnını okşadım. Bahçede dolaşan insanlar vardı, o yüzden sesimi alçalttım. "İçinde, bu güzel vücudun içinde, benim çocuğumun büyüyor olabileceği düşüncesi kesinlikle inanılmaz."

"Graham..."

"Biliyorum. Hazır olmadığını düşünüyorsun. Fakat bence sen harika bir anne olacaksın. Bir parçamın hamile olmanı *umut ettiğini* itiraf etsem ne kadar kızarsın? Bana katlanmaktan başka şansın kalmazdı." Saçlarını yana doğru çekip boynunu öptüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Eğer hamile olsaydım çocuğu birlikte büyütme mi isterdin?"

"Tabii ki, böyle bir şeyi niye sordun ki?"

“Bilmem. Sanırım sadece yorgun ve duygusalım. Uzun bir gün oldu.”

“Tamam o zaman, birazdan buradan gideriz. Zaten bu kadar uzun süre ayakta kalmamalısın herhalde.”

Güneş tamamen battıktan sonra gitme zamanımızın geldiğine karar verdim. Chloe'yi iki defa esnerken yakalamıştım, onun da daha fazla dayanamayacağı belliydi. Başka bir küçük kızla birlikte çocuk masasında oturmuş, çingene pembesi oyun hamuruyla bir şey yapıyordu. Küçük sandalyeyi Soraya için çekerken göz kırptım ve ikimiz de oturduk.

“Ne yapıyorsun?”

“Kardan adam.”

“Pembe mi?”

Hamuru yoğurmayı bırakıp sanki saçma bir şey söylemişim gibi bana baktı. “Bu kız kardan adam.”

“Partinden keyif aldın mı Chloe?” diye sordu Soraya.

“Eğlendim. Ama daha bitmedi. Doğum günüm bütün hafta sonu sürecek.”

Soraya güldü. “Sürecek değil mi?”

Chloe başını hızlıca salladı. “Yarın sabah, uyandığımızda çikolata parçalı pankek yapacağız ve çilekli süt olacak.”

“Onu kaçıracağımız için üzgünüm. Kulağa leziz geliyor,” dedim.

“Neden kaçıracaksın ki? Çok mu uyuyorsun?”

“Aslında uyumuyorum. Fakat bu akşam burada kalmayacağız hayatım.”

“Benimle kahvaltı etmek istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum.”

“Sabaha oyuncaklarımın kalanını kim birleştirecek? Annem arabamı ve rüya evimi senin birleştireceğini söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Lüüüüütfeeeen.”

Soraya'ya baktım, kızıma nasıl hayır diyeceğimi bilmiyordum. Çocuklarla etkileşimim sınırlıydı ve onunla daha yeni

tanışmışken onu hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmek yapmaya hazır olmadığım bir şeydi. Soraya elimi tutup sıktı.

“Şuna ne dersin Chloe? Graham ve ben yarın sabah erkenden gelip kahvaltı ederiz. Sonra o hediyelerini birleştirebilir.”

“Gerçekten mi?”

Soraya bana güvence veren bir şekilde başını salladığında gülümseyerek Chloe'ye döndüm. “Gerçekten hayatım.”

Çabucak vedalaştık, sonra Genevieve bizi kapıya kadar gönderdi. “Yarın sabah geri geleceğin için Chloe çok heyecanlı. Bu akşam kalmayacak olman çok kötü. Epeyce oda var.” Dikkatini Soraya'ya çevirmiş gibiydi. “Babasıyla aynı çatı altında uyanmaya bayılacağından eminim, henüz onun kim olduğunu bilmeyecek olsa bile.”

“Kahvaltı kaçtı?”

“Avery sabah bize katılmak için şehir dışından gelecek. Dokuz gibi burada olacak. Neden dokuz buçuk demiyoruz?”

“Pekâlâ. Sabah sizinle görüşürüz.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum Graham.” Genevieve elini koluma koyup sesini alçalttı. “Chloe sana sahip olduğu için çok şanslı. Büyük hatalar yaptığımı biliyorum ama onun hatırına bunları aşabileceğimizi umuyorum. Chloe'nin babasını tanımasını... gerçek bir aileye sahip olmasını gerçekten çok istiyorum.”

Soraya, Harbor House Pansiyonu'na yaptığımız kısa yolculuk sırasında alışılmadık şekilde sessizdi. Hatta girdikten sonra bile. Yatağa girdiğimiz anda onu kendime doğru çektim ve o güzel başının içinde neler olduğunu söylesin diye tatlı dille kandırmaya çalıştım. “Konuş benimle. Bu akşam kendinde değilsin.” Başım tam kalbimin üzerindeydi, karanlıkta ipeksi saçını okşadım.

Canını sıkabilecek boklukların listesinin son günlerde sonu yoktu. Hafta sonunu eskiden sahibi olduğum bir evi ve yeni tanıştığım kızımı ziyaret ederek geçiriyorduk... aynı zamanda hamile olma ihtimali olan sevgilim her fırsatta eski sevgilim

tarafından küçümseniyordu. Neyin yanlış olduğunu ne diye soruyordum ki? Neyin doğru olduğunu sorsam daha kolay olurdu. Gerçi onun cevabı benim için kolaydı. Doğru olan *oydu*. Etrafımızda dönen bunca kaosa rağmen hayatımın benim için böyle doğru hissettirdiği bir zamanı hatırlamıyordum. Biz doğruyduk.

"Sadece yorgunum."

"Yani sürtüğün teki olan eski kız arkadaşımla ya da yeni tanıştığım dört yaşındaki kızımınla vakit geçirmenle veya hamile olabilme ihtimalinle hiçbir ilgisi yok. Atladığım bir şey var mı?"

Sessizce güldükten sonra iç geçirdi. "Avery'yle kahvaltıyı unuttun. O acayip bomba olacak."

"Ah. Evet. Kahvaltı için çifte sürtük festivali gibisi yok."

Soraya tekrar sessizleşti. Her şeyi netleştirmeden uykuya dalmaktan nefret etsem de uzun bir gün olmuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. On dakika kadar sonra nefes alıp verisi yavaş ve düzenli bir hal aldığı anda uykuya daldığını anladım. Onu kollarımda sıkıca tutarak karanlığın içine bakarken, günü tekrar tekrar konuşmamız gerekmediğini fark ettim. Bazen söylenmeyen şeyler, aslında tam da söylenmesi gereken sözcüklerdi.

"*Seni seviyorum Soraya,*" diye fısıldadım uyuyan güzelime. "*Seni çok seviyorum.*"

Kollarını başının üzerine doğru esnetirken, "Saat kaç?" diye sordu ve vücudunu örten yorgan kayarak beyaz sıfır kollu tişörtünden çıkıntı yapan meme uçlarını açığa çıkardı. Sabahın beşinden beri odanın diğer tarafındaki masada sessizce oturarak çalışıyordum ama dudaklarımı açığa çıkan o tene bastırma dürtüme direnemeyerek yatağa doğru yürüdüm.

Yorganı biraz daha indirdim ve tişörtünü yukarı doğru kaldırıp karnına öpücükler kondurdum. "Saat neredeyse sekiz buçuk. Epey iyi uyudun." Yukarı doğru çıkıp göğüslerinden birinin altını yaladım.

"Mmmm..." Çıkardığı ses doğruca aletime gitti. "Kahvaltı kaçtaydı?"

“Şurada sabah öğünümü yemeye çalışıyorum.” Tişörtünü tamamen çekip göğüslerini açığa çıkararak meme uçlarından birini emdim. Sertçe. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi.

“Graham...”

“Himmm...” Diğer meme ucuna geçip dilimi kivirdim, ona doğru bakıyordum. “Senin için ne yapabilirim güzelim? Seni yememi mi tercih edersin, yoksa aletimle saklambaç oynamayı mı tercih edersin?”

Meme ucunu ısırdığımda gözleri çırpınarak kapandı. Gırtlğından gelen bir inilti dudaklarından dökölünce ergen bir oğlan âni yaşayabileceğimi düşündüm. *Kendine hâkim ol Graham.*

Vücudunda yukarı doğru çıkıp dudaklarımı ağzına dayayarak konuştum. “Nasıl olacak? Bir parçamın içinde olması gerekiyor Soraya. Dilim mi olacak yoksa sikim mi bir karar ver.” Ağzından kulağına doğru öpe öpe ilerledim, sonra yine dudğına doğru gittim. Eğer cevap vermezse belinden aşağısından başlayıp işimi bitirene kadar yukarı doğru çıkacaktım. Kararımı verdiğimi ona söylemek için başımı geriye doğru çektim ve bulduğum şey karnıma bir tekme yemişim gibi hissettirdi.

Yüzünden aşağı yaşlar akıyordu.

“Soraya. Neler oluyor...”

“Âdet oldum.”

“Ah hayatım...” Gözlerimi kapayarak alnımı onunkine dayadım.

“Sorun yok. Ben... ben... gerçekten hamile olmak istemiyordum zaten.” Yanaklarını sildi. “Sadece âna kapıldım. Seni kızınla görüp de ne kadar iyi bir baba olacağını fark ettiğimde bunun bir parçası olmak istedim sanırım.”

“Bundan daha çok isteyeceğim bir şey yok. Bugün ya da yarın olmayabilir. Fakat bir gün buna sahip olacağız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Konu sen olduğunda hiçbir şüphem yok da ondan.”

“Tanrım, Graham. Neden bu kadar çok acıtıyor? Hiçbir şey kaybetmemiş olsam da, sanki bir şeyi kaybetmişim gibi hisse-

diyorum.” Ben ona sarılırken uzun süre ağladı. Vana bir kere açılınca her şey taşıyordu. Onu böyle perişan görünce göğsümde oluşan sancı neredeyse katlanabileceğimden fazlaydı. Birden fazla kez kendi gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. En sonunda sakinleştiğinde, ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim ama sırf üzgün olduğu için söylediğimi düşünmesinden korktum.

“Neden sen burada kalmıyorsun? Ben Chloe'yle kahvaltı etmek için gidip geri gelirim. Şu anda ihtiyacın olan son şey Genevieve.”

“Ama Chloe'ye veda etmek istiyorum.”

“O zaman şöyle yapalım. Ev çok uzak değil. Ben taksi tutup gideceğim ve kahvaltı edeceğim, böylece sen de yatakta birkaç saat geçirebilirsin. Sonra kendini iyi hissettiğinde gelip beni alır, Chloe'ye veda edebilirsin.”

Başıyla onayladı. “Bu hoşuma gitti. Avery ve Genevieve'le uzun süre uğraşabileceğimi sanmıyorum.”

“O zaman böyle yapacağız.” Çenesini geriye doğru yatırıp gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. “Bunların hepsinin üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum. Tamam mı?”

O zamanlar bir fikrim yoktu ama bazı sözler tutulamazdı.

Soraya

Graham gittikten sonra otel odası fazla sessizdi. Düşüncelerimle baş başa kalınca telefonu elime alıp alıp bıraktım. Kimi arayacaktım ki? Bana tarafsız bir düşünce vermesine güvenebileceğim kimse yoktu. Durumum, annem ve kız kardeşim ile yaşadıklarımıza fazla benzerdi. Delia her zaman yanımdaydı. Fakat on dördünden beri Tig'le birlikteydi ve peri masalı sonlarına gerçekten inanıyordu. Gerçekliği, küçük bir çocuğu, kurnaz bir eski sevgiliyi ya da onu ve yıllarca evden çıkmayacak kadar üzülen bir anneyi unutan bir babayla büyümeyi içermiyordu.

Durumumla ilgili samimi bir rehberlik için asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım: Dizüstü bilgisayarımı açtım.

Sevgili Ida,

İki aydır bir adamla çıkıyorum, ona gerçekten sınırsızlaam âşığım. Birkaç hafta önce, eski sevgilisinden bir çocuğu olduğunu öğrendi. Korkunç bir hikâye ama uzun lafın kısası, kadın onu aldatmış, babanın kimliği konusunda yalan söylemiş ve ona bir çocuğu olduğunu yıllarca söylememiş.

Elbette eski sevgilisi güzel, akıllı. İkisi de çalıştığı iş kolu için bir tutku besliyor. Çoğu yönden, ikisi bizim birlikte olduğumuzdan daha uyumlu. İşleri daha da kötü hale getiren şeyse, kadın onu geri istediği konusunda benimle yüzleşti.

Sorun şu ki bana gerçekten değer veriyor ve ben de onun canını yakmak istemiyorum.

Gerçekten tarafsız bir fikre ihtiyacım var. Gerçek bir aile olabilmeleri için nazıkçe çekilip eski sevgiliyle yeniden bir ilişki kurması için ona bir şans vermeli miyim? Onu bu fedakârlığı yapacak kadar çok seviyorum. -Theresa, Brooklyn

Mektubu yazmak beklenmedik bir şekilde rahatlamamı sağladı. Ida'nın bana bilgece inciler vermesini beklemiyordum. Çoğunlukla tavsiyeleri boktandı. Fakat mektubu yazmak bile duygularıma bir bakış açısı getirmeme yardım etmiş gibiydi. Ayrıca gerçekten geri çekilmeye karar verdiğim güne kadar Genevieve'in artık aklımla oyun oynayamayacağını anlamama yardım etmişti.

Sürtüğün evine giderken müziği son ses açtım ve ciğerlerim yettiğince bağırarak şarkı söyledim. O anda atletlerin neden bir yarışmadan önce kulaklıklarıyla müzik dinlediklerini anladım. Şüphe ve korkularının gücü ele almasına izin vermemek için gaza gelmeleri gerekiyordu.

Uzun araç yoluna girip park ettim ve görkemli eve baktım. Hamptons güzeldi ama ben kesinlikle Brooklyn'e aittim. Graham'ın arabasından çıkarken ön kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Bana bir bakış attığında kusursuz yüzüne yavaşça şeytani bir gülümseme yayıldı.

“Samira. Gelmen ne hoş.”

Yüzüme onunkiyile uyumlu sahte bir gülümseme yapıştırdım. “Ainsley. Seni görmek ne muhteşem.”

Avery eğlenmiş göründü. Bir sigara yaktığında beni acayip şaşırttı. “Yedi hafta mı oldu, sekiz mi? Şoktayım. Graham genelde çöpü salı günleri dışarı çıkarır.”

"Ne derler bilirsin, bir adamın çöprü diğerinin hazinesidir."

Sigarasından bir nefes çekip ciğerlerini doldurdu ve sonra yarım düzine kusursuz duman halkası çıkardı. Guido Amcam doksanlarda filtresiz Lucky Strikes içmeyi bıraktığından beri bunu yapan birini görmemiştim.

"Biliyor musun, sigara içmek seni kanser eder." Eğilip fısıldadım. "Ayrıca kırışık da yapar."

İki nefes sonra sigarayı fazlasıyla büyük bir saksıya attı. "Eninde sonunda senden sıkılacak ve akli başına gelecek. İyi bir sakso ya da ona her ne servis sunuyorsan o, elbet eskiyecek."

"Bu doğru mu diye kocana sorardım ama kışındaki sopa öyle derine sıkışmış ki zavallı adamın yıllardır iyi bir sakso gördüğünü sanmıyorum."

Evin içi Avery'nin topuklu ayakkabılarının tıkırtıları haricinde sessizdi. "Herkes nerede?"

Kendine bir fincan kahve doldurdu. Elbette misafire ikram etmedi. Sinsi bir sırıtişla kahve fincanının üzerinden bana bakarken, "Mutlu aileyi mi kastediyorsun?"

"Graham ve Chloe'yi diyorum."

"Annesi ve babası, güzel kızlarıyla beraber yüzme sezonunu açmak için kumsala gitti."

"Ne güzel."

"Graham ve Genevieve bu evi satın aldıklarında okyanusta tavşanlar gibi sikişirlerdi. Şimdi bir düşündüm de, kızlarını orada yapmış bile olabilirler."

Bu kaltağın ciğeri beş para etmezdi. İçime işlemiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaparak bir kez daha *ne güzel* demeye zorladım kendimi. Fakat işin aslı, Graham ve Genevieve'i düşününce kıskanmadan edemedim. Şehvetli bir ilişkileri olduğu açıktı. Fakat nasıl görüldüğünü gözümde canlandırmama gerek yoktu.

Arka bahçeye ve onun aşağısındaki kumsala doğru açılan sürgülü cam kapıdan duvara doğru yürüdüm. Yüz metre kadar ileride Graham ve Genevieve duruyordu. İkisi de soyunmanın

ortasındaydı ve aralarındaki Chloe heyecanla zıplayıp duruyordu. Âşık olduğum adamın başka bir kadınla kumsalda edepsizce soyunduğunu görmek işkence gibiydi.

İkisi de sadece mayolarıyla kalana kadar soyunduklarında, Chloe'nin iki ebeveyninin elini tutuşunu ve üçünün el ele dalgalara doğru koşmasını ağır çekimde izledim. *Barbie ve Ken'in Norman Rockwell tarafından modern zaman çizimi gibiydi. Görüntü göğsüme ezici bir his yükledi.*

Avery arkamdan gelip yaklaşıp omzumun üzerinden izledi. "Ne kadar mutlu bir aile olabilirlerdi. Graham'ın yüzündeki gülümsemeye baksana."

Graham gülümsüyordu. Kahkaha atıyor ve suda Chloe ile Genevieve'e su atıyordu. Gerçekten mutlu görünüyordu.

Avery kahvesini yudumladı. "Yuva yıkan."

Sürgülü cam kapıyı kaydırıp dışarı çıktım. Kapıyı kapamak için döndüğümde Avery zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Kapıyı suratına doğru kapadığımda geri çekilmedi bile.

Eve dönüşte Graham arabayı sürerken elimi tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim."

"Benimle geldiğin için teşekkürler. Senin için kolay olmadığımı biliyorum."

"Kızınla vakit geçirdiğin için memnunum. O harika bir kız." Graham ışık saçtı. "Öyle, değil mi?"

"Ona babası olduğunu söyleme planlarıyla ilgili Genevieve'le konuştunuz mu?"

"Genevieve çok erken söylemenin iyi olmayacağını düşünüyor. Birlikte zaman geçirmeye devam etmemiz gerektiğini, böylece en sonunda ona söylediğimizde benimle zaten rahat hissedeceğini söylüyor. Bu hafta yine akşam yemeğine gitmemi önerdi."

Önermiştir tabii. "Herhalde bu iyi bir fikirdir."

Sohbetimiz hiç bu kadar zorlama olmamıştı. İkimizin de hissettiğinden emindim, yine de ikimiz de nasıl düzeltereğimizi bilmiyorduk. Gerçi Graham deneyip durdu. "Hamptons hakkında ne düşünüyorsun peki?"

"Dürüst olmamı ister misin?"

"Tabii ki."

"Bence manzara güzel. Okyanus, evler, marinadaki bütün tekneler. Fakat yazlarımı geçirmek istediğimi hayal bile edemeyeceğim bir yer. İnsanlar çok... aynı cinsten görünüyor."

"Güzel açıkladın. Benim de hiç favorim olmadı. Aslında sezon dışında çok farklı. Hep ekim ya da kasım gibi gelmeyi tercih ettim. O zamanlar orada yaşayan bir sürü çiftçi ve balıkçı oluyor. Sadece yerel halk olunca çok farklı bir yer oluyor."

"Eğer favori yerin değilse niçin o evi satın aldın?"

"Genevieve istedi. Dürüst olmam gerekirse o sırada Hamptons'ta bir ev sahibi olmak önemli bir statü sembolüydü."

"Artık değil mi?"

Graham elimi sıkı. "Önceliklerim değişti."

"Şimdi bir yazlık ev satın alacak olsan nerede olurdu?"

Anında cevap verdi. "Brooklyn."

Güldüm. "Yazını Brooklyn'de mi geçirirdin?"

"Yazımı içinde geçirirdim. Artık nerede olduğum mühim değil."

Soraya

Çarşamba akşamı Graham yine Genevieve'in evinde Chloe'yle akşam yemeği yiyecekti. Evde oturup zihnimi üçünün yemek masasında oturmuş yemeklerini yerken nasıl göründüklerini hayal etmekten uzak tutmanın ne kadar zor olacağını fark ettim. O yüzden doğruca eve gitmek yerine Tig ve Delia'nın dövme salonuna gittim ve dışarıdan sushi ile sake söyledik. Dokuz buçuğa doğru kapanış saati yaklaştığında yeterince doymuştum ve en sonunda eve gitmeye hazır olacak kadar kafam güzeldi.

iş kıyafetlerimi çıkarıp telefonumu şarja taktım ve yatağa girdim. Tam gözlerimi kapamıştım ki kapi zili çaldı. Bütün gece mesaj atmadığı için Graham'ın uğrayabileceğini düşünmüştüm. Kapıya doğru gidip içeri girsin diye otomatige bastım, sonra üstteki kilidi açtım ve kapıya doğru gelen ayak seslerini duymak için bekledim.

Tam parmaklarını hafifçe kapının üzerine vurmuştu ki gülümseyerek kapıyı açtım.

Diğer taraftaki adamı görünce gülümsemem anında soldu. "Baba? Burada ne arıyorsun?"

Şapkasını çıkarıp göğsünde tuttu. "İçeri gelebilir miyim?"
"Tabii."

Bu sabah Tanrı'dan Graham'la ilişkiyi nasıl yürütmem gerektiğini söylemesi için bir işaret istemiştim. Frank Venedetta'yı bir çeşit sapkın haberci olarak mı gönderdi diye merak etmeme sebep oldu.

Mutfak dolabına doğru yürüdüm. "İçecek bir şey ister misin?" Gergin olduğum için, kendime bir bardak aldıktan sonra dolabın ahşap kapağını kazara çarparak kapadım.

Babam masaya oturdu. "Su iyi olur."

Mutfağı dolduran Old Spice kokusu beni doğruca çocukluğuma götürdü.

"Sanırım benim daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak," diyerek bir şişe şarap açtım.

"Tamam o zaman, ben de senin aldığından alayım."

"Şarap öyleyse." İki kadehi doldurup birini ona verdim.

Gülümsedi. "Bu güzel. Bu akşam kızım ile bir kadeh şarabın keyfini çıkaracağımı hiç düşünmedim."

Lafı dolandırmadım. "Seni buraya getiren şey ne baba?"

Bir yudum alıp uzun, ağır bir soluk verdi. İfadesi ciddileşti. "Bir süredir gelip seni görmeyi düşünüyordum ama seni üzmem istemediğim için erteleyip durdum."

"O zaman neden bu akşam?"

"Zamanı gelmiş gibi hissettirdi."

"Ne söylemeye geldiysen söyle."

"Beni ziyaret ettiğin gün bana nasıl cevaplayacağımı gerçekten bilmediğim doğrudan bir soru sordun. Theresa aşkıma karşılık vermemiş olsaydı ya da onunla tanışmasaydım annenle kalıp kalmayacağımı bilmek istedim. O sırada o soru için hazır değildim."

"Cevabı buldun mu?"

"Şu son birkaç günde çok düşündüm. Eğer Theresa hiç çıkmamış olsaydı, büyük ihtimalle bugün hâlâ annenle evli olacağımıza inanıyorum. Bunu itiraf etmek benim için zor çünkü kendi

hareketlerim ve kişisel tercihlerim için Theresa'yı suçlamayı istemiyorum."

"Fakat yaptığın seçimlerden dolayı pişman olmadığını söyledin bana, yani bizi incittiğin için pişman değilsin. Bunu kabul etmek çok zor."

"Hayır. Öyle demek istemiyorum. Sizi seviyorum ve sizin canınızı yaktığım için pişmanım ama Theresa'ya âşık olduğum için pişman değilim."

"Bizi terk etmişken sevdiğini nasıl iddia edebiliyorsun?"

Babam başını ellerinin arasına aldıktan sonra konuştu, "O kadar basit değil. Sevginin farklı çeşitleri var Soraya."

"Çocuklarına olan sevgin önce gelmeliydi."

Sanki sözlerim canını yakmış gibi gözlerini yumup durakladıktan sonra devam etti. "Bazen hayat sana falsolu bir top atar, geldiğini hiç görmediğin bir top. Kendimize karşı dürüst olmak mı, yoksa sevdiklerimize karşı onurlu olmak mı istiyoruz ona karar vermek zorunda kalırız. Eğer Theresa'yla hiç tanışmamış olsaydım muhtemelen annenle mutlu mesut yaşamaya devam ederdim, çünkü farkı bilmezdim. Fakat onunla tanıştığım ve güçlü bir bağ kurduğum için, eğer bırakırsam neden vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Geri dönüşü yoktu."

"Peki Theresa'da annemde olmayan ne vardı tam olarak? Sadece cinsellikle mi ilgili?"

"Hiç değil. Açıklaması zor. Sadece kimyasal bir uyum Soraya, daha önce annenle ya da başka kimseyle hissetmediğim, iki insanın arasındaki manyetik bir çekim. Görmezden gelebilirdim. Gelmemeyi seçtim. Bencilceydi. İnkâr etmiyorum."

"Ama pişman değilsin."

"Bu basit bir evet ya da hayırlık bir soru değil. Hareketlerimden dolayı sen ve kardeşin incindiğiniz için pişmanım ama kalbimin sesini takip ettiğim için pişman değilim. İki türlü de pişmanlık olabilir. Ben bencilce olan yolu seçtim, sizi en çok acıtanı... ve bunun için üzgünüm."

"Senin yerinde olsaydım aynı şeyi yapabilir miydim bilmiyorum."

"Oyleyse sen benden daha iyi bir insansın hayatım."

"Eğer bencilce bir seçim yapmamış olsaydın bugün hâlâ anemle beraber olacağını söyledin. Çocukların, yıllar süren kendinden şüphe duygusunu hiç yaşamayabilirdi. Orneğin benim bugün erkeklere karşı güven sorunlarım olmazdı. Annem depresyondan neredeyse yataklara düşmezdi. Kalsaydın mutluluktan ölmezdin belki ama ailen için daha iyi olurdu." Gözlerim dolmaya başlıyordu. "Yani kısaca, senin hareketlerinin sonuçlarını biz çekmezdik."

"Ve onun için gerçekten çok üzgünüm Soraya. Buraya söylemek için geldiğim şey de gerçekten buydu."

Başımı sessizce sallamaya, her şeyi anlamaya çalışmaya devam ettim. "Özrünü kabul etmeye hazır mıyım bilemiyorum ama gelip bunları söylemeni takdir ediyorum. Bu sohbetten çok şey öğrendim. Son zamanlarda rehberliğe ihtiyacım vardı."

"Bu görüştüğün varlıklı adamla mı ilgili? Önceki gün seni evimin önünden alırken bana epey pis bir bakış attı. Sana gerçekten değer veriyor olmalı. Ortak çok noktamız var gibi. Çünkü ister inan ister inanma ama seni çok seviyorum."

"Biliyor musun, Graham la ortak noktalarınız fark ettiğinden daha çok." Burnumu çektim.

O, sen ve ben, Theresa'yım.

Chloe de benim geçmişteki halim.

Babam eve gitmek için yola koyulmadan önce ikinci kadehi de içmek için kaldı. Ayrıca Graham'la Little Italy'ye gittiğimizde aldığım şaraptan da biraz çıkardım.

Babamla aramızın düzeldiği falan yoktu ama iletişimi koparmamaya karar verdik. En azından hayatımdaki bir adamla ilişkim doğru yönde gidiyordu. Ne yazık ki babamın ziyareti beni sadece Graham konusunda daha da berbat halde bırakmıştı.

* * *

O gece her yerde işaretler vardı.

Graham arayıp Chloe'nin yüksek ateşi ve kötü bir kulak enfeksiyonu olduğunu söylemişti. Görünüşe göre küçük kız uyuyamıyordu ve Graham'dan kalıp ona kitap okumasını istemişti. Ona kızıyla ilgilenmesini, bizim yarın görüşebileceğimizi söyledim.

O sırada internete girdiğimde, Ida'nın yarınki gazetede yayınlanacak cevaplarını girmiş olduğunu fark ettim. İçlerinden biri benim e-postamdı. Okumadan önce bardağımı tezgâhtan geri alıp şişede kalanla doldurdum. Derin bir soluk alarak kendimi hazırladım.

Sevgili Theresa,

Bu adama ne kadar abayı yakmış olursan ol, bence ikileminin cevabının ne olduğunu zaten biliyorsun. İşin içine çocuk girdiğinde bütün bahisler kapanır.

İlişkilerindeki bozulmanın sebebinin eski sevgilisi olduğunu belirtmiş olsan da, bir hata yaptığı sonucuna vardığı, çocuğunun iyiliği için düzeltmek istediği gayet açık. İlişkilerini sona erdirmeye kararının doğrudan adamın olmaması (kadının aldatmasının sebep olması), adamın kadına karşı hâlâ hisleri olabileceğine inandırıyor beni. Çok ortak noktaları olduğunu söyledin, ki bu daha da problemlili hale getiriyor durumu. Zaman geçtikçe bu senin için daha kötü bir durum olabilir gibime geliyor.

Ayrıca onu incitmek istemediğinden bahsetmişsin. Belki de ona bir şekilde bir yanlış yaptığını hissederse seni aşması daha çabuk olacaktır. Örneğin, ona resme başka birinin dahil olduğu izlenimini verebilirsin.

Doğru olanı yap ve yükü olmayan bir adam bul. Bu adami ailesine geri ver. Çocukları olan adamlarla birlikte olmaya gelince bir mottom var: Akıl kalpten üstündür.

Midem düğüm düğümdü. Ida benim kendi kendime varmaya başladığım sonucu sağlamlaştırmama yardım etmiş olsa da,

cevabın sertliğini sindirmek yine de çok zordu. Arkamı dönüp gitmemin yapılacak doğru Şey olduğunu biliyordum ama baŐınıza gelen en iyi Şeyi nasıl bırakıp giderdiniz?

Haklı olduğu bir nokta da vardı: Graham'ın onu aldattığını düŐünmediđi sürece beni kolayca bırakmasının hiçbir yolu yoktu. Asla yutamayacağı tek Şey aldatılmaydı. Onu bu Şekilde kandırma fikri öyle acı vericiydi ki tüylerimi diken diken etti. Fakat gerçekten başka bir çözüm göremiyordum. Gözlerine bakıp da onu sevmeyi asla söyleyemezdim. Benden öfkeyle ayrılmasını sağlamam gerekiyordu, onu yapabilmenin de tek bir yolu vardı.

Beni terk etsin diye onu aldatmıŐım gibi davranmayı düşündüğüm için deli miydim? Yoksa bir çocuğun iyiliği için drstce ve kendini düşünmeden yapılan bir hareket miydi? Düşündüğüm Şeye inanamıyordum bile.

Bütün gece dönüp durduktan sonra bir karara vardım ve isteksizce bir oyun planı kurdum. Yarın kendime onunla son bir gece verecektim, keyfini srecektim, kendime onu sevmek için son bir sefer tanıyacaktım. Sonra nasıl başka biri olduğunu göstereceğimi çözmeye çalışırken kendimi ondan uzaklaştırmaya baŐlayacaktım. Geriye dönüp kendi çocukluğumu deđiŐtirmeyeceđimi ama Chloe'ninkini deđiŐtirecek gücüm olduğunu kendime hatırlattım.

Bu canımızı çok yakacaktı. Yalnız yapamazdım. Beni bundan vazgeirmeyeceğini bildiğim tek bir insan vardı.

Telefonumu alıp Tig'e bir mesaj yolladım.

Yardıma ihtiyacım var.

Graham

Bu annelik babalık işleri hanım evlatlarına göre değildi.

Chloe gerçek babası olduğumu bilmiyor olsa da, bilseydi ona davranacağımdan daha farklı davranmıyordum. Beni neredeyse her gün gördüğünden ve onu en büyük önceliğim yaptığımdan emin oldum.

Dün gece özellikle zordu çünkü daha önce hasta bir çocukla hiç ilgilenmemiştim. Genevieve, Chloe'yle ilgilenme işini benim yapmamın iyi bir fikir olacağını düşündü. Eğer kızım eninde sonunda benim evimde vakit geçirecekse, hastalıkta ve sağlıkta onunla nasıl ilgileneceğimi bilmem gerekiyordu.

Chloe sadece ona sarılıp kitap okumamı istedi. Zavallı şeyin kulağından iltihap akıyordu ve alev alev yanıyordu. Yanında olmak dışında onu iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey olmadığından kendimi çaresiz hissettim. Her gün bana daha çok bağlanıyordu. Aramızdaki dört yıllık boşluğa rağmen, bir baba ve çocuğunun her zaman samimi bir bağı olduğunu kanıtlıyordu.

Soraya'ya tüm bunlarla ilgili bu kadar anlayışlı olduğu için Tanrı'ya müteşekkirdim. Onu deli gibi özlüyordum. Acayip

bağımlılık sorunu yaşamaya başlıyordum. Kızımınla vakit geçirmeyi ne kadar çok seversem seveyim, bu akşam kız arkadaşımı görmem gerekiyordu. Vajinasının aletime sarıldığını hissetmem gerekiyordu. O seksi kuzguni saçlarını avuçlamam gerekiyordu. Ben içine boşalırken çıkardığı sesi duymaya ihtiyacım vardı. Siktir... Ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeye ihtiyacım vardı.

Şans benden yanaydı çünkü Chloe kendini biraz daha iyi hissediyordu. Antibiyotikleri etkisini göstermeye başlıyordu. Onunla akşam yemeğini erkenden yedikten sonra doğruca Soraya'nın evine gittim. Araba gönderip onu evime getirtecektim ama benim onun evine gitmemi tercih ettiğini söyledi. Bu akşam nereye isterse oraya gelmekten mutlu olacağımı söyleyerek şaka yaptım.

Kapıyı açtığı anda yüzümü boynuna gömdüm, vanilyalı parfümünü içime çektim. Kokusu beni resmen sarhoş etti.

“Siktir. Seni özledim,” dedim tenine doğru. “Nasıl oluyor da gittikçe daha muhteşem oluyorsun?”

Saçlarının ucunun hâlâ mavi olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Hızla kalkıp inen göğüslerine sarılmış dar, koyu mavi elbiseyle uyumluydu. Her ne kadar elbisesini çekip yırtmak ve meme uçlarını sertçe emmek istesem de, gülümsemesini, kahkahasını, alaylı tavırlarını da eşit derecede özlemiştim. Çok uzun zamandır ayrı olmasak da, babalığa kendimi kaptırmam hayatımın diğer en önemli parçasından kilometrelerce uzaktaymışım gibi hissettiriyordu. Kızımı seviyordum ama benim yuvam Soraya'ydı.

Elimi belinde aşağı doğru indirerek, “Aç mısın?” diye sordum.

“Hayır. Sen Chloe'yle akşam yemeği yediğini söyleyince ben de biraz bir şeyler atıştırdım.”

Bir şey canını sıkıyordu sanki. “Aklında bir şey mi var?”

Tereddüt etti. “Yok.”

“Bu akşam ne yapmak istersin? Gidip bir yerde içebiliriz, film izleyebiliriz, ne istersen.”

“Burada kalabilir miyiz?”

“Seni tamamen kendime ayırmaktan asla şikayet etmeyeceğimi biliyorsun.”

“Chloe bu akşam nasıl?”

“Çok daha iyi. Doktor penisilin yaptı, kulağındaki ağrı belirgin şekilde azaldı.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

Gözlerim lavabonun üzerinde gezindi. İki kirli şarap kadehi olduğunu fark ettim. Bir adrenalin dalgası üzerime çarpıverdi.

İki bardak mı? Hangi sikik buradaydı?

“Misafirin mi vardı?”

Yüzü kızardı. “Şey... aslında, babam uğradı.”

Açıklamasıyla rahatlamış olsam da bana anlatmaması canımı sıktı. “Gerçekten mi...”

“Evet. Dün gece habersizce geliverdi.”

Yüreğim ezildi çünkü normal şartlar altında bu konuyu gelip bana anlatacağını biliyordum. Babasıyla görüşmek onun için kolay olmasa gerekti. Cevabı biliyor olsam da sordum. “Neden bana bundan bahsetmedin?”

“Chloe'yle birlikteydin. Canını sıkmak istemedim. Neyse, sorun olmadı. Sadece konuştuk. O gün evinden ayrıldıktan sonra onunla görüşmenin nasıl olabileceğini hayal etmiştim, düşündüğüm kadar kötü olmadı.”

“Sana ne söyledi?”

“Biliyor musun, bu akşamı olanları tekrar ederek harcamak istemiyorum. Babam ve ben... aramız gerçekten iyi. Sorunsuz bir ziyaret.”

“Konuşmak istemediğinden emin misin?”

“Eminim.”

“Tamam.” Onu kendime doğru çekip alnımı alnına yasladım. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Belki de tatil için İtalya'ya gitmeliyiz. Seni bana veren toprakları öpmek istiyorum. Oraya hiç gitmedim. Amalfi Kıyıları'na gidebiliriz. Ne dersin?”

“Eminim İtalya güzeldir.”

"Sorumu cevaplamadın." Yüzünü incelemek için geriye çekildim. "Olacağını düşündüğüm kadar heyecanlı görünmüyorsun. Oraya gitmek zorunda değiliz. Başka bir yere gidebiliriz."

Ellerini yüzüme koyarak konuştu, "Sen harikası. Seninle herhangi bir yere gittiğim için şanslı olurdum." Yine de bunu söylerken gülümsemiyordu.

Ne haltlar oluyor böyle?

"Sen iyi misin? Moralin bozuk gibi. Babanın canını sıkmadığından emin misin?"

"İyiyim."

"Sana inanmıyorum."

Sessiz kaldı ve bu beni cidden endişelendirmeye başlıyordu.

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun değil mi? Genevieve ve Chloe'yle olan şeylerin senin için kolay olmadığını biliyorum. Bir şeyler canını sıktığında benimle konuşmana ihtiyacım var, içinde tutma. Benden bir şey saklamadığın sürece yürütemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Konuşacak bir şey yok. Bu akşam biraz modum düşük. Sadece uzansak olur mu?"

Cevap vermeden önce yüzünü inceledim. "Tabii, olur."

Açıklamasına rağmen, yatak odasına doğru giderken kara bir bulut bizi takip ediyordu sanki. Kravatımı çözdüm. Gömleğimin düğmelerini açarken Soraya sadece yatakta oturup beni izledi. Aslında soyunuşumdan böylesine büyülenmiş olmasını sevdim ama dürüst olmam gerekirse bana bu şekilde bakması biraz garipti ve ona göre değildi. Bu akşam kesinlikle kendisi gibi davranmıyordu.

Gömleğimi sandalyenin üstüne atarken, "Konuşmak istemiyorsun, o zaman sana kendini daha iyi hissettirmenin başka bir yolunu bulmak zorunda kalacağım."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdükten sonra işaretparmağını kalbimin üzerindeki adının dövmesinde gezdirdi. "Bunu yapmış olmanın benim için anlamı öyle büyük ki. Bunu yeterince gösterdiğimi sanmıyorum."

"*Senin* benim için anlamın öyle büyük ki. Beni hayata geri döndürdün Soraya. Hissettiklerimi ifade etmek için yapabileceğimin en azı bu. Her zaman benimle olduğunu, iş ya da Chloe yüzünden fiziksel olarak birlikte olamasak bile hep yanımda olduğunu ve ne yaşarsam yaşayayım arkamda olduğunu bildiğimi temsil ediyor."

Dövmeme bakmaya devam ederken, "Benimle sevişecek misin?" diye sordu.

"Bu daha önce bir soru oldu mu ki şimdi olsun?"

"Hayır ama bu akşam ağırdan almak istiyorum. Tadını çıkarmak istiyorum."

"Yavaş gidebilirim."

Seks her şeyi çözemezdi ama onu becererek içinde bulunduğu bu korkudan çıkarmaya çalışacağımdan emindim. Onu ne kadar sevdiğimi ona vücudumla gösterecektim, kelimenin hem gerçek hem de mecazi anlamıyla birbirimize bağlandığımız sürece hiçbir şeyin bizi aşamayacağını gösterecektim.

Uzanıp beni tutkuyla öpmeye başladı, neredeyse çaresizliğini hissettiriyordu. Yatağa devrildiğimizde ensemin daha sıkı tutup beni kendine doğru çekti, bacaklarını genişçe açtı.

"Lütfen," diye yalvardı.

Onu bu şekilde çıplak ve tamamen açık bir halde gördüğümde, kendime hemen ağırdan alma ricasını hatırlatmak zorunda kaldım. Bacaklarının arasına dalıvermek istedim.

İçine girdiğimde kulağıma doğru gelmiş geçmiş en güzel sesi çıkardı. Yavaş ve sert bir yoğunlukla içinde hareket ederken saf, dizginlenmeyen düzüşme ile delice tutkulu bir sevişmenin farkını kesinlikle anladım. İkinciye yapmak için tamamen âşık olmanız gerekiyordu. Soraya'ya daha önce hiç kimseye olmadığım şekilde âşıktım. Öğrenmesine izin verme zamanıydı.

İçine gömülüp hevesli vücudumun ağırlığıyla onu ezmeye çalışırken, "Seni çok seviyorum Soraya," diye fısıldadım kulağına. Geri çekilip yeniden içine tamamen gömülürken tekrarladım, "Seni seviyorum."

Sadece bana daha sıkı tutunarak, kalçalarını kıvrıp vücudu mu yönlendirerek yanıt verdi. O iki kelimeyi bana söylemesini öyle çok istiyordum ki. Onun yerine sessiz kaldı, ta ki omzumda bir ıslaklık hissedene kadar.

Ağlıyordu.

"Bebeğim, sorun ne?"

Kalbim daha hızlı çarpıyordu. Her şeyle başa çıktığını düşünerek hayal dünyasında mı yaşamıştım? Her şey çözülüyor muydu?

Hareketlerimi yavaşlattığımda homurdandı, "Durma Graham. Lütfen durma."

Hüsrana kapılarak hızlandım, onu niyetlendiğimden daha sertçe beceriyordum. Kasları aletimin etrafında nabız gibi atarken zevkten çığlık attı. Sertçe içine boşaldım.

Birbirimizin üstünde solurken göğüslerimiz yükselip alçalıyordu.

Uzun bir süre boyunca gözlerime baktı, kelimeleriyle savaşıyordu sanki. En sonunda beni neredeyse mahveden şeyi söyledi.

"Adını kalbime dövme yaptırmamış olabilirim ama her zaman ruhuma işlenmiş olacak. Yirmi yılı kimsenin beni sevemeyeceğini düşünerek geçirdim. Bana yanıldığımı kanıtladığın için teşekkürler. Hayatımı değiştirdin."

Duymayı umduğum o iki kelime olmasa da, birçok yönden bunun anlamı daha fazlaydı.

O gece üç defa daha seviştik, her seferi bir öncekinden daha yoğun. Soraya en sonunda kollarımda uykuya daldığında, kötü bir şey olacağına dair bir his beni bütün gece uyutmadı.

Sonraki hafta endişelenmek için gayet iyi bir sebebim olduğu açıkça belli olmaya başladı. Soraya her gece neden beni göremeyeceğine dair farklı bir hikâye anlatıyordu.

Kız kardeşinin taşınırken yardıma ihtiyacı vardı.

Annesi alışverişe gitmek istiyordu.

Tig ve Delia'yla planları vardı.

Son buluşmamızı düşündükçe her geçen gün kederim katlandı. Son buluşmamız şehvetli ve tutkulu olmasına rağmen Soraya tuhaf davranmıştı.

Hayatını değiştirdiğimi söylediği sözleri her ne kadar bana dokunmuş olsa da, sevgi kelimesini bir defa bile kullanmamış olmasına takılmadan edemedim. Geçen her saatle birlikte o noksanın gittikçe büyüyen bir önemi varmış gibi geldi.

Belki de beni sevmiyordu.

Ne olursa olsun bir şeyler yolunda değildi ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ona istediği alanı vermek için çok uğraştım. Soraya'nın kendini benden uzaklaştırmasını düşünmek için Chloe'ye odaklandım.

Haftanın sonuna geldiğimizde, bana apartmanının önünde onu beklemekten başka çare bırakmadı. Güya yine Tig ve Delia'yla birlikteydi. Fakat akşamın dokuzunda sokaktan aşağı el ele geldiği sikik kesinlikle onlar değildi.

Soraya

Her şey çok hızlı olup bitti.

Marco ile birlikte Tig'in dövme salonundan çıkmıştık. Graham'la birkaç gündür görüşmediğimiz için bu hafta bir akşam habersizce gelebileceğinden şüpheleniyordum. Sadece hangi gece olacağını bilmiyordum. Bu akşamki planımız da geçen akşamkiyle aynıydı. Oturup film izleyecek ve Graham'ın bir ziyaretle beni şaşırtmasını bekleyecektik. Eğer gelirse Graham'ın evimdeki Marco'yu görmesine izin verecek ve ona üzgün olduğumu, biriyle tanıştığımı, onu incitmek istemediğimi söyleyecektim.

İnanması o kadar zor olmazdı. Metroda Marco'nun yanında otururken, ben bile Grahamla ikimizin görüldüğünden daha çok bir çift gibi görüldüğümüzü itiraf etmek zorunda kalmıştım. Esmer teni, diken diken siyah saçları, boynundaki *cornicello** kolyesi ve şişkin kaslarıyla, toplantı odalarına hükmeden bir adam yerine *Jersey Shore*'dan Pauly D. gibi görünüyordu. Dürüst olmam gerekirse, Graham'dan önce zevkim böyleydi. Marco'dan bahsetmiyorum. Biz birbirimizi çok daha uzun zamandır tanıyorduk.

Marco, Tig'in kuzeniydi. Çocukluğumuzdan beri arkadaştık.

* İtalya'da kötülüklerden korunmak için takılan tılsım. -yhn

Onu yıllardır görmüyor olsam bile erkek arkadaşımı oynayarak bana iyilik yapacağını biliyordum. Tig pazartesi günü arayıp onu dükkâna çağırdığında, daha ben açıklama yapmadan kabul etmişti.

"Sen iyi misin bebek surat?" Marco dizimi sıktı.

"Sadece gerginim."

"Eğer gelirse söylememi istediğin şeyin üzerinden tekrar geçmek ister misin?"

"Hayır." Zorla gülümsedim. "Planımız hazır."

Ya da ben öyle düşündüm.

Fakat ben daha eve bile varmadan Graham'ı binanın dışında bulma konusunda planım yoktu. Arabasına yaslanmış, başı eğik vaziyette telefonundan mesaj yazıyordu. Neyse ki o beni görmeden önce ben onu gördüm. Panik haline girdim, neler olacağını biliyordum, çabucak Marco'nun elini tuttum. Graham başını kaldırıp da beni gördüğünde, kalbinin kırıldığı ânı resmen yüzünde gördüm. Sokağın daha yarısında olsam bile beni gördüğü saniyede gözleri alev aldı. Elini tuttuğum uzun, esmer, dövmeli hipsteri görünce o alev çabucak sönuverdi.

Gözlerindeki acıyı görünce yüreğim tamamen parçalandı. Ona söyleyeceğim şeyleri bin defa tekrarlamıştım, ancak sokakta bana doğru geldiğinde dilim tutuldu.

"Soraya? *Ne sikim oluyor?*"

Graham'ın gözlerine bakamayarak kaldırıma doğru baktım. Marco neler olduğunu fark edince yardıma koştu.

"Sen Grant olmalısın. Soraya seninle konuşma fırsatı bulamadan gelme ihtimalin olduğunu söylemişti."

"Benimle ne hakkın konuşacak? Soraya? *Ne sikim dönüyor?*" Graham artık resmen bağırıyordu.

"Ahbap. Sakinleş. Sana anlatacaktı. Dün gece yemekte konuştuk."

"Yemekte mi? Dün gece mi? Soraya! Cevap ver bana. Ne halt oluyor?"

Cevap vermediğimde ve ona bakmadığımda, Graham bana

uzandı. Korumacı erkek arkadaş kısmını oynamak Marco için doğaldı. Önüme geçip Graham'la yüz yüze geldi.

“Ahbap. Seni sadece bir defa uyaracağım. Ellerini kendine sakla ve hatunuma dokunma. Sokağın ortasında güzel suratını dağıtmak zorunda kalmak istemiyorum.”

"Senin hatunun mu?"

Oradan sonra her şey çok hızlı oldu. Graham bir adım geri çekildi, sonra arkasını döndü. Fakat bunu, sadece geri çekilip bütün ağırlığını koyduğu yumruğu Marco'nun çenesine indirmek için yapmıştı. Gürültülü bir çatırtı sesi boğazıma kadar asidin çıkmasına sebep oldu ve bir saniye için sokağa kusacağımı sandım. Kırılan Marco'nun çenesi mi, yoksa Graham'ın eli mi emin değildim. Kalbimin sesi kulaklarımda öyle gürültülüydü ki, kendi kalbimin kırılışının sesi bile olabilirdi, bilmiyordum.

Marco birkaç adım geriye doğru sendeledi, acıyı dindirmek için elini çenesine doğru götürdü. Ancak Tig ve Marco'nun kavgalarını izleyerek büyümüşüm ve kırık çene gibi ufak bir şeyin bu kavgayı bitirmeyeceğini biliyordum. Ben aralarına girmeden Marco, Graham'a doğru atıldı. İki adam çarpıştı ve Marco, Graham'ı park halindeki bir arabaya yapıştırdı.

“Dur!” En sonunda konuşmayı başardım. "Lütfen dur! Marco, hayır!"

Graham bir şekilde Marco'yu kenara fırlatmayı başardı, sonra önümde durdu. Göğsü inip kalkıyordu, eklemleri ayrılmıştı ve kanıyordu. Hiç düşünmeden yaralı haldeki eline uzandım. "Graham."

Dokunuşum ateşmiş gibi kaçtı. "Söyle Soraya."

Yere baktım.

"Söyle! Aldatan lanet biri olduğunu, benim de inandığım için Tanrı'nın cezası bir gerzek olduğumu söyle. Çünkü gözlerimin önünde olmasına rağmen yine de inanmak istemiyorum."

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. Ona bakamadım.

Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve acı doluydu. Kırık dökük-tü. "Bana bak Soraya. Bana bak."

En sonunda başımı kaldıracak cesareti topladım. Gözlerine bakarken yanaklarımdan yaşlar akıyordu. Ona tamamen gerçeği söyledim. “Çok üzgünüm Graham.”

Bir an için gözlerini yumdu, sonra dönüp arabasına yürüdü ve tek kelime daha etmeden basıp gitti. Artık arabasını göremeyene kadar hıçkırarak izledim.

Ben ne yaptım?

“Bu kadar hanım evladı olma.” Tig’in elleri kuzeninin yüzünü kavriyordu. Marco ve ben daireme girdikten on beş dakika sonra Tig, Delia’yla birlikte gelmişti. Marco’nun onları aradığını fark etmemiştim bile.

“Gerçekten bunun acil serviste yapılması gerektiğini düşünüyorum.” Marco’nun çıkan çenesinin hastanede düzeltilmesi gerektiğini ikinci defa söyledim.

“Sorun yok. Daha önceden yaptım. O aptal kickboksa gittiğinde üç defa daha yapmıştım.” Yanında getirdiği içkiyi Marco’ya verdi. “Bir yudum al, kocaman bir tane.”

Zavallı Marco şişeden içti, sonra gözleri kapalı vaziyette kuzeninin önünde durdu. “Hazırım.”

“Üçte. Bir...”

“Siktiiiiiiiiirrr!” Marco tüylerimi diken diken eden bir çığlık atınca banyoya koştum. Bu defa gerçekten kustum.

Geri döndüğümde Tig güldü. “Tam bir kız olduğunu unuttum.”

“Üçte dedin ama birde yaptın. Odadan kaçmama fırsat vermedin.”

“Tabii ki birde yaptım. Adam zaten gerilmiş, kim gerçekten üçe kadar bekler ki?”

“Ben nereden bileyim?”

“Âşığına bir paket bezelye getir, olur mu bebeğim?”

Buzluğu karıştırıp donmuş bir şeyler aradım. Ama hiç sebze bulamadım. “Ben bezelye yemem.”

“Başka neyin var?”

Bir kutu Choco Tacos çıkardım; taco şeklinde dondurmaydı. Tig kutudan bir tanesini alıp kuzenine uzattı. “Kusursuz. Takım elbiselinin teki tarafından çenesi çıkarılan hanım evladına bir taco.”

Marco buz gibi dondurmayı yanığına koyduğunda irkildi. “Güzel bir herifi için iyi yumruk sallıyor.”

“İşler planlandığı gibi gitmedi sanırım?” Del ben hıçkırmayı kesene kadar beni kollarında tutup sarıldı. O sırada Tig zavallı kuzeniyle doktorculuk oynuyordu.

“Hem de hiç. Daireme giremedik bile. Bizi sokakta görünce ben de panikleyip Marco'nun elini tuttum.”

“Bu ona epey güzel bir manzara sunmuştur.”

Derin bir soluk verdim. “Korkunçtu. Çok canı yandı Del.”

“Öyle olacağını biliyordun. Sence yedi mi?”

Başımla onayladım, yanaklarımdan yaşlar sessizce akıyordu. “Yedi. Açıkçası, başka şekilde yapmanın bir yolu yoktu sanırım. Başka bir adamın elini tutmama ve Marco'nun bana hatunum demesine rağmen hâlâ doğrulamamı istedi. Bize öyle inanıyordu ki, gözlerinin önünde olmasına rağmen kabul etmek bile istemedi. Onunla tanıştığımdan beri böyleydi. Bir adamın sevgisinin ve desteğinin böylesine sarsılmaz olabileceğini hiç bilmiyordum. Onunla ilgili en güzel kısım buydu.”

Omuzlarım tekrar titremeye başlayınca Del beni yeniden kollarının arasına aldı. “Sevgisini o küçük kıza verecek. Bunu onun için yapmak istedin. Graham'ın o kısmı değişmeyecek. Sadece üzerine titrediğı kişi artık sen olmayacaksın.”

Graham

“Rebecca!”

Bugünlerde işinin ehli insanları bulmak çok mu zordu? Tekrar interkoma basıp daha yüksek sesle bağırdım. “Rebecca!” Son on dakikadır beni duyamamasının hiçbir yolu yoktu. Kahrolası ofisin hepsi beni duymuştu herhalde, hem de ofisimin kapısı kapalı olmasına rağmen. Cevap gelmeyince sekreterimi aramaya çıktım. Masası boştu ve bugün gelmemiş gibi görünüyordu, fakat üç saat önce ben içeri girerken orada oturuyordu. Bir yığın kâğıtla kendi kendime homurdanarak resepsiyona gittim.

“Rebecca nerede?”

“Kim?”

“Sekreterim. Yine masasında yok.”

“Ah. Eliza'yı diyorsunuz.”

“Neyse ne. Nerede?”

“Bu sabah istifa etti Bay Morgan.”

“Ne yaptı?”

“İstifa etti.”

“Yüce Tanrim. Artık güvenilir çalışan bulmak imkânsız.” Tut-

tuğum kâğıt yığınınını resepsiyon masasına attım. "Bunlardan beş kopyaya ihtiyacım var."

Bir süre sonra kapım tıklatıldı. "*Ne var?*"

Resepsiyonist istediğim fotokopilerle birlikte bir yığın gazete-yi tutuyordu. "Bunları nereye koymamı istersiniz?"

Başımı yaptığım işten kaldırmadan parmağımla işaret ettim. "Büfenin üstüne."

"Bu hafta gazetelerinizi e-postanızdan almadınız, o yüzden size getirdim."

"Onları istemiyorum."

Birkaç dakika sonra, hâlâ başımı kaldırıp bakmamıştım ve resepsiyonistin hâlâ odamda olduğunu fark ettim. İç geçirerek ona baktım, istediğimden değildi. Fakat masamın ucundan gözlerini dikmiş bana bakarken başka bir şans bırakmıyordu. "Ne var?"

"Ava. Adım Ava."

"Bunu biliyorum."

"Bir şey söyleyebilir miyim Bay Morgan?"

Kalemimi masama attım. "Zaten böldün böyleceğin kadar, ne söyleyeceksen söyle de bitsin."

Başını salladı. "Burada iki yıldır çalışıyorum."

Gerçekten mi? "Ve..."

"Bu sürede kaç sekreteriniz olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok ama madem zamanımı harcıyorsun, beni aydınlatmak üzere olduğunu varsayıyorum."

"Kırk iki."

"Bu büyüklükte bir şehirde iyi bir yardımcı bulmanın bu ka-dar zor olması gerçekten hayret verici."

"Peki neden ayrıldıklarını biliyor musunuz?"

"Umurumda mi emin değilim."

"Ayrılıyorlar çünkü normalde çalışırken zorbanın teki oluyorsunuz."

Kaşlarım havaya fırladı. "Öyle mi Ava?"

"Öyle Bay Morgan."

"O zaman neden hâlâ buradasın? İki yıldır çalıştığını kendin söyledin."

Omzunu silkti. “Babam eskiden sizin gibiydi. Artı, ben bütün gün resepsiyonda olduğum için sizinle pek iletişimimiz olmuyor. Çoğu zaman yanımdan geçip gidiyorsunuz ve varlığımı bile fark etmiyorsunuz. Bu benim için daha iyi tabii.”

“Bütün bunları anlatma amacın ne? Bana karşı çıkararak iki yıllık işine son vermeye mi *çalışıyorsun*? Çünkü sanırım on saniye içinde başarılı olacaksın.”

“Hayır efendim. Gelmek istediğim nokta şu... şey... birkaç ay önce değişmeye başladınız. Sekreteriniz Eliza neredeyse altı haftadır buradaydı ve işini gerçekten seviyor gibiydi.”

Hiçbir şey söylemeden gözlerimi ona dikerek baktım, onu devam etmeye zorluyordum.

“Birkaç gün öncesine kadar. Öfkeli Bay Morgan geri geldiğinde. Ne olduğunu bilmiyorum ama ne olursa olsun üzgünüm. İyi Bay Morgan'ın yakında dönmesini umuyorum.”

İyi Bay Morgan mı? O üstüne basılıp geçilen yavaşaktı. “Bitirdin mi Ava?”

“Evet. Canınızı sıktıysam üzgünüm. Sadece mutlu görüldüğünüzü söylemek istedim. Şimdiye öyle değilsiniz.”

Kalemimi alıp yeniden işime gömülmeye davrandım. Ava bu defa işareti aldı. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki, “Babana ne oldu?” diye sorarak onu durdurdum.

"Pardon?"

“Babanın eskiden benim gibi olduğunu söyledi.”

“Ah. Üvey annemle tanıştı. Şimdi farklı biri.”

"Gazeteleri büfenin üstüne bırak, dikkat et de çıkarken kapı kılıcına çarpmasın.”

Kendime bir kadeh içki koyup ofisimin penceresinden dışarı baktım. Hava şimdiden kararmıştı. Üç gündür gün doğmadan evden çıkıyor ve gecenin köründe eve dönüyordum. Bitkindim ve bunun uykusuzluğumla hiç alakası yoktu. Taşıdığım öfke fiziksel olarak yıpratıcıydı. Damarlarımdaki kan kaynıyordu. Çılgına dönmüş,

reddedilmiş, ihanete uğramıştım ve öfke doluydum. Acı, göğsümdeki sıcak yüreğin yerini alan soğuk kası sıkıyordu. Soraya'yla tanıştıktan sonra atmaya başlayan yüreğimin yerini.

Daha önce ihanete uğramıştım. Siktir, Genevieve ve Liam, nişanım ve en iyi arkadaşım. Onlarla olan olduktan sonra yıllar boyunca hayatımın en büyük kısmını oluşturan iki insanı kaybetmiştim. Yine de kayıpları hiç böyle hissettirmemişti. Hayır, bunun kıyaslanır yanı yoktu. Bu tam bir yıkımdı; biri öldüğünde hissettiğiniz tarzda bir kayıp hissiydi. Soraya'nın bana yapmış olduğu şeyi hâlâ aşamıyordum... bize yaptığı şeyi. Onun sadakatsiz olabileceğini hiç aklıma bile getirmemişim. Benim âşık olduğum kadın açık ve dürüsttü. Bu da onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı sorgulamama sebep oluyordu.

Cebimdeki telefonum titredi ve son üç gündür yaptığım gibi, ekranda Soraya'nın adını görmek isteyerek umutlarım yükseldi. Fakat elbette değildi, o gitmişti. Bardağımda kalanları yutup cevapladım.

"Genevieve."

"Graham. Neler oluyor? Nerelerdeydin?"

"Meşguldüm."

"Chloe sorular sormaya başlıyor. İki gece peş peşe görüşmenizi iptal ettin. Liam'ı kaybettikten sonra kırılğan bir durumda ve devamlılığa ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var Graham. Bir şekilde, şimdiden sana bağlandı."

Gözlerimi yumdum. Chloe'yi yüzüstü bırakmak yapmak istediğim son şeydi. Beni bu halde görmesini istemediğim için iptal etmişim. Mutsuz ve öfkeliydim. Fakat artık bir babaydım. Kızımın iyiliği için kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu. "Üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Sana neler oluyor?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Kız arkadaşınla ilgili bir şeyler mi?"

Sorusunu dikkate almadım. "Sabaha kahvaltıya gelsem ve Chloe'yi okula götürsem nasıl olur?"

“Bu iyi olurdu.” Bir an için sessizleşti. “Chloe seni özleyen tek kişi değil Graham. Ben de seni etrafta görmeyi özledim.”

“Yarın yedide görüşürüz Genevieve.”

Telefonu kapadıktan sonra boş bardağımı büfenin üzerine bıraktım. Ava'nın bıraktığı gazete yığını hâlâ orada duruyordu. The City Post her gün *Ida'ya Sor*'un çıktığı gazeteydi. En üsttekini alıp baktım. Özellikle o gazetenin yakınına gitmekten kaçındım, *Ida'ya Sor*'u açıp Soraya'nın kelimelerinin izini sürmeme konusunda kendime güvenemiyordum. Zavallının birine aşk ve aldatma konusunda tavsiye verdiğini okumak ihtiyacım olan son şeydi. *Sikerler böyle işi*. Gazeteyi yığına atıp günü bitirmeye karar verdim.

“Annem pankekinde muz sevdiğini söyledi.” Chloe'yle yemek masasında oturmuş kahvaltımızı ve çilekli sütümüzü bitiriyorduk. Genevieve iş kıyafetlerini giymek için yukarı çıkmıştı.

“Seviyorum. Çikolata parçalarını da. Ben senin yaşındayken büyükannem bana her zaman çikolata parçalı, muzlu pankek yapardı.” Kızıma doğru eğilip fısıldadım, “Bir sır öğrenmek ister misin?”

Başını hızlıca salladı.

“Bazen benim için hâlâ onlardan yapıyor. Anneninkilerden bile daha iyi.”

Chloe kahkahalarla güldü. Sesi benim için dünyadaki en iyi ilaçtı, o sesi duyduğumda hiçbir şey yüzümdeki gülümsemeye engel olamazdı. Hissettiğim şeylerden onu korumak için kızımdan uzak durmuştum, kötü ruh halimin bulaşıcı olacağından endişelenmişim. Ancak gerçek tam tersiydi. Chloe'nin neşeli yaradılışı bulaşıcıydı. Bu küçük, değerli kız daha aylar önce babası olarak sevdiği bir adamı kaybetmişti ama işte buradaydı, gülümsüyordu. Eğer o yapabiliyorsa ben de yapabilirdim. Kızım ilham vericiydi.

Uzanıp yanaklarını avuçladım. “Seni özledim hayatım.”

“Birkaç gündür beni görmeye gelmiyorsun.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Meşguldüm ama bir daha olmayacak.”

“Bir gün büyükannene kahvaltı etmeye gidebilir miyiz?”

Sadece ilham verici olmakla kalmıyordu, aynı zamanda iyi fikirlerle doluydu. “Buna bayılır. Ona senden bahsettim, tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Soraya da gelebilir mi?”

Adının söylenmesiyle göğsüm kasıldı. Aslında hâlâ dördümüzü bir aradayken gözümde canlandırabiliyordum. Ben ve hayatımdaki en önemli üç kadın. Kızım, Meme ve sevdiğim kadın. Henüz konuşamayacak kadar tazeydi ama kızıma yalan söylemeyecektim. “Üzgünüm Chloe. Bizimle gelemez. Ama bu hafta sonu belki ikimiz gidebiliriz?” |

Genevieve yemek odasına dönmek için o ânı seçti.

“Soraya'ya kızgın mısın?” Kızıma cevap vermeden önce gözlerim kısaca Genevieve'inkilerle buluştu.

“Bazen yetişkinlerin arasında işler yürümez ve birbirlerini görmeyi keserler.”

“Neden Soraya'yla olmadı ki? Ondan hoşlanıyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Ondan ben de hoşlanıyordum.” Saatime göz atıp konuyu değiştirdim. “Yola koyulmazsak geç kalacaksın. Senin için sorun olmazsa seni bugün okula bırakırım diye düşündüm.”

Chloe eşyalarını almak için koştururken, Genevieve ve ben de masadaki tabakları temizledik. “Bu akşam yemekte bize katılacak mısın? En sevdiğin yemeklerden birini yapıyorum. Parmesanlı tavuk.”

Genevieve'in Soraya ve benim hakkımda kulak misafiri olduğu şeyi sormaya niyetli olduğunu düşünmüştüm. Kendi yoluna baktığını görünce rahatladım. Belki de Genevieve'le bu ortak ebeveynlik işini beklediğimden daha iyi yapabiliirdik. “Bu hoşuma gider. Teşekkürler.”

* * *

Oraya vardığımda Genevieve giyinip kuşanmıştı. Üstüne sıkıca oturan ve fiziğini gösteren mavi bir elbise giyyordu. Hep güzel bir kadındı ama annelik hatlarına biraz daha kıvrım eklemiş gibiydi. Gelirken aldığım en sevdiği şarap şişesini uzattım. Son birkaç haftadır yaptığı yemeklerle beni besliyordu, en azından elim boş gelmek istemedim. “Bu akşam dışarı mı çıkacaksın?”

"Hayır. Öyle bir planım yok. Niçin sordun?"

"Sen... iyi görünüyorsun."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Makarnayı süzmem gerek. Neden sen de mutfığa gelip bize şarap koymuyorsun?" |

Genevieve dolaptan iki kristal bardak çıkardı, o fırına doğru giderken ben de şişeyi açtım.

"Chloe yukarıda mı?"

"Aslında daha eve gelmedi. En iyi arkadaşı Emily oyun oynamak için onu davet etti. Emily'nin annesi biraz önce arayıp akşam yemeğine kalıp kalamayacağını sordu. Umarım senin için sorun olmaz. Son zamanlarda bir şey istediğinde hayır demek zorlanıyorum. Liam geçen yıl taşındığından beri Chloe bana iyice bağlandı. Sonra o öldükten sonra da arkadaşlarından hiçbiriyle oynamak istemedi. Emily'yle yemek yemek istemesini cesaretlendirici buldum, o yüzden kalabileceğini söyledim. Eminim biz yemeğimizi yemeden döner."

Chloe'nin arkadaşlarıyla oynamak istemediğini düşünmekten nefret ettim. Annem hastalandığında ben de aynı evrelerden geçmiştim. Geriye baktığımda, onu bırakmaya korktuğumu fark ediyordum. Eğer bir yere gitseydim bir şey değişebilir ya da olabilirdi. Genevieve, Chloe için doğru kararlar veriyordu. "Anne-likte iyisin."

İltifatına şaşırdı. "Teşekkürler Graham. Bunu senden duymak benim için çok önemli."

Yemek boyunca iş hakkında konuştuk. Onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuşum. Onunla gerçek bir soh-

bet etmeyeli yıllar olmuştu. Yemeğimizi bitirdikten sonra ikinci şaraplarımızı doldurdum.

“Bu çok güzel,” dedi.

Başımla onayladım.

“Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır demem seni durduracak mı?”

Gülümsedi. “Muhtemelen hayır.”

“Soraya'yla aranızda ne oldu?”

“Konuşmamayı tercih ederim.”

“Anlıyorum.”

Kafamda cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Belki de en sonunda birkaç cevap almanın zamanıydı. “Ben sana kişisel bir soru sorabilir miyim?”

Kaşları havaya kalktı. “Ne istersen?”

“Bundan emin misin?”

“Önce şaraptan daha güçlü bir şey getirmeme izin ver.” İkinci kadehimi bitirirken Genevieve mutfakta kayboldu. İki konyak bardağıyla geri döndü. “Neden gidip oturma odasında oturuyoruz?”

Genevieve topuklu ayakkabılarını çıkarıp kanepede bana katıldı. Bir süre ikimiz de sessiz kalıp içkilerimizi yudumladık. Yere bakarken en sonunda konuştum, “Seni Liam'a yönlendiren neydi?” Bir yılın yarısını merak ederek geçirdiğim bir soruydu. Son olaylar düşüncelerimi bir kez daha yüzeye çıkarmıştı.

Sesli bir şekilde iç çekti. “Kendime aynı soruyu milyonlarca kez sordum. Cevap o kadar basit değil. Bencildim. Liam'ın bana gösterdiği ilgiden hoşlandım. Sen çok meşguldün ve işine öyle bir kapılmıştın ki sanırım biraz ihmal edilmiş hissettim. Senin hatan falan demiyorum. Çünkü değil. Sadece senin dünyanın merkezi olmak istedim; her sabah yataktan çıkmayı sevme nedenin olmak. Beni yanlış anlama, birçok seviyede uyum içindeydik. İşimiz vardı ve seks her zaman şahaneydi. Fakat hiçbir zaman hayatının aşkı olduğumu hissetmedim. Liam bana öyle hissettirdi. Sorun şuydu ki, biz ayrıldıktan ve ben Liam'la birlikte

olmaya başladıktan sonra, *benim* her sabah yataktan çıkma sebebinin o olmadığını fark ettim. Sendin."

ilk defa başımı kaldırıp Genevieve'e baktım. Dört yıl önce olsa neden bahsettiğini hiç anlayamazdım. Onun hayatımın aşkı olduğunu düşünmüştüm. Soraya'yla tanışana kadar. O artık hayatımda olmadığından, son birkaç gündür kendimi yataktan çıkmak için zorlamak zorunda kalmıştım.

Başımla onayladım. "Bana karşı dürüst olduğun için sağ ol." "Yapabileceğimin en azı bu."

Bardağımda kalanı içip ayağa kalktım. "Sanırım bir taneye daha ihtiyacım var. İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Sonraki alkolle dolu bardak beni daha da rahat hissettirdi. Genevieve'le sohbetimizin konusunu daha hafif şeylere çektik, kanepeye rahatça yayılıp kızımı bekledim.

"Graham?" Sesi tonu değişti ve ben gözlerine bakana kadar tereddüt etti. "Üzgünüm. Daha önceden söylediğimi biliyorum ama yüreğimden gelerek söylediğimi bilmeni istiyorum. Seni incitmekten nefret ediyorum ve hepsini başa alabilmeyi, bütün bencilce kararlarımı geri alabilmeyi diliyorum."

"Teşekkürler."

"O zamandan beri olgunlaştım. Çocuk sahibi olmak bana kendimle ilgili bir sürü şey öğretti. Artık kimsenin evreninin merkezi olmaya ihtiyacım yok, çünkü benim evrenimin merkezi o."

"Bunu görebiliyorum."

Bir saat kadar sonra tuvalete gitmek için kalkıncaya kadar alkol o kadar da çarpmamıştı. Ofisten çıkmadan önce bir kadeh içmiştim, yemekte iki kadeh şarap ve dört kadeh de konyak olması gerekiyordu. Sarhoşluk hiçbir zaman zevk aldığım bir his olmamıştı. Normalde zihnimin berrak olmaması tiksindiğim bir durum olurdu. Fakat bu akşam iyi hissettirdi. Omuzlarım rahatladı, sürekli üzerimde taşıdığım öfke biraz olsun hafıflemiş gibiydi.

Tuvaletimi yaptıktan sonra sürekli boşalan bardağımı bir daha doldurmaya koyuldum, sonrasında oturma odasına dö-

nerken sendeledim. Genevieve orada yoktu ve ortalık sessizdi. Bardağın yarısını bitirip gözlerimi yumdum, başımı kanepenin arkasına yasladım. Herhalde birkaç dakikalığına içim geçmişti, Genevieve'in sesi beni uyandırdı.

“Ben yukarıda üstümü değiştirirken Chloe aradı ve Emily'de kalıp kalamayacağını sordu. Çok heyecanlıydı. Hayır diyemedim. Üzgünüm. Önce sana sormadığım için umarım bana kızmazsın.”

“O mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. Geç oldu. Zaten gitmem lazım.” Kanepeden kalkınca biraz sendeledim.

“Önce sana kahve yapsam? Sonra da trenle gitmek yerine şöförünü ya da bir taksi çağırabilirsin.”

“Herhalde bu iyi bir fikir.” Kanepe öyle rahattı ki kendimi tekrar üstüne bırakıp gözlerimi kapadım. Hatırladığım son şey buydu, sonra bir baktım gecenin bir yarısı Genevieve'in sesiyle uyandırılıyorum.

“Graham?”

“Himm...”

“Uyuyakaldın.”

“Siktir.” Ellerimle yüzümü sıvazladım. “Üzgünüm. Gidiyorum.”

Üzerimde bir battaniye vardı ve oda karanlıktı ama koridordan gelen ışık önümdeki Genevieve'i görmeme yetecek kadar loştu. Belinden bağlanmış uzun, ipek bir sabahlık giiyordu.

“Kalmanı tercih ederim. Ama...” Sabahlığının bağını çözüp açtı. Ellerini tereddütle yukarı kaldırıp ipeksi kumaşı omuzlarından kaydırды. Sabahlık ayaklarının dibine düştüğünde önümde çırılçıplak kaldı. “Kanepede kalmak yerine yukarı gelirsın diye umarak seni uyandırdım.”

Soraya

Gördüğüm kötü rüya ter içinde uyanmama sebep olmuştu. Net olarak hatırlayamasam da çıplak Genevieve ve Graham'ı barındırıyordu. Öyle sinir bozucuydu ki yeniden uykuya dalamadım.

Graham ve Marco fiyaskosundan beri neredeyse her gece beni uyanık tutan korkunç şüphe hissiyle karanlık yatak odamda otururken, dışarıdan arada sırada geçen arabalar ufak ışıklar yaratıyordu.

Doğru şeyi mi yaptım?

Ya Genevieve'le beraber olmazsa?

Ya bütün bunlar boşunaysa?

Aklımdan böyle düşünceler geçiyordu. Ayrıca hiç durmadan nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordum. *İsmi lazım değil*'i becerip becermediğini merak ediyordum. Bana öyle kırılmıştı ki Genevieve'in bunu öğrendiği saniye durumu lehine kullanmasına şaşırmazdım.

Son sözleri hâlâ içimi kemiriyordu.

"Bana bak."

Göğsüm kasıldı. Ya dünyadaki en kendini düşünmeyen kadındım ya da en aptalıydım. Ne olursa olsun, Graham'ı kaybet-

menin acısı öylece dinmiyordu. Onu özlemediğim bir ânın geleceğinden şüpheliydim ama biraz olsun kolaylaşacak mıydı? Şu âna kadar geçen zaman yardım etmemişti.

Acılarını başka birinin içinde boğsun ya da boğmasın, Graham'ın perişan bir halde olduğunu biliyordum. Beni gerçekten sevmişti. Nasıl oluyorsa, hâlâ sevdiğinden emindim, benden yana hayal kırıklığına uğramış olsa bile. Sonuna kadar sürecek bir aşk bu kadar hızlı tükenmezdi. Ben aramızdakilere son vermeseydim ilişkimizin zamanla yok olmayacağını gerçekten hissetmiştim.

Günün ilk ışıkları penceremde belirince telefonumu elime aldım. Delia sabahın kör saatinde kalkardı. Durmadan doğru kararı verdiğime garanti istediğimden, bulabildiğim ilk fırsatta onu aradım.

Açtı. "Yine mi uyumadın?"

"Biliyorum. Bir yerde durmalı artık. Perişan haldeyim. Saçlarımın ucunu kırmızıya boyayacak enerjim bile yok."

"İşte şimdi başının belada olduğunu *biliyorum*."

"Aynen, değil mi? Sanki bütün dünyam tersine dönmemiş gibi hâlâ maviler."

"Dinle, Gökkuşağı Kız, dün gece Tig'le konuşuyordum ve ikimizin bir yerlere gitmeye ihtiyacımız olduğuna karar verdi."

"Sen ve Tig mi?" diye panikledim. "Beni şu anda yalnız bırakamazsınız!"

"Hayır... sen ve ben! Kız kıza seyahat gibi. Şehirden çıkman lazım. Burada her şey Graham'ı hatırlatıyor."

"Tam olarak nereye gideceğiz?"

"Şey, artık milyoner bir sevgilin olmadığını göz önüne alırsak, düşünmemiz gereken bir ücret var ama neyse ki onun için kusursuz bir çözümüm var."

"Tamam..."

"Sana kardeşim Abe'in Japanimation'da çalıştığını anlatmıştım ya. Şimdi gerçekten Japonya'da."

Kahve yapmak için somurtarak mutfağa giderken esnedim. "Japonya'ya mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır! Abe'in California'da okyanusa yakın bir dairesi var. Hermosa Kumsalı'nda. Şu anda boş. Bedavaya kalabiliriz. Dün gece biletlere baktım, uygunlar. Üç yüz dolar civarlarında. Ne dersin?"

Her şey burada kalmaktan iyi olurdu. Tatile çıktığım son seferi hatırlayamıyordum.

Verilmesi kolay bir karardı. "Aslında var ya... evet. Hadi California'ya gidelim."

Brooklyn'de büyürken hep California'yı, izlediğim bir sürü televizyon programının yapıldığı yeri görmenin hayalini kurardım. California kızı tabirinin tam tersi olsam bile, Pasifik Okyanusu'nu görmek ve batı kıyılarıyla bağdaştırdığım kaygısız yaşamın keyfini sürmek için kıpır kıpırdım. Her zaman Brooklyn'in tam tersi gibi görünüyordu.

Delia'nın erkek kardeşi Abe'in evi tam suyun üzerindeydi. Kumda oturup dalgaların kıyıya çarpmasını dinlerken, Graham'la ilgili düşüncelerim pek uzakta değildi. Delia uymak için eve dönmüştü ve ben de kalabalıklaşmadan önce sessiz kumsalda biraz yalnız vaktin keyfini çıkarıyordum.

Dikkatim kumda hemen çaprazımda oturanlara kaydı. Bir kadın ve küçük bir kız bacaklarını çaprazlamış vaziyette yan yana oturuyorlardı, aldığım yegane yoga dersinden hatırladığım bir pozisyondu.

Nefes alıp verirken gözleri kapalıydı, okyanustan gelen sesleri içlerine çekiyorlardı. Zihnime sakinlik katmak için artık çaresiz hissederek normalde hiç yapmayacağım bir şey yaptım. Onlara yaklaşarak, "Size katılmamda bir sakınca var mı?" diye sordum.

"Hiçbir sakıncası yok," dedi kadın. "Isınma meditasyonumuza neredeyse bitirdik ama. Kuma oturup bizim yaptıklarımızı yapın."

Gözlerimi yumdum, endişeli düşüncelerimi Graham ve Genevieve'den uzaklaştırmak istediğim için sadece nefes alıp

vermeme ve çevremdeki seslere odaklanmaya çalıştım. Sonraki yarım saatte aynı anda, birlikte hareket eden anne kızla birlikte hareket ettim, bana yere bakan köpek gibi çeşitli pozisyonları öğretiyorlardı. Bana bir nebze Genevieve ve Chloe'yi hatırlattıklarını düşünmemeye çalıştım. Bu kız, Graham'ın kızıdan sadece birazcık büyüktü.

Bitirdiğimizde kendimi kesinlikle daha sakin hissettim.

Kadın çantasından bana su verdi. "Sen buralardan mısın?"

"Hayır aslında. New York'tan bu haftalık tatile geldim."

Küçük kız annesine dönerek, "New York'a gitmeyi çok istiyorum!" dedi.

"Belki baban ve ben seni önümüzdeki yıl götürebiliriz."

Kızın gözleri heyecanla doldu. "Gerçekten mi?"

"Aile seyahatlerine sık sık çıkıyor musunuz?" diye sordum onlara.

"Çoğunlukla kısa hafta sonları tatillerine. Kocam ve ben, Chloe'nin velayetini annesiyle paylaşıyoruz."

Neredeyse içtiğim suyla boğuluyordum. "Chloe mi dedin?" Kıza döndüm. "Adın Chloe mi?"

"Hi hı." Kız gülümsedi.

"Çok güzel bir adın var."

"Teşekkürler."

Kadına dönerek sordum, "Yani... onun üvey annesi misin?"

"Evet."

"Vay canına. Ben düşündüm ki..."

"Kızım olduğunu mu? Yakın olduğumuz için mi?"

"Evet."

"Şey, haklısın aslında. O benim *kızım*. Benimle kan bağı yok diye onu kendi çocuğumu göreceğimden daha az bir yerde görmüyorum."

"İki annem olduğu için şanslıyım," dedi Chloe.

Sessizce başımı salladım. "Evet, öylesin."

"Şey, bizim gitmemiz gerekiyor. Chloe'nin bale dersi var." Elini uzattı. "Ben Natasha bu arada."

Elini sıktım. "Soraya."

"Seninle tanışmak harikaydı Soraya. Hermosa Kumsalı'ndaki tatilinin keyfini çıkar."

"Belki önümüzdeki yıl seni New York'ta görürüz!" Chloe zıplayıp dururken konuştu.

Gülümsedi. "Belki. Yoga dersi için tekrar teşekkürler."

Yeniden kumda yalnız kalınca bu karşılaşmanın ne anlama gelebileceğini düşündüm. İşleri Graham'la ayrılığımıza götüren günlerde, onu bırakmamın doğru şey olduğunu haklı çıkaran işaretler arıyordum. Bugün hiç işaret falan aramıyordum, yine de bir çuval tuğla gibi suratıma çarpıverdi.

Chloe.

Bu tesadüf falan değildi.

Bir çocuğun, üvey anneye sahip olmayı bir ebeveyni başkasına kaybetmekten ziyade, başka bir ebeveyn kazanmak olarak görebileceğini bir kere bile düşünmemiştim. Kendi kişisel deneyimlerim kararlarıma yön vermişti. Theresa ikinci bir anne gibi davranmak şöyle dursun, beni tanımayı hiç denememişti bile. Babamın ve kendi kızlarının yaptığı şeylere beni dahil etmek için çaba bile harcamamıştı. Chloe ile benim ilişkim gibi olmazdı. Neden hiç bu şekilde düşünmemiştim ki? Korku, stres ve suçluluk beni kör etti ve artık her şeyi ilk defa farklı bir bakış açısından görüyordum. Artık her şey için çok geçti.

O öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, bütün öğleni kumsalda geçirdikten sonra Delia ile birlikte klimalı oturma odasında rahatlıyorduk.

Birdenbire telefonumu alıp Graham ile aramdaki mesajları açtım, başladığımızdan beri yazdığımız eski mesajları gözden geçirdim. Yolladığı son mesaj, beni Marco'yla yakalamadan önce, sabahleyin gönderilmişti. Sadece, seni seviyorum, yazıyordu.

Delia son birkaç dakikadır ne yaptığımı bilmiyordu. Muhtemelen internette gezdiğimi düşünüyordu. Gözlerimden yaşların

akmaya başladığını fark ettiğinde geldi ve aniden telefonu ellerinden aldı.

“Graham'la eski yazışmalarına mı bakıyorsun? Buraya kadar! Bunu alıp kapatıyorum. Seni ta California'ya kadar bu bok için getirmedim.”

“Öylece telefonumu alamazsın!”

“İzle de gör,” diyerek güç düğmesine basıp kapadı. “New York'a dönünce geri alırsın.”

Graham

Tam ofisten ayrılmak üzereydim ki telefonum titreşti.

"Merhaba Genevieve."

"Niçin mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

"Yoğun bir gün."

"İşten sonra gelmeni umuyordum. Aramızda olanlar hakkında konuşmamız gerek."

"Zaten Chloe'yi görmek için oraya geliyorum."

"Pekâlâ. Buraya geldiğinde görüşürüz."

Şu anda Genevieve'le dün geceyi tekrar konuşacak ruh halinde değildim. Geçtiğimiz birkaç hafta gırtlığımıza kadar işe gömülüyordum, son iki gecedir yine kızımı görememiştim, çünkü işten çıktığımda çoktan onun yatma saatini geçmiş oluyordu. Bu bir daha olmamalıydı. Chloe'yle akşam yemeği yedikten sonra ofise dönüp geç saatlere kadar çalışmayı planladım.

Arabanın camlarına yağmur damlaları düşüyordu. Neredeyse her gece eve dönerken, içgüdüsel olarak Soraya'ya mesaj atmak için yelteniyordum. Bir an için bittiğimizi unutuyordum. Sonra karnıma çöreklenen gerçekliğin o korkunç, asitli hissi geçmek bilmiyordu. Ona böylesine tamamen güvendiğim için

kendime sinirliydim. Genevieve ve Liam'la olanlardan sonra, muhtemelen insanlara en az güvenen kişiydim. Fakat Soraya'ya hayatımı emanet edecek kadar güvendim. Nasıl oldu da değişimi göremedim? Olanların hiçbiri mantıklı değildi.

Genevieve'in evinin önüne geldiğimizde, "Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum Louis. Ofise geri dönmeye hazır olduğumda sana mesaj atarım," dedim.

Genevieve beni selamladı, ıslak ceketimi alıp astı.

Orada garip bir şekilde durmuş incileriyle oynuyordu. "Geçen gece hakkında... Ben..."

"Kızımı görene kadar bunu konuşmasak lütfen?"

"Tamam." Yere baktı. "Odasında."

Chloe bebek eviyle oynuyordu. "Kraker Graham! Seni özledim."

Eğilip ona sarılırken, "Ben de seni özledim akıllı kurabiyem," dedim.

"Hâlâ üzgün müsün?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Soraya için?"

"Niçin soruyorsun bunu?"

"Gülümsemen her zamanki gibi büyük değil."

Gözlem yeteneği çok iyiydi. Görünüşe göre bihaber babasına çekmemişti. İstedğim son şey kızımın bende ciddi bir sorunun olduğu ya da bunun onun hatası olabileceğini düşünmesi olurdu. Açıklayacak bir yol bulmak için beynimi deşmeye çalışırken, en sonunda dürüst olmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Biraz üzgünüm Chloe, evet... Soraya hakkında. Fakat son iki gündür buraya gelmememin sebebi o değildi. İşten çok geç çıktım ama seni görmeden iki günün daha geçmesine izin vermeyeceğim, tamam mı?"

"Babam da eskiden çok çalışırdı."

Acaba gerçekten çalışıyor muydu, yoksa Genevieve'i mi atlatıyordu diye merak ettim.

"Çalışıyordu demek ha?"

“O zaman sen ne zaman üzgün olmayı bırakacaksın?”

“Emin değilim. Ama var ya, seninle birlikteyken kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Seninle tanışınca ben de öyle hissettim. Babam öldükten sonra, hâlâ üzgün olsam da daha iyi hissetmemi sağladın”

Senin baban BENİM.

Ve seni çok seviyorum.

Onu kendime doğru çekerek alnını öptüm. “Senin için bunu yapabildiğime memnunum.”

Chloe'yle beraber bebek eviyle biraz oynadık, sonra Genevieve içeri girip oturarak bize katıldı. Gözlerini bana dikip baktığını, olanları konuşmak için ölüp bittiğini hissedebiliyordum. Önceki gecedен sonra onunla tekrar yalnız kalmak istemiyordum. Gerçi Chloe evdeyken pek bir şey yokuş aşağı gidemezdi.

Genevieve odadan çıkmadan önce, “Yemek beş dakikaya hazır olur,” dedi.

Genevieve bizim için ev yapımı, ince hamurlu, İtalyan jambonlu pizza, Chloe içinse sadece peynirli bir pizza yapmıştı. Şarap bardağımı Cabernet'le doldurup duruyordu, ben de daha sonra konuşacağımız şey için biraz rahatlamamı sağlayacağını bilerek ona izin veriyordum.

Ben Chloe'yi yatırıp ona bir tane uyku öncesi hikâye okurken, Genevieve şarabın kalanını içerek beni mutfakta bekliyordu.

Daha o ağzını açmadan, “Cidden bu konuya girmenin hiç gereği yok,” dedim.

“Tekrar özür dilemem gerekiyor. Çok fazla üstüne geldim. Bana ne oldu bilmiyorum. Seni evimde öyle rahatça yatarken görmek beni geçmişe götürdü. O da çok fazla içtiğimiz içkiyle. birleşince...”

“Alkolden değildi, sen de bunu biliyorsun. Epeydir niyetini oldukça açıkça gösteriyorsun.”

“Haklısın. Sarhoşluk olsun ya da olmasın, seni geri istiyorum Graham. Seni yeniden mutlu etme fırsatına sahip olmak için ne gerekiyorsa yaparım.”

“Bacaklarını ayırıp göstermenin bana her şeyi, bana ne yaptığını unutturacağını mı düşündün?”

Genevieve o gece önümde soyunduğunda kanepeden fırlayıp hemen üstünü giyinmesini emretmişim. Reddettiğim için gerçekten şoke olmuştu.

“Soraya'yla ayrıldım diye pes edeceğimi mi sandın? Soraya'yla olanlar sana bir daha asla güvenemeyeceğim gerçeğini değiştirmeyecek Gen. Hızlı bir intikam düzüşmesi için harika olacağını düşünsem de, onunla bir daha birlikte olmaya niyetim yoksa çocuğumun annesini becermeyeceğimden adım gibi eminim.”

“Düzgün düşünmüyorsun Graham. Artık kızımızın hayatını değiştirmek için küçük bir fırsat penceremiz var. Sonsuza kadar durup seni beklemeyeceğim.”

“Sana zamandan tasarruf ettireyim.” Ona doğru eğildim. “Beklemeyi bırak.”

“Ne dediğini bilmiyorsun. O olasılığın kapısını nasıl böyle kolayca kapatabiliyorsun?”

“Kapıyı sen kapadın Genevieve. Kapadın ve anahtarı da savurup attın.”

“Bir hata yaptım!”

“Şişt. Onu uyandıracaksın,” dedim. Toparlanmak için gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. “Chloe her zaman sevgime sahip olacak. Onun annesi olarak sen de her zaman saygıma sahip olacaksın. Fakat güvenime ihanet etmeye karar verdiğin gün benimle bir gelecek yaşama fırsatını kaybettin. Kızımın kendisine saygısının olmasını istiyorum. Kendi saygımı elimde tutarak ona iyi bir örnek olmam gerekiyor.” Bu sohbete daha fazla dayanamayarak ceketimin asılı olduğu yerden alıp giydim. “Şoförüm dışarıda. Ofise geri dönmem gerekiyor. Yemek için sağ ol. Yarın akşam geri geleceğim.”

Masamın üzerindeki yeşil banker lambasından gelen hafif ışık dışında ofisim karanlıktı. Saatimle oynarken sadece odanın karışından benimle alay eden gazete yığınının düşünebiliyordum.

Geçtiğimiz hafta boyunca, Soraya'nın zihninin ne durumda olduğuna dair ipuçlarını bulmak için *Ida'ya Sor'u* tarama fikri sürekli aklımı kemirmişti. Üzüntümü Chloe'ye itiraf ettikten ve bu akşam Genevieve'le tartıştıktan sonra, kendimi daha güçsüz hissediyordum.

Yığını masama taşıyıp deli gibi *Ida'ya Sor'un* hepsini masama dizdim. Bir düzine cevabı adamakıllı inceledikten sonra, hiçbir şey normalden farklı görünmedi. Ta ki yirmi numaralı cevaba gelene kadar.

Kadının biri sıırıslıkam âşık olduğu erkek arkadaşından ayrılıp ayrılmamasıyla ilgili ikilemini yazmıştı. Hepsi de adam çocuğunun annesiyle tekrar bir araya gelebilsin diyeydi. *Çocuğunun hatırına*. Tarihe baktım, biz ayrılmadan kısa süre öncesiydi. Diğer detaylar da tam olarak Genevieve ve benim aramda olanları belirtiyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

İsim: *Theresa, Brooklyn*.

Theresa üvey annesinin ismiydi.

Eğer bu soruyu Soraya'nın yazdığına dair herhangi bir şüphem olsaydı bile, verilen cevap bunu sadece doğrulamıştı. Ida'nın tavsiyesi erkek arkadaşından ayrılmasıydı ve zavallı aptal onu daha kolay bıraksın diye Theresa'nın onu aldatmış gibi göstermesini tavsiye etmişti.

"Akıl kalpten üstündür," tavsiyesini vermişti.

Gazeteyi odanın karşısına fırlattım. Her şey mantıklı gelmeye başlıyordu.

Soraya yalan söyledi.

O çam yarmasıyla gerçekten çıkmıyordu. Rol yapıyordu. Ida'nın cevabına duyduğum öfke mutluluğa dönüştü. Hayatım boyunca birinin bana yalan söylediğini öğrendiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sorunun başını yeniden okudum. "**İki aydır bir adamla çıkıyorum, ona gerçekten sıırıslıkam âşığım.**"

Bana âşık olmuştu.

Sırılsıklam.

Önce şoktan felç olarak donakaldım, sonra yoğun bir rahatlama hissettim; ardından ona gitmek için boğucu bir dürtü geldi.

Ben de sana sıırılsıklam âşığım bebeğim. Hem de çok.

Hemen telefonumu alıp numarasını tuşladım.

Çaldıktan sonra sesli mesaja düştü.

Tekrar aradım.

Yine aynı şey.

Mesaj attım.

Neredesin?

Beş dakika içinde cevap gelmedi. Tekrar mesaj attım.

Seni görmem gerek. Evde misin?

Daha fazla bekleyemeyerek ceketimi kaptığım gibi Louis'i beni alması için aradım.

Soraya'nın Brooklyn'deki dairesine geldiğimizde hâlâ cevap yoktu. Başımı kaldırıp penceresine baktığımda ışıkların kapalı olduğunu görebiliyordum.

Ne cehennemdeydi?

Arabaya geri döndüğümde Louis, "Şimdi nereye efendim?" diye sordu.

"8. Cadde. Tig'in dövme salonu."

Oraya vardığımızda Louis'e dışarıda beklemesini söyledim, Tig'e onun nerede olduğunu söyledikten sonra arabanın hazır olması gerekiyordu.

Tig sigarasının sonunun üfledi. "Takım elbiseli! Burada ne halt ediyorsun? Geç oldu. Kapatmak üzereyiz."

"O nerede?"

"Burada değil?"

"Nerede?" diye tekrarladım bağırarak.

"Del'le birlikte California'da."

"California mı?"

"Evet. Kız kıza tatile gittiler. Sadece ikisi."

"Nerede kalıyorlar?"

"Nerede kaldıklarını sana söylemeyeceğim. Sen onun deli eski sevgilisisin!"

“Otel aramam lazım. Telefonuna cevap vermiyor. Aslında, Delia'yı arasana. Ona Soraya'yla konuşmam gerektiğini söyle.”

“Hayır.”

Ona yaklaştım, yüzüne rahatsız edecek kadar yaklaştım. “Bana istediğim şeyi ver Tig. Kafam bu haldeyken neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin.”

“Ah, neler yapabileceğini çok iyi biliyorum parlak oğlan. Kuzenim Marco'nun çenesini dağıttın.”

Tig ağzından kaçırdığı şeyi fark etmiş gibiydi. *Kuzeni*. O da oyunun bir parçasıydı.

“Sevgilisi falan değil, değil mi?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Siktiğimin Ida köşesini okudum Tig. Her şeyi uydurduğunu biliyorum. Sen itiraf etsen de etmesen de ben gerçeği biliyorum. Bana nerede olduğunu söylemelisin.”

“Havalı jetinle California'ya mi uçacaksın? O kadar paran varsa özel dedektif tutacaksın. Nerede olduklarını benden öğrenemeyeceksin.”

Dükkanın köşesinde gizli küçük kutuya doğru yürürken aklımda parlak bir ışık yandı. “Bakalım burada neyimiz var? Ot zulan mı? Bahse varım polisler bunu öğrenmeye bayılırdı.”

“Bunu yapamazsın...”

“Şu anda Soraya'ya ulaşmak için *her şeyi* yaparım. Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

“Tanrım, gözlerin şeytan gibi bakıyor.”

“Bana nerede olduğunu söyle Tig.”

Öfkeyle telefonunu karıştırdıktan sonra bir parça kâğıda bir adres yazıp bana fırlattı. “İşte. Del'in kardeşinin Hermosa Kumsalı'nda bir evi var.”

Kâğıdı göğsüme vurdum ve kapıya doğru geri geri yürüdüm. “Teşekkürler. Darılmaca gücenmece yok. Seni gammazlamazdım. Soraya benimle asla konuşmazdı. Bunu riske atamam çünkü o kadını acayip çok seviyorum.”

“Her neyse BBP.” Ancak Tig bana ilk defa inanıyormuş gibi

göründü. Başını iki yana sallasa da dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Canını yakmasan iyi edersin Takım Elbiseli."

Los Angeles'a giden ilk uçağa atladım.

Eve gittiğimde orada kimse yoktu. Delia'nın telefonu da Soraya'nınki gibi sesli mesaja düşüyordu. En azından buraya geri geleceğini biliyordum. Tig'in dediğine göre birkaç gün burada kalacaklardı.

Kumsalda bir yürüyüşe çıktım, burada olduğumu ona haber vermem gerektiğine karar verdim. Hiçbir mesajıma cevap vermemiş olmasına rağmen ona durmadan mesaj atmaya, içimdekileri dökmeye başladım.

Dikkatsizce yürüyordum ve nasıl olduysa kaslı bir adama çarptım, benekli bir keçiye yürütüyordu.

Ne sikim oluyor yahu?

Adam Avustralya aksanıyla, "Nereye gittiğine baksana ah-bap," dedi.

"Üzgünüm adamım. Bugün kafam yerinde değil."

"İyi misin?"

"Birini arıyorum."

Başını bilmiş bilmiş salladı. "Bir kadını."

"Ele veren ne oldu?"

"Bana birkaç yıl önceki halimi hatırlattın, bu plajda dolanıp Aubrey'im için aşk acısı çekiyordum. Etrafımdaki kimseyi fark etmiyordum. Olması gerekiyorsa yoluna giriyor."

"Neden sen... keçiyle yürüyorsun?"

"Uzun hikâye. Bizimle birlikte yürümek istersen sana kısa detaylar veririm, aklını bu kadından biraz uzaklaştırırım... yani sen onu bulana kadar."

Adi Chance Bateman'dı. Avustralyalı eski bir futbol yıldızıydı, şimdiye Hermosa Kumsalı'nda yaşıyordu. Bana Nebraska'daki bir mola yerinde karısı Aubrey'yle nasıl tanıştığını anlattı. Birlikte macera dolu bir yolculuğa çıkmışlardı ama ardından bir

müddet ayrı kalmışlardı. Fakat sonunda işler onlar için yoluna girmişti.

Ben de onunla kendi hikâyemi paylaştım. Kadınlarımızla alakasız yerlerde tanışmış olmamız büyük bir benzerlikti.

"Düşünsene ahbap. Bunlar tesadüf değil. Bir Avustralyalı ile Chicago'lu gergin bir prenses Nebraska'nın hiçliğinin ortasında karşılaşılıyor. Yine de baktığında o benim ruh eşim. Ve sen... normalde trene binmediğini söyledin. Nedense o sabah bindin. Kadere güvenmen gerek. Her şey yazılmış. Bugün ya da iki yıl sonra olması önemli değil, eğer olacağı varsa, öyle ya da böyle olacaktır."

Chance telefonuna baktı. "Gitmem gerek. İyi bir herifsin. Eğer kadınla her şey yolunda giderse şehirden ayrılmadan önce kahvaltı için bizim eve getirmelisin."

Bu herif herhalde tanıştığım en karizmatik adamlardan biriydi.

Ebediyet gibi gelen bir süreden sonra ilk defa gülümsedim. "Bu teklifini kabul edebilirim."

Omzuma bir defa vurdu. "İyi şanslar ahbap."

Veda eder gibi keçi de, "Meee," dedi.

Onun hayvanla uzaklaşmasını izlerken başımı hayretle iki yana salladım. Soraya'nın önceki mesajlarımdan herhangi birini alıp almadığından emin olmasam da ona bir mesaj daha attım.

Az önce lanet olası bir keçiyle yürüyen bir adama rastladım.

Soraya

Delia duştaydı. Telefonumu bulabilir miyim diye bakınma fırsatım vardı. Kendininkini de kapatmayı kabul etmişti. Yirmi dört saatten fazladır telefonlarımız olmadan yaşıyorduk ve cidden sarsıntılar yaşıyordum.

El çantasını karıştırırken bu kadar kolay olmasına inanamadım. Resmen en bariz yere koymuştu. Görünüşe göre bana güvenmemesi gerekirken güveniyordu.

Telefon açılırken ekranda elma belirdi.

Yüreğim sıkıştı.

Birkaç tane cevapsız çağrı ve mesaj vardı.

Hepsi Graham'dandı.

Bir şey mi olmuştu?

Mesaj zincirinden aşağı doğru inip endişeyle baştan okumaya başladım.

Neredesin?

Seni görmem gerek. Evde misin?

Yalan söyledin. Her şeyi çözdüm.

Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparken tek bir önemli detayı unuttun. Beni seni sevmekten vazgeçiremezsin.

Mutsuz olduğumda kızım bunu sezebiliyor. Çoktan hissetti bile. Eğer annenle baban bir arada olsaydı hayatının daha iyi olacağını düşündüğünü biliyorum ama daha kötü de olabileceğini hiç düşündün mü? Eğer baban fiziksel olarak yanında olsaydı ama depresyonda ve başka bir kadının özlemiyle içine kapanmış olsaydı?

Benim kızım, sana olan sevgimin ona olan sevgimle hiçbir alakası olmadığını anlayacak. Baban bunu gösteremedi. Ben onun hatalarından ders çıkaracağım. Sen bana yardım edeceksin. Birlikte yapacağız.

Sonraki mesajını okuduğumda kalbim kontrolsüzce atmaya başladı.

Az önce Hermosa Kumsalı'na geldim. Sana geliyorum.

Siktir. Evde değilsin. Seni nerede bulacağımı söyle.

Geri geleceğim.

Kumsaldayım. Tek düşünebildiğim sana sarılmak, seni öpmek ve sensiz daha iyi olabileceğimi inandığın için o kıcı olabildiğince sertçe tokatlamak.

Son mesajı tamamen anlamsız gelse de beni güldürdü.

Az önce lanet olası bir keçiyle yürüyen bir adama rastladım.

* * *

Graham'ın mesajlarından bahsederek banyoya daldığımda zavallı Delia saçlarını şampuanlıyordu. Telefon yasağı anlaşılmamızı bozduğum için kızmasını beklemiştim ama kızmadı. Durulandıktan sonra duştan dışarı fırladı ve beni, üç gündür yıkamadan giydiğim pis eşofmanın yerine giyecek bir şey bulmak için bavulumu darmaduman ederken buldu.

“Sen iyi misin?”

“Yanıldım. İkimiz adına karar vermemeliydim. Onu seviyorum Del. Graham haklı. Ben onu kızından uzaklaştırmazdım. Sevmesi için hayatına başka birini sokmuş olurdum. Ben Theresa değilim. Ben Chloe'nin hayatına dahil olmak istiyorum. Dün gece fark ettim, sadece Graham'ı kaybettiğim için yas tutmuyordum. Sevdiğim küçük bir kızı da kaybetmişim.”

“Ne yapacaksın?”

“Diz çöküp bağışlanmak için yalvaracağım.”

Del alayla güldü. “O bir erkek. Eğer diz çökerken hiçbir şey için yalvaramazsın. Ağzın fazla dolu olur.”

Haklıydı. Kıyafetlerimi çıkarıp yıkanmak için sutyen ve külotla banyoya koşturdum. Lifle yüzümü, kollarımın altını ve bütün önemli noktaları yıkarken Delle konuştum. “Ona çok büyük bir özür borçluyum. Umarım bizim için işleri mahvetmemiştir. Neden yaptığımı zaten anlamış gibi görünüyor. Sadece yine her şeyi düzeltebilmeyi umut ediyorum.”

Ben dişlerimi fırçalarken Del kapının eşiğine yaslandı. Kıyafetlerimden bazılarını tutuyordu, işimi bitirdiğimde bana uzattı. “İşte. Bunu giy. Memelerin o tişörtün yakasından taşıyor. İşleri düzeltmek için doğru yolda atılan bir adım olur.”

Pantolonumu giyerken gülümsedim. “Her şeyi zaten bu memeler başlattı, biliyorsun.”

“Ve ayağındaki tüy dövmesi. Bay Büyük Puşt'un Soraya yapbozunu çözmesine yardım eden dövmeyle kocam yaptığı için ondan kendime biraz pay çıkarıyorum.”

Dövmeden bahsedilince başımı eğip ayağıma baktım. Ayaklarım çıplaktı, gözlerimi dövmeye diktim. Graham kalbinin üs-

tüne aynı dövme yi yaptırmıştı. Onsuz olmanın herhangi birimiz için iyi olacağını nasıl düşünebilmişim? Adımı bedenine kalıcı olarak kazıttığında bir aydan daha kısa süredir birlikteydik. Hayatım boyunca karşılaştığım en romantik, en küstah, burnu havada adamdı. Ayrıca benim için mükemmeldi.

Yıkayıp giyinince parfüm bulmak için yatak odasına koşturdum. Del beni takip etmeyi sürdürdü. “Ona mesaj atacak mısınız yoksa tekrar buraya gelmesini mi bekleyeceksiniz?”

"Bilmiyorum. Ne yapmalıyım?" Kalbim beklentiyle çarpıyordu. Eğer ona ulaşmam çok uzun sürerse yüreğim infilak edebilirdi.

Saçlarımı fırçalayıp parmak arası terliklerimi giyerken Del sessizdi. Sonra telefonunu açıp Tig'i aradı. Söylediklerini yarım yamalak dinledim. Telefonu kapadığında bana sırtıttı. “BBP'yle kavuşman için bir planım var.”

“Plan mı?”

“Bana güveniyor musun?”

“Elbette güveniyorum.”

“O zaman tişörtünü geri çıkar.”

Graham

Soraya'nın kaldığı yerden birkaç sokak uzaktayken lokantaya dönüştürülmüş eski, kırmızı bir vagona rastladım. Gülümse-dim, içeri girip bir fincan kahve içmeye karar verdim. Bütün gün gezip durmuştum, sonra Soraya'dan haber bekleyerek saatlerce kumsalda yürümüştüm. En sonunda kadınımı kollarıma aldığım da planladığım gibi sertçe atılmak için dayanma gücüm olacaksa biraz kafeine ihtiyacım vardı.

Masaya geçerken garsona, “Büyük boy, sade bir kahve alacağım,” dedim. Vagonun içinin tamamı bir restoran görevi görecek şekilde değiştirilmişti, yine de orijinal bir trenin iç yapısı hâlâ görülüyordu. Telefonum cebimde titrediğinde gerçek bir tren kol-tuğunda oturuyordum. Soraya'nın adını ekranda görünce bütün vücudum anında hayat buldu. Açmak için kaydırduğım da mesaj bulamayınca şaşırdım. Bir fotoğraf vardı. Aslında *fotoğraflar* vardı, demek daha doğru olurdu. Hem de hiç beklenmedik fotoğ-raflar. *Muhteşem memelerin, seksi bacakların ve acayip becerilesi kızı-nın birer fotoğrafı*. Üç fotoğraf da ilk mesajlaşmamıza benziyordu, ofisimden öfkeyle çıkıp gitmeden önce telefonumda bıraktığı fotoğraflara. Şimdi tenindeki bronz izlere bakarak bunların yeni

cekildiğini görebiliyordum. İlk seferinde göğüslerinin arasından bana gösterdiği orta parmağının eksikliği yeni fotoğraflarda belirgindi. Fotoğrafları telefonuma kaydedip anında mesaj yazdım.

Graham: Neredesin? Onlar benim memelerim, bacaklarım ve kığım. Onları almaya geliyorum.

Lokantada oturmuş cevap vermesini beklerken bir déjà vu hissine kapıldım. Bugün keçiyle yürüyen adam kesinlikle haklıydı. İşte burada, bir tren vagonunda oturmuş, beni deliye çeviren kadının memelerinin, bacaklarının ve kığının fotoğrafına bakıyordum. Yine. Hayatta tesadüf diye bir şey yoktu. Çıktığımız bu yolculuk ne kadar boktan bir viraj almış olursa olsun, başımıza geleceği vardı.

Soraya: Delia'yla dışarıdayım. Birkaç saat kadar dönmeyeceğim.

Parmaklarımı hüsrarla saçlarımın arasından geçirdim. Onu hemen görmem gerekiyordu. Eğer bu fiziksel olarak mümkün olmayacaksa, en azından aynı noktada durduğumuzdan emin olmam gerekiyordu.

Graham: Bana haklı olduğumu söyle. Daha fazla bekleyemem. Aldatmadın, bunu Chloe ve benim için yaptın, değil mi?

Mesaj atmasını beklemek istirap vericiydi.

Soraya: Marco'dan benimle birlikteymiş gibi yapmasını istedim. Tig'in kuzeni. Seni asla aldatmazdım.

Graham: Benimle konuşmalıydın.

Soraya: Bunu artık biliyorum. Aptalcaydı.

Graham: Öyleydi, daha sonra ceza olarak seni kucağıma yatırıp kığını tokatlayacağım.

Soraya: Söz mü?

Graham: Sana bir sürü şeyin sözünü vermek istiyorum hayatım. Ancak yüz yüze olmayı tercih ederim. Ne zaman geri döneceksin?"

Soraya: Emin değilim. Eve döndüğümde sana mesaj atarım. Sen neredesin?

Graham: Birkaç sokak ileride, bir trende oturuyorum.

Soraya: Tren mi?

Graham: 'Endişelenme. Hareket halinde değil. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.

Soraya: Söz mü?

Graham: Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz Soraya.

İki saat boyunca o trende oturup bekledim. Soraya eve geri döndüğünde mesaj atacağını söylemişti ve sabrım azalıyordu. Artık daha fazla oturamadığım için civarda yürüyordum. Telefonum en sonunda titreşti.

Soraya: Döndüm.

Graham: Yoldayım.

Delia'nın kardeşinin dairesi altıncı kattaydı, 6G. Asansörün tuşuna basıp sabırsızca bekledim. Kapıların üstündeki lamba, bulunduğu her katta yavaşça yanıyordu. Kahrolası şey sürünüyordu ve hâlâ daha inecek bir sürü katı vardı. Daha fazla bekleyemedim. Merdivenlerin kapısını bularak altı katın ilkinden başladım. Üçüncü kata geldiğimde yavaşlamaya başlamam gerekiyordu ama ben basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi, yine de biraz bile nefesim kesilmedi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Altıncı kata yaklaştığımda geri kalan yolu resmen koştum. Onun katına gelince koridorun kapısını açtım ve koridordan aşağı koşmaya devam ettim. 6G'ye geldiğimde damarlarıma adrenalin pompalanıyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes almaya çalıştım ama rahatlamak imkânsızdı. Göğsüm kalkıp iniyordu. *Onu öyle fena halde görmeye ihtiyacım var ki.*

Kapıyı tıklattım ve bekledim.

En sonunda açıldığında bir an için donakaldım.

Soraya.

Tanrım, inanılmazdı.

Sadece koyu pembe sutyeni ve küloduyla kapıda duruyordu, saçlarının uçlarındaki koyu pembeyle uyumluydu. Hayatımda hiç böylesi bir güzellik görmemiştim. Tam bir dakika orada durup görüntüsünü içime çektim. En sonunda konuştum. "Koyu pembe ne anlama geliyor?"

Gözlerimin içine baktı. "Aşk. Âşığım demek oluyor."

Gözlerim kapandı. Bir saniye için kapının eşiğinde hanım evladı gibi davranıp ağlayabileceğimi düşündüm. Öyle mutluydum ki duygularımın bir yerden çıkması gerekiyordu.

"İçeri girmeye korkuyorum."

"Neden?" Yüzü bir an için düştü.

"Çünkü sana yapmak istediğim, şu anda hissetmek istediğim çok şey var ve nazik olmayacağımdan korkuyorum."

Yanakları biraz kızardı. "Nazik olmanı istemiyorum. Sen olmanı istiyorum. Patronluk taslayan, beklenmedik şekilde tatlı bir yanı olan burnu havada pisliğin teki. Ne olursa olsun kızını sevecek ve onu asla arkasında bırakmayacak olan bir baba. Bazen yatakta biraz sertliğe ihtiyaç duyan dominant bir partner. Senin her parçanı istiyorum Graham."

İçeri girip kapıyı arkamdan çarptım. "Ah, hepsini alacaksın. Ağzımı, elimi, parmaklarımı, bedenimi, *aletimi*." Onu kollarıma alıp var gücümle öptüm.

Öpücüklerin arasında tekrar tekrar özür diledi. "Yaptığım şey için üzgünüm. Doğru şeyi yaptığımı düşündüm."

"Öyle yaptığını biliyorum. Sadece, beni bir daha uzaklaştırmayacağına söz ver bebeğim."

"Söz veriyorum."

Ayaklarını yerden keserek ve kucağıma alarak onu şaşırttım. "Kapıyı bu kıyafetle açtığına göre, Delia'nın burada olmadığını varsayıyorum."

"Ailesi Hermosa Kumsalı'nda. Bu gecelik bir kuzeninde kalacak."

"Ona bir teşekkür hediyesi göndermemi hatırlat. Belki bir araba."

Yatak odasına bakınarak bir koridorda yürümeye başladım. Onu yatağın kenarına indirdiğimde ayağındaki bandajı fark ettim. "Oraya ne oldu?"

"Dövmemi düzelttirdim."

"Tüylü olanı mı?" *Benim aynısını göğsüme yaptırdığım dövme mi değiştirmişt?*

"Evet." Aşağı doğru eğilip sargıyı yavaşça açtı. Nefesimi tuttum, ta ki dövmeği değiştirmedğini, ekleme yaptırdığını görene kadar. Tıpkı benim yaptırdığım gibi, tüy dövmesinin üzerinde bir isim vardı. Graham.

Tek kelime etmeden eğilip onu öptüm. Nefes nefese kaldığımızda gözleriyle ayağını işaret ederek bakmamı istedi. "Yaptığım değişikliklerin kalanını görmek istemiyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Daha fazlası mı var?"

"Durma, çıkar bak." Alt dudağını ısırarak zarif bacağına kaldırdı.

Benim için kusursuz kadın olduğuna dair ufacık bir şüphem olsaydı da, yaptığı şeyi gördüğümde son şüphe kırıntısı da silinirdi. Gözlerimi dikip bakarken hissettiğim duygulardan boğazım tıkanmış. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu çok güzel." Benim adımla aynı yazı stiliyle, tüy dövmesinin altında Chloe yazıyordu.

"Seni seviyorum Graham. Kızını da seviyorum. Henüz erken olduğunu ve ağırdan almamız gerektiğini biliyorum ama onun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Dahil olmak istiyorum. Sen haklıydın. Babamla işler yürümedi diye bizimki de yürümecek demek değil. Onu dans derslerinden almak ve hafta sonları onunla kurabiyeleri yakmak istiyorum. Onun büyümesini ve inanılmaz babasından bir şeyler öğrenmesini izlemek istiyorum. Tek sevdiğim sen değilsin Graham..." Yanağından düşmekte olan bir damla yaşı yakaladım. "Chloe'yi de seviyorum."

O sözleri duyunca omuzlarımdan devasa bir yük kalkmış gibi hissettim. *Beni ve kızımı seviyor.* Çocukluğumdan beri ilk defa yine gerçek bir ailem varmış gibi hissettim.

“Buraya gelirken sana karşı nazik olmayacağımdan endişelenerek geldim. Fakat bir şekilde, sen beni yumuşattın. Ben de seni seviyorum güzelim... her şeyden çok. Hâlâ içinde olmaya ihtiyaç duysam da şimdi daha iyi kontrol ediyorum. Söyle bana...” Kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. “Şu anda seninle sevişmemi daha sonra sertçe becermemi mi istersin? Yoksa şimdi sertçe becerip tatlıyı ikinciye mi saklamak istersin?”

Hemen cevap vermedi. Kıyafetlerimi hızlıca parçalayarak çıkardım, parmaklarımı boxerimin beline taktığımda durup cevabını bekleyerek ona baktım. “Nasıl olacak Soraya?” Boxerımı aşağı çekip indirdim, vereceği karar ne olursa olsun onun için tamamen hazır olduğumu gözler önüne serdim.

Dudaklarını yaladı. “Önce düzüşme. Sonra tatlı.”

“İyi seçim.” Yatağın kenarında oturuyordu. Külodunu çıkardım ve onu kaldırmadan önce bacaklarının arasında şimdiden oluşan ıslaklığı hissettim. “Bacaklarını belime dola.”

Duvara doğru gidip onu yapıştırdım, onu aletime doğru kaldırmak için daha fazla zaman harcamadım. "Siktiiiiir." Onu üzerime indirirken inledim. İçine en son girişimin üzerinden iki haftadan az süre geçmiş olmasına rağmen harikaydı. Buna duyduğum özlem yüzünden sonsuzluk kadar uzun süredir ayrıymışsınız gibi hissediyordum. Başta ağırdan almaya, vücudunun bana hazır olduğundan emin olmaya çalıştım. Ancak inleyip beni ve içindeki aletimi sevdiğini söylediğinde her şey rayından çıktı.

Sert ve hızlı şekilde içine girip çıktım. Bir ara vücudunun duvara tekrar tekrar çarparken çıkardığı ses yüzünden canını yaktığımdan endişelendim. Ancak yavaşlamaya çalıştığımda daha sert olmam için yalvardı. Sevdiğiniz kadının size aletinizi sevdiğini ve daha sert istediğini söylediğini duymaktan daha güzel bir şey yoktu. İkimiz de uzun uzun ve yoğun bir şekilde boşaldık, aynı anda kendimizi bırakırken bağıryorduk. Komşuların duyduğundan emindim. Duymalarını istiyordum zaten. Bu kadının bana ne yaptığını siktiğimin dünyasının duymasını istiyordum.

Dudaklarına doğru mırıldandım, "Seni çok seviyorum Soraya Venedetta."

“Ben de seni seviyorum. Sanırım daha seninle tanışmadan önce sana âşık oldum.”

Pis pis güldüm. “Mesajlardaki inanılmaz cazibemdendir.”

“Aslında pisiğin tekiydin. Telefonundaki fotoğraflar o çeliktен kalbin altında güzel bir adam olduğunu fark etmemi sağladı.”

“Bu sabah aldığım fotoğrafları tanışmamızdan önceki fotoğraflardan daha çok sevdim. Belki de çekmeme sebep olduğun üzüntünün karşılığı için her gün böyle fotoğraflar almalıyım.”

“Bunu yapabilirim. Kolay şeyler istiyorsun.”

“Karşılığında hepsi bu olacak demedim.”

“Dur tahmin edeyim, ek ödemeleri de sakso olarak mı alacaksın?”

“Bu da bir başlangıçtır.”

Kaşları kalktı. “Başlangıç mı? Sana tam olarak ne kadar süre özür borçluyum?”

Yanaklarını avuçladım. “Sanırım altmış olabilir.”

“Altmış gün mü? Bununla başa çıkabilirim herhalde.”

“Yıl, Soraya. Önümüzdeki altmış yıl boyunca seksi fotoğraflar ve saksolar bekliyorum.”

Yüzü ciddileşti. “Bundan daha çok hoşuma gidecek hiçbir şey yok.”

“Güzel. Çünkü başka seçim hakkın olduğunu da söyleyemem. Bu beni ilk ve son defa terk ediydi.”

SONSÖZ

Soraya

Serendipity 3'te otururken Chloe buzlu sıcak çikolatasını hpr-detiyordu. Graham bana mesaj atıp duruyordu. Trafikte takılı kaldığı için ıldırmak üzereydi, bu sabah Meme'nin Jazzercise derslerine geri dönüşünün ilk günüydü ve onu götürmüştü. Bu akşamın kusursuz olmasını istediğini biliyordum ama ona Chloe'nin halinden memnun olduğunu ve acele etmesi için bir sebep olmadığını söyledim.

Neden gergin olduğunu elbette anlıyordum. Ancak Chloe için birlikte akşam yemeğine çıktığımız diğerk gecelerden bir farkı yoktu.

“Bir yudum alabilir miyim?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve pipetini benden tarafa doğru çevirdi.

“Mmm. Bu çok iyi. Bu kadar sevmene şaşmamalı.”

Chloe çenesini avucuna dayayıp itirafta bulundu, “Annem bu sabah bana kızdı.”

“Neden?” Ağızım içeceklerle doluyken sordum.

“Saımın seninki gibi pembe yapmak istedim.”

Genevieve bana bayılıyordur eminim.

“Ahhh. Ne yaptın?”

“Suluboyalarım la saçlarımı boyuyordum.”

Kahkaha attığımı görmesine izin vermemeye çalışarak içimden güldüm. Benim gibi olmak istemesi beni duygulandırdı.

“Chloe bir daha saçını boyamaya çalışma. Zaten senin de öğrendiğin gibi o şekilde işe yaramaz, değil mi? Bir gün, eğer hâlâ pembe saç istiyor olursan ben senin için doğru şekilde yaparım.”

Işık saçıverdi. “Yapar mısın?” Yüzünde Graham'ın ifadelerini görebildiğim zamanlara bayılıyordum.

“Evet ama yakın zamanda değil.”

Sonraki süslenme oyunumuz için klipsli pembe takma saçlara bakmayı aklıma not ettim. Chloe hafta sonları Graham ve benimle kaldığında onunla acayip eğleniyorduk. Elbiselerimi giymeyi ve topuklularım la yürümeye çalışmayı seviyordu. Yaptıklarımızın yarısını duysa Genevieve'in çıldıracağını biliyordum. Chloe'ye göre ben bir disiplin figürü değil de eğlenceli bir abla gibiydim.

Graham'la Hermosa Kumsalı'nda barışmamızdan birkaç ay sonra Brooklyn'deki dairem den çıkıp onun evine taşınmış tım. Kendime ait bir yerimin olmasını seviyor olsam bile, doyumsuz erkeğim her geceyi onun yatağında geçirmemde ısrarcı olurken daireyi tutmak mantıklı değildi. O yüzden pes ettim ve dürüst olmam gerekirse bu, hayatımı kolaylaştırdı. Graham şimdi sadece iki yer arasında mekik dokuyordu: Chloe'nin evi ve bizimki.

Graham restorandan içeri girip masaların arasından geçerken telaşlı görünüyordu.

“Başardın!” Gülümsedim.

“Kahrolası trafik.”

Chloe, “Kahrolası kötü kelimedir Kraker Graham,” diyerek onu payladı.

Graham Chloe'ye, “Bana biraz şeker ver kurabiyem,” diyerek yanağından öpmek için eğildi.

Otururken dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. Terliyordu ve bütün yüzünü peçeteyle sildi. Bana baktığında elimi dizine koydum.

Sessizce, “Seni seviyorum,” dedim.

Alnında yeni ter damlaları belirdi. Garson ona bir bardak su ve menü getirdikten sonra, Graham başka bir peçeteyi daha gergin bir şekilde parçalara ayırmaya başladı. Saatiyle oynamaya başladığında ne yapmak üzere olduğunu anladım. Konuşmaya başladı.

“Şey, Chloe bu akşam seninle konuşmam gereken bir şey var,” dedi.

Chloe o kocaman badem gözleriyle masum masum ona bakarak içeceğini içmeyi sürdürdü.

Graham devam etti, “Senden bir şey saklıyordum.”

“Oyuncaklarımdan birini yanlışlıkla evine mi götürdün?”

Gergin bir kahkaha attı. “Hayır. Babanla ilgili.”

“Babama ne olmuş?”

Graham yavaşça nefes aldıktan sonra verdi. “Baban, Liam... seni çok sevdi. Onu kaybetmenin zor olduğunu biliyorum. O her zaman baban olacak. Fakat farklı tipte babalar vardır. Bazen çocukların birden fazla babaları olabilir. Arkadaşın Molly gibi örneğin. Annesi yok ama evli olan iki babası var. Söylemeye çalıştığım şey... ben aslında senin babalarından biriyim.”

Chloe sessiz kaldıktan sonra konuştu, “Babam öldüğünde sen onunla mı evliydin? Annem iki babanın evlenmesine eşçinsellik dedi.”

“Hayır.” Graham bana bakınca ikimiz de gülmeden edemedik. Graham devam etti. “Ondan önce annenle beraberdim. Genevieve ve ben seni birlikte yaptık. O zamanlar bilmiyordum ama. Sonra annen ve baban Liam, evlendi. Liam seni çok sevdi ve baban oldu. O senin tek baban olduğuna inandı. Ben senin var olduğunu Liam gittikten sonra öğrendim. Yüzünü görünce senin kızım olduğunu anladım. Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum bebeğim.” Elini çocuğun çenesine yerleştirdi. “Ne kadar benzediğimizi görüyor musun? Çünkü sen benim kızımsın.”

Küçük eliyle Graham'ın yüzüne uzandı ve yüzünü incelemeye başladı. Söylediği şeyler çok sevimliydi, “Bana hep tanıdık gelmiştin zaten.”

“Evet. Tanıştığımız andan beri değil mi? Çünkü aramızda bir bağ var.” Graham gülümsedi.

"Gerçekten babam mısın?"

“Öyleyim,” diye fısıldarken sesi titredi.

“Vay canına.” Chloe her şeyi sindirirken bir anlığına hareketsiz kaldı. Sonra Graham'ın kollarına atılıverdi. Graham gözlerini kapadı, öyle mutlu ve rahatlamış görünüyordu ki...

Arkama yaslanıp oturdum ve onların birbirlerine sıkıca sarılmasından keyif aldım. Chloe'nin verdiği tepki bu akşam ona gerçeği söylemekle doğru şeyi yaptığımızı doğruluyordu. Genevieve aslında bu konuda bize sıkıntı çıkarmıştı. Burada olmak istiyordu ama Graham Chloe'yi eve bıraktıktan sonra ikisiyle oturacağına söz vermişti.

Bu konuşmanın zamanlamasının bir sebebi vardı.

Graham, Chloe'nin omzunun üzerinden bana soru sorar gibi bir bakış attığında başımı sallayarak ona diğer haberi vermesi için onay verdim.

“Soraya'yla sana verecek başka bir haberimiz var.”

Gözleri heyecanla büyüdü. “Beni Disney World'e mi götüreceksiniz?”

“Hayır.” Sessizce güldü. “Ama bir gün oraya da gideriz, olur mu?”

Araya girdim, "Hani hep erkek ya da kız kardeş dilediğini söylüyordun ya?"

“Evet?”

Graham kolunu bana doladı. “Şey... işte o olmak üzere. Soraya'yla bir bebeğimiz olacak. Yani sen de abla olacaksın.”

Başta Chloe hiçbir şey söylemedi ama neşeyle yerinde zıplamaya başlayınca Graham'la birlikte rahatlayarak bir soluk verdik. Yerinden kalkıp bana doğru yürüdü. “Nerede?”

“Burada.” Karnımı gösterince elini üzerine koydu.

“Pembe saçlı mı çıkacak?”

Kahkaha attım. “Hayır ama neye benzediğini altı ay içinde öğreneceğiz.”

Karnımla konuşmaya başladı. “Merhaba oradaki! Ben senin ablanım.” Graham'la birbirimize bakarak gülümsedik. Chloe'nin başını kaldırıp bana bakarak söylediği şeyle neredeyse kendimi kaybedecektim. “Teşekkürler.”

“Rica ederim. Bana karşı bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim.” İşin aslı, eğer Graham'ın kızı yüreğini bana açmamış olsaydı Graham'la beraber olabilir miydik bilmiyordum. Onun içindeki iyilik bunu mümkün kılmıştı.

Garson gelip, “Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

Chloe gururla duyurdu, “Evet, ben abla olacağım ve iki babam var. Ben geyim!”

Genevieve'in, sınıf arkadaşlarının ebeveynleri konusundaki açıklamasını yanlış anladığı belliydi, iki babası olan herkesin otomatik olarak gey olduğunu düşünüyordu. Daha sonra ona açıklamamız gerekecekti.

Garson bunun çok sevimli olduğunu düşündü.

Graham araya girdi, “Biliyor musun, gey şen anlamına geliyor.”

Chloe başı hâlâ karnımdayken gülümsedi. “O zaman ben çok ama çok geyim.”

Graham

Yedi Ay Sonra

Sevgili Ida,

Sana yazmayalı epey oldu. Beni Burnu Havada Takım Elbiseli Adam, Manhattan'lı Bakir, Manhattan'da Düzüştüm ve Morgan'ın Elli Tonu olarak tanıdın. Hepsi aynı adamdı. Şey, bu akşam yeni bir isim kazandığımı mutlulukla söylüyorum: Manhattan'daki Bok Suratlı. Bu doğru. Az önce banyo aynasında kendime baktım ve kelimenin gerçek anlamıyla söylüyorum, alnımda bok olduğunu fark ettim. Oraya nasıl bulaştığını bana hiç sorma. Komik olan ne biliyor musun? Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım. Aynen öyle. Suratına bok bulaşmış bu adam çılgınlar gibi mutlu! Bunu fark etmek beni bu mesajı yazmaya itti. Trende tanıştığım şu ukala kızı hatırlıyor musun? Eskiden onun hakkında yazıyordum hani? Adı Soraya. Onu hamile bıraktım. İnanabiliyor musun? Bir ay önce oğlumu dünyaya getirdi. Onu sonsuza kadar kapana kısırdım ve şimdi siyah saçlı, küçük, İtalyan Morganlar üretiyor. Bir oğlum var Ida. Oğlum! Tabii alnımda da bok var. Az önce bezini değiştirirken

olduğuna eminim. Evet, kaka hâlâ orada. Henüz silmedim çünkü... bahsetmiş miydim... çılgınlar gibi mutluyum! Altı gündür uyumadım. ALTI GÜN, Ida! İnsanların uykusuz hayatta kalabileceklerini bilmiyordum ama görünüşe göre kalınabiliyormuş! Kanıtı benim. Neden her şey yolunda biliyor musun? Çünkü ben ÇILGINLAR GİBİ MUTLUYUM. Ah uykusuzum. Hayatımda eksik olan tek bir şey var gerçi. Görüyorsun ya, Soraya onurlu bir şekilde hareket etmeme izin vermiyor. Güzel, beyaz bir elbiseye girip mihraba doğru yürümek için hamileyken aldığı kiloları vermesi gerektiğini düşünüyor. Evleneceğimiz gün bundan tam altı ay sonra ama bir gün daha bekleyemiyorum işte. Karım olmasını istiyorum. Sahip olduğumuz şeyi onaylaması için bir parça kâğıda ihtiyacım yok ama bencilim. Hepsini istiyorum çünkü onu çok seviyorum. Şimdi sana sorum şu... onu benimle yarın evlenmeye ikna etmek için ne yapabilirim? -Manhattan'daki Bok Suratlı

Gönder tuşuna bastım ve Soraya'nın telefonu çaldı. Gönderdiğim mesajı okumasını izledim. Ida'nın e-posta hesabına değil, doğrudan Soraya'ya göndermişim.

Yatakta tam yanımda oturuyordu, dışarı çıkardığı büyük, güzel memesiyle oğlumuz Lorenzo'yu emziriyordu.

Şanslı velet. Şu anda benim yapmak istediğim şeyi yapıyordu.

Telefonuna yazarken kendi kendine kahkaha attıktan sonra mesajı gönderdi.

Telefonum titredi.

Sevgili Bok Suratlı,

Manhattan'daki Uykusuz senin için daha iyi bir isim olur belki çünkü yazdığın mesaja bakınca... gergin gibisin. "Çılgınlar gibi mutlu" olsan da, sanırım oğlun seni uyanık tutarak yarı zombi yarı aptala çeviriyor. Bu arada, kimse yüzünde bok varken bundan daha seksi görünemez ama lütfen sil şunu. Şunu da söyleyeyim, sen çocuklarımız Chloe ve Lo-

renzo için dünyadaki en iyi babası. Alnındaki o kaka bunun sadece bir diğ er  rneği. Seni gittikçe daha çok seviyorum. Aramızdaki Şeyi yasallaŐtırmanın senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmeye başlıyorum, o zaman en azından sana teşekkür edebilirim. Yarın belediye binasına gidip beni bir Morgan yapalım derim.

Seni daima seven, Manhattan'daki Bayan Morgan

Not: Trenle gideceğiz.

SON

TEŞEKKÜR

Bizi destekleyen harika bloggerlara teşekkür ediyoruz. Sizin paylaşımlarınız, yorumlarınız ve kitaplara olan derin sevginiz olmasa, bizim başarımız mümkün olmazdı. Bize her gün yeni okuyucular getirmek için yaptıklarınıza sonsuza kadar minnet- tar olacağız.

Julie'ye, Silahşörlerin üçüncüsü. Desteğin ve dostluğun için teşekkürler.

Elaine'ye, Stuck-up Suit'in güzel ve temiz olduğundan emin olmak için her detaya dikkat ettiğin için teşekkürler. Ida hatalardan memnun olmazdı.

Luna'ya, Graham ve Soraya'nın senin hayal gücünde nasıl hayat bulacaklarını görmek için sabırsızlanıyoruz.

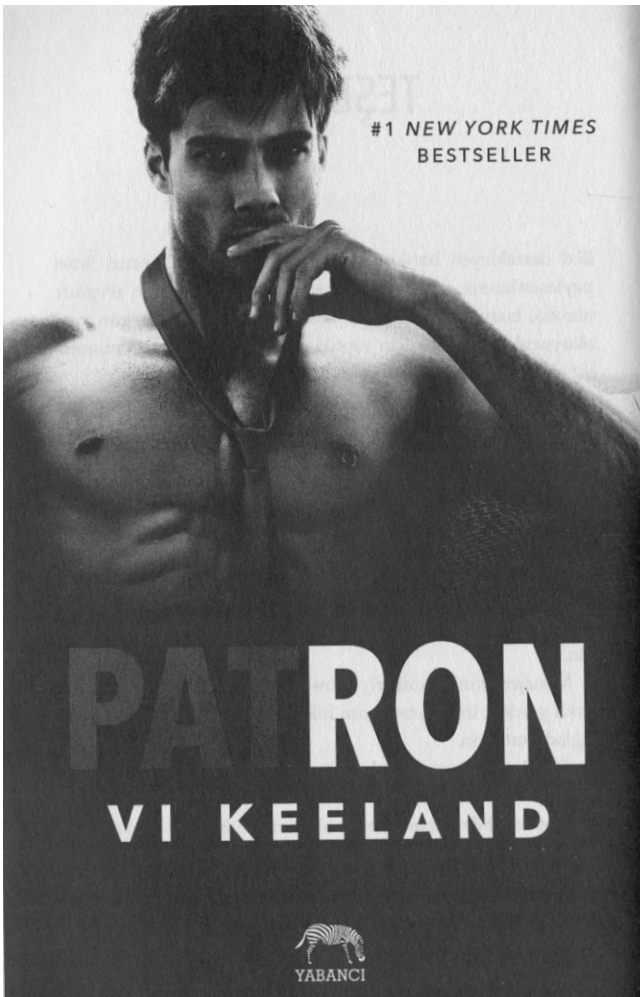
Lisa'ya, yayımlanmayı organize ettiğin ve desteklerin için.

Letitia'ya, Resmen Graham J. Morgan OLAN güzel kapağın için.

Menajerlerimiz Kimberly Brower ve Mark Gottlieb'e, bir sürü farklı yerdeki insanların bizim hikâyelerimizi duyup görmesini sağladığınız için.

Okurlarımıza, çılgın yolculuğumuz boyunca bizi takip ettiğiniz için teşekkürler. Gerçek aşkla nerede ve ne zaman karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz; bir mola yerinde, bir tren yolculuğunda... size daha fazla seçenek sunmayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Süregelen desteğiniz ve kitaplarımız için gösterdiğiniz heyecan için teşekkürler! Sizsiz birer hiç olurduk!

Sevgilerimizle
Vi & Penelope

#1 NEW YORK TIMES
BESTSELLER

PATRON

VI KEELAND

**KİTAPLARI, BUGÜNE KADAR BİR MİLYONDAN FAZLA
KOPYA SATMIŞ, ELLİDEN FAZLA ÇOKSATAN LİSTESİNE
GİRMİŞ VE ON İKİ DİLE ÇEVİRİLMİŞ OLAN VI
KEELAND'DAN
SEKSİ VE EĞLENCELİ BİR ROMAN.**

Chase Parker'la ilk tanıştığımda verdiğim ilk izlenim pek hoş sayılmazdı.

Beraber yemeğe çıktığım adamdan beni kurtarması için restoranın tuvalet sırasında telefonla arkadaşımı arıyordum. Chase telefonda dediklerimi duyduğunda benim adi biri olduğumu söyleyip istememiş olmama rağmen tavsiyede bulunmuştu. Ona çenesini kapamasını söyledikten sonra restorana beraber geldiğim adamın yanına geri dönmüştüm, o da beraber olduğu kadının yanına.

Yanımdan geçerken bana o muhteşem gülümsemelerinden biriyle baktı. Gece boyunca onun oturduğu tarafa kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamadım.

Birkaç kez göz göze geldikten sonra birlikte olduğu kadınla beraber masamıza geldi ve eskiden beri tanışıyor muydunuz gibi bir hikâye uydurup beni içinde bulunduğum durumdan kurtardı.

O yemekten sonra Chase'i çok düşündüm.
Bir ay sonra yeni işime başladığımda kendisinin **PATRONUM**
olacağını bilmiyordum tabii...

* * *

"Eğlenceli, flörtöz, seksi, duygusal... Patron, romantik bir romandan isteyebileceğiniz her şeye sahip."

-PENELOPE WARD, New York Times Çoksatan Yazarı

"Patron, Keeland'ın başyapıtı. Ateşli ama bir o kadar da duygu yüklü... Kısaca bu kitap sayesinde romantik romanlar okuyorum."

-K. BROMBERG, New York Times Çoksatan Yazarı

"Seksi ve bağımlılık yapan bir romandan bekleyebileceğiniz her şeyin mükemmel bir karışımı! Yüzünüzü kızartacak, bazen kalbinizi kıracak fakat

sonra pir pir ettirecek ve ardından kahkaha atıracak... Kesinlikle tavsiye ediyorum. Bu yılın en sevdiğim romanı!" —**Aestas Book Blog**